

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ НЕОБЯТНО НЕБЕ

Част 26 от „Американа“

Превод от английски: Мария Христофорова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Кери? — Джил Рендъл подаде глава от банята, златни къдрици се посипаха по рамото ѝ.

Като видя съквартирантката си, лека усмивка украси бляскавите ѝ устни. Кери Адъмс седеше в средата на леглото, прегърнала здраво една възглавница с ръце, и замечтано се взираше в пространството. Усмивката на блондинката стана дяволита. Като смъкна една хавлия от закачалката в банята, Джил я нави и я запрати по съквартирантката си.

— Кери, би трябвало да се приготвяш! — Джил се изправи на вратата, с ръка върху изящния си хълбок. Хавлията, случайно попаднала върху главата на съквартирантката ѝ, се смъкна и разпиля след себе си кичури права кестенява коса, мека и блестяща като сатен.

— Така ли? — въздъхна Кери. Дребничката ѝ фигура се надигна от леглото и неспокойно се отправи към прозореца. Дръпна завесата и погледна навън. — Искане ми се Тод да се отбие тази вечер!

Джил неодобрително поклати глава и се извърна от огледалото в банята.

— По-добре се надявай Тод да не идва, освен ако не искаш да те скъсат по английска литература!

— Знам, но... — в гласа на Кери се прокрадва пламенна нотка. — Все си мисля, че като се събудя, всичко ще се окаже само един сън, сякаш никога не се е случвало в действителност.

Закачливият пламък остана в очите на Джил, докато внимателно нанасяше златистия молив върху светлите си вежди, за да ги подчертае.

— Кери, това е само първото ти брачно предложение.

— И последното! О, Джил... — момичето стоеше на вратата с озарено от щастие лице. — Тод ми предложи да се омъжа за него. Да бъде негова съпруга.

— Знам, милинка. Каза ми го и преди — чувствената ѝ уста се изви в широка усмивка.

— Трябва да си го повтарям, иначе ще спра да вярвам, че наистина се е случило. Не съм красива като теб. Не можах да повярвам, когато ме покани на среща за първи път — не повярвах и втория, и третия, и четвъртия. Но не съм и сънувала, че... О, разбира се, че съм бленувала за това, но никога не съм вярвала, че ме възприема сериозно! Никога не е казал повече от една дума за това как се е чувствал предишната нощ.

— Не ти ли казах, че ще стане? — Джил недвусмислено ѝ намигна.

Кери сгъна хавлията и я остави върху рафта, по лицето ѝ се прокрадна тъга. Спомен за гузна съвест замъгли блясъка в кафявите ѝ очи.

— Все още не знам дали трябваше да му казвам такава съвършена лъжа. Нямам никакво намерение да напускам Монтана, за да си търся работа — дори за през лятото.

— Но Тод не знае това — напомни ѝ Джил и започна да очертава с молива другата си вежда, — а и освен това, ти не си му казала категорично, че си приела работа извън щата, нали?

— Не, просто казах, че чичо ти от Калифорния ни е поканил да работим в почивния му комплекс за през лятото.

— Тогава това не е било лъжа, нали? Чичо Питър наистина ни писа, за да ни каже, че ако искаме, има работа за нас — тя потръпна изящно с рамене, докато съсредоточено наблюдаваше образа си в огледалото. — Всичко, което каза, бе една малка лъжа за това дали си приела предложението или не.

— И аз така мисля — въздъхна Кери и се подпря на вратата. Несъзнателно ръката ѝ се вдигна и тя започна да навива кичур коса около пръста си. — Просто, когато обичаш някого, не изглежда честно да въртиш всичките тези номера, за да го накараш да върши това, което искаш.

— Тод те обича. Може би той самият щеше впоследствие да повдигне въпроса. Единственото, което си направила, е, че обърна нещата в твоя полза. Толкова ясно показва, че го обичаш. Просто намери начин да го накараш да разкрие чувствата си.

Първото изречение бе единственото нещо, което Кери чу.

— Никога няма да разбере защо Тод Райърдън ще ме обича. Би могъл да се ожени за някое момиче като теб, хубаво и умно, а не за

такова срамежливо и обикновено като мен.

Джил наклони глава на една страна, бледозлатистите къдри се спускаха по раменете ѝ. Дългата ѝ коса бе оформена в прическа, която бе свободна и естествена — такава, каквато само най-красивите момичета имат.

— На външен вид, Кери, може да си съвсем обикновено американско момиче, с кафяви очи и кестенява коса. Може лицето и фигурата ти да не са зашеметяващи, но душата ти е прекрасна. А пък и противоположностите винаги се привличат. Тод Райърдън има изключително развито чувство за покровителство и вродената ти срамежливост му позволява да се изяви. Освен това мисля, че му харесва начинът, по който го боготвориш с тези твои кафяви очи — имаше и още неща, които бяха на върха на езика ѝ, но си замълча и ги запази за себе си.

На Тод му харесваше мисълта, че превъзхожда умствено Кери. Той имаше нужда от някого, когото да превъзхожда, но не и да бъде превъзхождан. Джил винаги бе смятала, че жената, за която ще се ожени, ще бъде като молец, а не като пеперуда.

Той бе амбициозен млад мъж. Не че би имал нещо против да споделя славата с красива съпруга. Не бе чак такъв егоцентрик. Но Тод Райърдън искаше да е сигурен, че жена му си стои у дома и го чака сама, а не с глутница обожатели, готови да я забавляват, в случай, че закъснее.

Душата на Кери бе нежна. За нищо на света не би я наранила съзнателно, като ѝ посочи някои от най-грубите причини, поради които Тод Райърдън я искаше за съпруга.

— Не бих искала да говориш така, Джил — намръщено каза Кери, като нави още по-стегнато кичура около пръста си. — Звучиш много цинично в такива моменти.

— Предпочитам да мисля за това логично и реалистично — миглите ѝ вече бяха достатъчно дълги и извити, но имаха нужда от малко кафяво, за да се открояват. Джил сръчно нанесе спиралата. — Мъжете са големи малки момченца. О, всеки си има свой собствен характер, но вътре в душите си остават момчета. Жената осъзнае ли този факт и отнася ли се с тях подобаващо, тя вече е победител. Това, което трябва да правиш, Кери, е да ги хвалиш, когато са добри; да ги

наказваш, като ги лишаваш от наслади, когато са лоши; да играеш игричките им, когато има нещо, което искаш да направят за теб.

— Лесно ти е да го кажеш. Няма мъж, когото да поискаш и да не можеш да имаш — едва доловима нотка на завист се усети в гласа на Кери, докато наблюдаваше изключително женствените черти на приятелката си — черти, които можеха да се променят от чувствено привлекателни до невинно детски само с едно мигване на очите.

— Вярно е — простичко се съгласи Джил. Четката за секунди се задържа във въздуха. Небесносините и очи помръкнаха, щом откриха Кери в огледалото. — Боже, това прозвуча много надуту, нали? Нямах това предвид.

— Не си надута, а уверена. Ако изглеждах като теб, и аз щях да съм уверена в себе си. Все пак съм щастлива, че не искаш Тод.

Кичурът се изплъзна от ръката ѝ. Джил инстинктивно продължи със спиралата.

— Ще се облечеш по-всекидневно, преди да отидеш до библиотеката, нали? — разсеяно попита тя.

— Ще бъда с пуловер и дънки — бе краткият отговор.

Като върна спиралата при останалата козметика, Джил се вгледа в отражението си. Собствената ѝ красота я поразя както никога досега. Беше родена пеперуда. Откакто се помнеше, бе предмет на внимание от страна на момчетата.

Можеше да има всеки мъж, когото поискаше. Някои бяха по-голямо предизвикателство от други, но всички можеха да бъдат нейни. Беше само въпрос на игра. Често пъти Джил се бе оприличавала на хамелеон, а не на пеперуда, ставаше каквато мъжът, когото преследваше, искаше да бъде: секси, спортна, нежна, умна — нямаше никакво значение.

Джил никога не се бе съмнявала, че ако поиска, може да отнеме Тод. Щеше да се престори на безпомощна и наивна, каквато всъщност бе Кери. Красотата ѝ можеше и да е пречка за Тод, но би могла да преобърне всичко и да му покаже какво предимство може да бъде външният ѝ вид за кариерата му. Никога обаче не би направила това. Кери бе най-добрата приятелка, която Джил някога бе имала, а Кери обичаше Тод отчаяно.

Нима някога Джил бе гледала някого с трепетния поглед на Кери? Розовото опиянение от любовта никога не бе продължавало след

първоначалната страст. Веднъж щом той попаднеше в прегръдките ѝ, във властта ѝ, страстта изчезваше. Това, което винаги я вълнуваше, бе тръпката от преследването, но края на всяка връзка намираще за отегчителен.

На закачалката в банята висеше бяла блуза с дълги ръкави. Джил я облече и докато я закопчаваше отдолу нагоре, видя как памучната материя дискретно подчертава заоблените ѝ гърди.

Пеперуда бе най-точното определение за Джил. Златна кралска пеперуда, която прелита от мъж на мъж и никъде не се задържа дълго. Нима такъв бе предопределен да бъде жизненият ѝ път или може би щеше да се появи някой мъж да опърли крилцата ѝ?

Странно чудна мисъл бе това. Още от рождение инстинктивно знаеше как да се добере до всеки. Нямаше мъж, когото да не може да накара да прави това, което искаше. Веднъж получила вниманието му, тя просто разтваряше криле и отлиташе.

Джил напъха блузата в светлосините си дънки и като се запъти към спалнята, несъзнателно разроши с пръсти лъскавата си коса.

— Готова ли си? — попита Кери, докато навличаше якето си върху избелелия сив пуловер. Видът, който придоби, бе момчешки, подхождащ на късо подстриганата ѝ коса и на обикновената ѝ физиономия, но не и на истинската ѝ същност.

Джил забеляза всичко това, но отдавна се бе отказала да убеждава съквартирантката си да се облича по-различно. Кери бе получила брачно предложение от мъжа, когото обичаше, така че, помисли си Джил, външният ѝ вид нямаше особено значение.

— Кой изобщо е готов да прави курсови проекти? — каза тя, като извади бежовото си кожено яке от малкия гардероб.

— Гледай от по-веселата страна — засмя се Кери. — Крайният срок за курсовите проекти означава край на още един семестър, задава се лятната ваканция.

Джил помъкна тетрадките и чантата си към вратата.

— Това е ободряваща мисъл — съгласи се тя и се усмихна широко. — След колко време ще ти трябва пишещата машина?

Докато слизаха по стълбите, обсъждаха училищните си програми. Портативната пишеща машина бе съвместна инвестиция, но винаги ставаше така, че им трябваше по едно и също време.

На долните стълби едно момиче ги чакаше.

— Ето те и теб, Джил. Тъкмо идвах да те викна. Търсят те по телефона, мисля, че е Боб Джаксън.

Момичето предаде запъхтяно съобщението си и преди да тръгне надолу, се усмихна заговорнически. Джил прикри недоволството си. Боб Джаксън бе скорошно завоевание, от което тя се мъчеше вече да отлети. Той явно не разбираше намека.

— Кажи му, че идвам — извика Джил след отдалечаващото се момиче и ускори крачките си.

— Упорит е — измърмори Кери.

— И питаш! — веждата ѝ се изви нагоре. — Е, това, разбира се, няма да трае дълго.

Момичето, което дойде да я извика, посочи телефонната кабинка до изхода. Джил бързо се запъти натам, а Кери се настани върху меката възглавница на канапето. Тонът на Джил лесно стана забързан и напрегнат.

— Здравсти, Джил. Какво правиш? — поздрави я мъжки глас.

— О, Боб, ти ли си? Запътила съм се към библиотеката с Кери. Опитвам се да завърша записките по курсовата си работа. Нали знаеш, все оставяме нещата за последната минута. Трябва да приключим в понеделник, а както знаеш, едва съм започнала.

— Ааа... — последва неловко мълчание и Джил разбра, че казаното от нея не съвпаднаше с плановете му за уикенда. — Много работа и липсата на забавления превръщат Джил в мрачно момиче! — нерешително се пошегува той. — Ще има танци в събота, помниш ли?

— Но ако Джил не си направи курсовата работа, ще я изключат от училище — това бе правдоподобно извинение, макар много добре да знаеше, че ученето нямаше да ѝ отнеме целия уикенд.

Една вечер навън нямаше да ѝ навреди. Просто не искаше да я прекарва с Боб. Освен това Кери бе споменала, че тримата — Кери, Тод и тя, могат да излязат на вечеря този уикенд, това щеше да е нещо като малък годежен купон.

Приятелката ѝ бе много чувствителна на тема семейство, тъй като нямаше такова, с изключение на нейните леля и чичо в Билингс, които я бяха отгледали след смъртта на родителите ѝ. Кери никога не бе казвала нищо конкретно по този въпрос, но Джил знаеше, че животът ѝ там не е бил щастлив.

— И какво ще ти навреди една вечер навън? — измрънка той. — Хайде, мила. Ще прекараме добре.

Външната врата се затвори с трясък. Джил автоматично обърна глава в същата посока. Възрази разсеяно на Боб и се вгледа любопитно в непознатия, който бе вдигнал толкова много шум с влизането си.

Погледът ѝ се плъзна по фигурата му — бе наметнал велурено яке. Тъмносините дънки очертаваха стройни и дълги бедра. Каубойските му боти бяха мръсни и изтъркани от дълго носене. Нещо в изправената му фигура ѝ подсказваше, че не е просто каубой, излязъл навън от родното си място.

Боб отново казваше нещо и Джил откъсна поглед от непознатия, за да се съсредоточи върху разговора. В този миг гласът на непознатия отекна през стъклата на кабината.

— Казаха ми, че тук мога да намеря Кери Адъмс.

Сините очи на Джил се стрелнаха към мъжа, който гледаше как Кони посочва седящата на канапето Кери. Джил можеше да се закълне, че познава всички, които са дори бегли познати на Кери, но този мъж ѝ бе напълно неизвестен.

Лицето му остана невъзмутимо, като мина покрай кабинката, където бе тя. Широките му крачки ѝ напомняха неспокойния ход на затворена дива котка, нетърпелива и гладна.

Този човек не бе толкова уравновесен, колкото изглеждаше на пръв поглед. Безчувствените устни му придаваха жесток вид. Начинът, по който очите му се спряха върху нищо неподозиращата ѝ съквартирантка, я накара да изпита неприятното чувство, сякаш той току-що бе забелязал жертвата си. Нямаше как да я предупреди.

Джил дори не се и преструваше, че обръща внимание на мъжкия глас по телефона. Слухът ѝ се напрягаше да чуе какво казва непознатият на приятелката ѝ.

— Кери Адъмс? — той се изправи пред нея, ниският му глас бе отсечен и груб, каквото бе и първото впечатление, което създаде.

Студена надменност лъхаше от стойката му. В изплашения поглед на Кери нямаше и следа от това, че го познава.

— Аз съм брат на Тод.

Очите на Джил се ококориха от учудване. На външен вид и двамата бяха мургави, но приликата свършваше дотук. Смътно си

припомни, че Тод имаше по-голям брат. Кери ѝ бе споменавала някога, а може би и самият Тод.

— Ах, да... П-приятно ми е... — заекна Кери несигурно.

Малката ѝ фигурка бързо се надигна от канапето и се изправи пред мъжа; напълно бе забравила за тетрадките в скута си и те шумно паднаха заедно с хвърчащите листове.

Джил сви устни, като гледаше как несръчно Кери се опитва да ги събере. Цялата бе пламнала от неудобство, а мъжът не правеше никакъв опит да ѝ помогне. Не промълви и една успокоителна дума, за да улесни положението, нито пък се усмихна, за да разсее неудобството от ситуацията. Той просто изчака тя да събере листовите и да ги притисне отбранително към гърдите си.

— Т-тод често ми е говорил за вас, господин Райърдън.

Кери не успя да издържи на погледа му, очите ѝ безпомощно се сведоха надолу. Пред него тя изглеждаше още по-дребничка. Първоначалният коментар за приятелството бе пропуснат.

— Тод ми се обади тази сутрин. Каза, че ви е предложил да се омъжите за него.

Неверие... Не, нещо повече от неверие усети Джил в гласа му. Остро презрение се врязваше в думите му. Кери смутено преглътна.

— Да, така е — признанието бе направено с тих глас, който звучеше примирено и извинително.

Изражението на господин Райърдън стана още по-мрачно и отблъскващо.

— Кога завършвате, госпожице Адъмс? — язвително я попита той.

— Имам... имам още една г-година.

Гласът му стана дрезгав и глух. Джил задържа дъха си, за да го чуе.

— Тод има три, а може би и четири години до завършването си. Трябва ли да издържам и вас, както издържам него за този период от време?

Кери видимо се смали. Властен деспот! Джил изруга гневно под носа си. Беше абсолютен тиранин, бързо се поправи тя, като избра подходящата дума. Този човек би използвал и физическа сила, ако е необходимо, за да наложи волята си върху някого. Жените като по-

слаби бяха лесна мишена. Срамежливата и тиха Кери нямаше шанс срещу безпощадния му сарказъм.

— Боб, трябва да вървя! — забързано промълви Джил в слушалката. Вече кипеше отвътре и затова го прекъсна студено с думите: — Обади ми се утре!

Като затвори слушалката, съзнанието ѝ вече бе заето с възможните начини да измъкне най-добрата си приятелка. Всеки опит да спори в защита на Кери би бил губене на време. Този човек никога не би се вслушал в женската логика, без значение дали е вярна или не. Без съмнение той бе от тези мъже, които смятаха, че мястото на жената е или в кухнята, или в леглото.

За един кратък миг очите ѝ се присвиха, усмивка на задоволство се появи на устните ѝ. Много добре, помисли си Джил, той вярваше, че жените са глупави, превзети същества. Беше решила да му даде добър урок!

Като бутна двукрилата врата на телефонната кабина, Джил излезе, притиснала тетрадките към гърдите си. Спря и като прие вида на „глупава блондинка“, пристъпи напред, за да влезе в бой с противника си.

— Здравсти, Кери. Вече съм готова — извика весело.

Беше напълно сляпа за изумения поглед на Кери. Лицето на приятелката ѝ бе съвсем посърнало. Съзнателно невинни, очите на Джил се плъзнаха по мъжа.

Макар и подготвена за неодобрението му, тя бе изненадана от пронизващия му поглед. Сребристосиви искри се разбиха в лицето ѝ миг преди той да я отмине, сякаш бе нещо маловажно. За миг Джил премигна, за да възвърне самоувереността си.

Страх и безпомощно объркване обхванаха Кери. Джил се опита да ѝ вдъхне увереност с усмивка, искаше да я подсети, че трябва да ги запознае. За да разбере намека, на Кери ѝ бе необходимо известно време.

— Бих... бих искала да ви запозная със съквартирантката ми... с приятелката ми Джил Рендъл — треперещият ѝ глас прозвуча предателски. — Т-това е братът на Тод — лицето ѝ почервенея. — Много... съжалявам, но аз дори не ви знам малкото име, господин Райърдън.

— Райърдън е достатъчно.

Между устните му висеше цигара, а в ръката си държеше клечка кибрит. Не удостои Джил с поглед.

— Господин Райърдън, наистина се радвам да се запознаем! — Джил изобщо не възнамеряваше да си подава ръката. Какъвто бе грубиянин, със сигурност щеше да я пренебрегне, а тя не би позволила да я отрежат по този начин. — И, моля ви, наричайте ме Джил. Всичките приятели ми казват така — стоманеният му поглед бързо и нетърпеливо пробяга през лицето ѝ. В него прозираше нескритото му желание тя да си тръгне. Това още повече засили намерението ѝ да остане. — Обзалагам се, че знам защо сте тук, господин Райърдън! — тя се усмихна широко, като хвърли топъл поглед на Кери, чието лице отново бе посърнало. — Сигурно сте чули вече новината за Кери и Тод. Не е ли чудесно?

Последва недвусмислен поглед от страна на Райърдън, искаше му се тя да замлъкне и да се разкара. Джил си придаде глуповат вид, сякаш не бе разбрала.

— Всички толкова много завиждаме на Кери! — забързано продължи тя, като се правеше на много развълнувана. — Като ги видите двамата. Тод и Кери, ви става някак топло и хубаво отвътре. Толкова са влюбени, че любовта чак струи от тях. Тод много държи на нея! Никой не смее да каже и дума срещу Кери пред него. Наистина ще се гордеете с Тод, господин Райърдън, като видите как се грижи за нея!

Набий си го добре това в главата, помисли си Джил. Може би планът му наистина бе да развали годежа, но бе убедена, че няма да е така лесно да се сплаши Тод, както Кери. Погледът на брат му се съсредоточи върху наивното изражение на Джил.

— Госпожице Рендъл — думите бяха нервно изръмжани, цигарен дим обви лицето му и затъмни очите като буреносни облаци.

Джил мислено си пожела той да бъде малко по-впечатлен от вида ѝ, но той, изглежда, бе сляп за красотата ѝ.

— Джил — бързичко го прекъсна тя, без изобщо да е завършил изречението си, което без съмнение щеше да я принуди да си тръгне. — Намирам го за прекрасно, че сте били целия този път до града, за да видите годеницата на брат ви. Сигурно двамата сте много близки. Колко дълго смятате да останете?

Той дръпна силно от цигарата. Сдържаше с мъка яда си.

— Докато си свърша работата, за която съм дошъл! — отвърна той двусмислено.

Да развали нещата между Тод и Кери — мислено довърши Джил. Значи той, без изобщо да е виждал Кери, бе решил, че не я иска за снаха.

Изпусна гнева, надигнал се в гърлото ѝ, под формата на лек смях. Войнствените искри в очите ѝ се превърнаха в щастливи.

— Това означава, че утре вечер ще можете да дойдете с нас на вечеря! — весело обяви тя. Настървеният му поглед я накара да побърза с обяснението, което бе направено със сладко задоволство. — Кери, Тод и аз ще вечеряме в събота, за да отпразнуваме годежа им. Кери няма семейство, с изключение на леля си и чичо си. Чувствам я като своя сестра — до известна степен сме се осиновили една друга. Ще бъде импровизирано семейно тържество. И вие сте загубили родителите си, нали господин Райърдън? И сте само вие и Тод, така че ние, четиримата, можем да вечеряме утре и да отпразнуваме бъдещата двойка. С вас ли е съпругата ви, господин Райърдън? — тя нарочно затрепка с дългите си извити мигли пред безизразното му сурово изражение.

— Нямам съпруга, госпожице Рендъл — студено отвърна с тон, който искаше да подчертае, че това не ѝ влиза в работата.

Джил наклони главата си назад, златистите къдри се разпиляха по раменете ѝ, сподавен смях се надигна в гърлото ѝ.

— Тогава се обзалагам, че ще станете чичо, преди да сте станали баща. И името ми е Джил.

Погледът му се плъзна от щастливото ѝ лице към раменете. Джил бе завладяна от усещането, че му се иска да ги разтресе, докато зъбите ѝ изпаднат. Кери неловко се размърда до нея.

Синият поглед на Джил се насочи към съквартирантката ѝ. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане на тетраджките, свободните листове стърчаха изпомачкани, в пълно безредие. Но нито присъствието на Джил, нито постигнатият от нея успех в разговора успяха да възвърнат самоувереността на Кери. Бе на ръба на срутването, във влажните ѝ очи напиреха сълзи.

Джил се протегна, хвана лявата китка на съквартирантката си и я изви, за да види колко е часът.

— Я виж колко е късно, Кери! — възкликна тя, като хвърли поглед, пълен с невинност, към брата на Тод. — Трябва да привършим курсовите си работи до понеделник и ни чакат куп записки. А до затварянето на библиотеката не ни остава много време.

След като пусна китката на Кери, тя я сръга по рамото и почти я обърна към външната врата.

— Вие сигурно ще се видите с Тод. Той ще ви осведоми по кое време ще се видим за вечеря утре. Радвам се, че се запознахме. Сигурна съм, че сте почти толкова щастлив за тях двамата, колкото съм и аз. Приятна вечер, господин Райърдън.

Веселото ѝ махване с ръка бе последвано от мрачно замисления му поглед. Усети студените му очи как проследиха пътя им до вратата. Тя упорито продължи да води едностранно разговора до момента, в който вратата се затвори зад тях. Едва тогава забави крачките си, като вдишваше с пълни гърди от свежия вечерен въздух.

Дланите ѝ бяха влажни. Колко странно, помисли си Джил, изтривайки ръце в светлосините си дънки. Не можеше да си спомни откога не е била волно или неволно сплашвана от мъж. Този грубиянин Райърдън я бе стреснал повече, отколкото си мислеше. Погледът ѝ се насочи към Кери, която все още трепереше от срещата.

— И така! Това значи бил по-големият брат на Тод! — пое въздух Джил.

Думите ѝ освободиха Кери от невъобразимия страх, който я бе направил безмълвна. Кръглите ѝ очи, като две тъмни петна сред бледото ѝ лице, се извърнаха и се втренчиха в блондинката.

— О, Джил, той не иска да се омъжвам за Тод! — истерично напрежение се усети в гласа ѝ. Блянът за идеална любов се бе превърнал в кошмар. — Преди да дойдеш, той ми каза, че ако наистина обичам Тод, не бих настоявала за женитба. Каза, че Тод трябвало да завърши образованието си и да започне кариера и че не бива да го обременявам с брачния живот.

— Това са глупости — отвърна Джил спокойно. Раменете ѝ се повдигаха изпод коженото яке, за да ѝ покажат, че той не знае какви ги приказва. — Има много жени, които издържат мъжете си по време на колежа. Често се случва.

— Тод е Райърдън — прошепна Кери — и по погледа на брат му мога да отгатна, че той не ме смята за подходящата съпруга — тя

замлъкна за секунда. — Знаеш ли, никога не съм чувала Тод да го нарича по име. Или го нарича „брат ми“, или просто Райърдън.

Джил погледна през рамото си и забеляза Райърдън да излиза от сградата.

— Дай да минем напъряко през тревата — тя бързо хвана Кери и я поведе встрани от тротоара. — И определено не бих се притеснявала за това дали братът на Тод те смята за подходяща или не. Това си е мнение на Тод. А той със сигурност те смята за подходяща, иначе не би ти предложил.

— Но аз го накарах. Накарах го да си мисли, че напускам Монтана за цялото лято и че няма да се видим до следващия семестър. Не биваше да постъпвам така — гласът ѝ отекна глухо, в него имаше и вина, и укор.

— Какво значение има кога ти е предложил Тод — сега или следващата есен? Освен ако не смяташ, че можеше да почака 3–4 години, докато си получи дипломата и си намери работа? И ако това същество Райърдън наистина те намира за неподходяща, съмнявам се дали времето няма да промени мнението му.

Вятърът подхвърли един тъмнозлатист кичур в лицето ѝ и тя бързо го прибра назад. Идеята ѝ Кери да излъже относно летните си планове можеше и да не е съвсем честна, но Джил не възнамеряваше да пилее време в самообвинения, нито пък щеше да остави Кери да се самонавива.

— Как мислиш, дали Тод знае, че брат му е в града? — позаинтересува се Джил.

Идеята изобщо не ѝ хареса, но бе твърде вероятно Тод да е размислил относно женитбата и сега да използва брат си, за да развали годежа.

— Имах чувството, че Райърдън е дошъл направо при мен, без да е говорил с Тод, с изключение на тази сутрин — отвърна Кери.

Успокоена, Джил мислено благодари на Бога. Можеше да има някои неща у Тод, които не ѝ допадаха много, но винаги бе вярвала, че любовта му към Кери е честна и искрена.

— Когато стигнем до библиотеката — каза Джил, като си пое дълбоко въздух, споделяйки на глас плана за битка, оформил се в главата ѝ, — мисля, че ще е хубаво да звъннеш на Тод и да му кажеш по подходящ начин какво се случи тази вечер.

— Не! — поклати глава Кери. Тъмнокестенявата ѝ коса се полюшна от двете ѝ страни.

— Не? — очите на Джил се разшириха от изумление. Тя спря и се вторачи в съквартирантката си. — И защо не, за бога? Та той ти е годеник!

— Няма да създавам каквито и да било проблеми между Тод и брат му. И един цял ден не е минал, откакто сме сгодени. Не искам да се втурвам при него само защото може и да не съм разбрала Райърдън — възрази съквартирантката ѝ.

Джил се зачуди дали нежеланието на Кери да отиде при Тод бе проява на здрав разум, или бе някакъв вътрешен страх, че Тод може да се разколебае от доводите на брат си.

— Ами вечерята утре вечер? — подхвърли Джил.

— Тод... Тод ще ми се обади с-сутринта. И ще разбере по кое време ние, четиримата, ще се видим — треперещият ѝ глас показваше, че предишните думи не бяха променили опасенията ѝ. Не бе сигурна в реакцията на Тод и ѝ се искаше да забави момента, в който щеше да я разбере.

Джил потисна огромното си желание да накара Кери да се обади на Тод. Съквартирантката ѝ вече подсъзнателно съжеляваше за намесата ѝ, предизвикала брачното предложение. По-добре бе да стои настрана и да се приготви да събира отломките от Кериното сърце или, с малко повече късмет, да хване Кери, преди да е паднала.

— А междувременно, докато дойде утре вечер — Джил се постара гласът ѝ да звучи равнодушно, — защо не ми кажеш всичко, което знаеш за брата на Тод?

ВТОРА ГЛАВА

Това, което Джил откри, бе, че Кери знае твърде малко за брата на Тод. Той бе по-голям от него с около 8 години, което означаваше, че току-що е навършил Христова възраст. Бе наследил семейното ранчо след смъртта на баща им преди около 5 години. Кери бе забравила къде точно се намира, помнеше само, че е някъде близо до Дилън, Монтана. Но повече от това не знаеше.

Гумата на върха на молива ритмично потропваше върху тетрадката ѝ. Само малка част от съзнанието на Джил бе съсредоточена върху параграфа, който четеше. Останалата се рееше в догадки за Райърдън.

Разликата в ръста на двамата братя бе с някакви си милиметри. И все пак приликата свършваше дотук. Тод бе подвижен и слаб, а брат му — мускулист, с широки рамене, надолу фигурата му се стесняваше и създаваше впечатление, че е слаб.

По-сходни като че ли бяха лицата им: ясно очертани скули, остро изразена челюст, римски нос, широко чело. Но имаше една разлика, която издаваше характеристиките им: на Тод устните бяха извити и подвижни, готови да разцъфнат в усмивка или дори в смях. Устата на брат му бе строга и неприветлива, в нея нямаше нищо мило.

Бяха като деня и нощта. Топла слънчева светлина се разливаше около Тод и откриваше ясното му лице. Чертите на брат му бяха като тъмни нощни сенки, които го правеха мъжествен, но не и привлекателен.

Джил се облегна на стола. Приличаше на човек, погълнат от отворената книга.

Тази вечер Райърдън бе побеснял заради годежа на брат си, а в същото време изглеждаше странно незаинтересуван. Как е възможно да се срещнеш с годеницата на брат си с надеждата да развалиш годежа и в същото време да останеш настрана? Това бе противоречие на чувствата.

Кери се бе втренчила в пространството с отчаян поглед. Джил си пое дълбоко въздух и шумно го изпусна. Нито една от двете не свърши никаква работа за двата часа, прекарани в библиотеката.

Страниците на тетрадката ѝ се затвориха, сякаш бе привършила работата си.

— Да речем, че стига за тази вечер! — прошепна Джил, за да не смути останалите, които учеха на дългата маса.

Без никакво възражение Кери събра листовите си накуп и последва Джил извън библиотеката.

Сребриста кръгла луна бе надвиснала над Монтана, бледата ѝ светлина докосваше високите върхове на планините, които заобикаляха града. Хладен вечерен бриз разлюля небрежните къдрици около слепоочията на Джил, на лунна светлина златистият цвят изглеждаше избледнял. Кръстосаните като паяжина улични лампи осветяваха пътя и двете момичета вървяха в напрегнато мълчание.

Изсвистяването на гуми по паважа не ги впечатли до момента, в който една кола рязко спря до тях, вратата се отвори и прегради пътя им. Кери бе най-близо до улицата. Стоманеносивият поглед се спря върху нея:

— Влизайте! Ще ви закарам — грубо отсече гласът.

Отново Райърдън! Сигурно бе чакал пред библиотеката, докато си тръгнат, бързо реши Джил. Кери остана смразена на мястото си. Поканата бе отправена само към съквартирантката ѝ и Джил много добре разбра това. Райърдън възнамеряваше да проведе разговора си с Кери, а Джил знаеше само един начин да му попречи.

— Я виж ти, господин Райърдън! Не очаквахме да ви видим тук, да ни чакате! — Джил бързо пристъпи напред, весела усмивка се появи на устните ѝ. — Колко умно от ваша страна да предложите да ни закарате — като каза това, тя се намърда на седалката и избегна погледа му, който се опита да я прободне сякаш със стоманени мечове. — Човек веднага ще познае, че сте брат на Тод. И той винаги постъпва така умно.

Едва когато се настани на седалката и се приготви да направи място на Кери, Джил вдигна невинния си поглед, за да срещне очите му. Устата му заплашително се сви. Очите ѝ се разшириха, а усмивката на устните ѝ повехна.

— Ах! — едва доловимо прошепна тя. — Възнамерявахте да вземете само Кери, нали? Нямахте предвид да закарате и мен. Съжалявам, господин Райърдън. Не исках да бъда толкова нахална. Искате да поговорите с Кери насаме, нали?

— Да, ако това, разбира се, не ви създава огромно главоболие, госпожице Рендъл — цинично подхвърли той в знак на съгласие.

— Всичко е наред — започна Джил, изнизвайки се от колата, като повдигна уж неловко рамене. — Не е чак толкова далеч за една разходка. Много пъти съм вървяла пеша, макар и никога сама през нощта.

Като излезе от колата, погледът на Кери безпомощно се втренчи в лицето ѝ. Джил се усмихна, без да вдъхва успокоението, което съквартирантката ѝ очакваше.

— Върви, господин Райърдън ще те закара — мило я подкани. — Ще се видим отново в стаята.

— Джил, не, не сама! — в гласа ѝ се долови ужас.

Джил нарочно се направи на недоразбрала.

— Не ставай смешна, Кери! Няма да ме нападнат. С изключение на тази пресечка, останалите са много добре осветени. Няма страшно. Наистина!

Както и предполагаше Джил, Кери все още не бързаше да влиза в колата. Тя се колебаеше и мълчаливо молеше приятелката си да я спаси. Отвътре Райърдън изруга под носа си.

— Влизайте и двете! — отсече той.

С гръб към отворената врата, Джил намигна на Кери. Трудно бе да прикрие победоносната си усмивка, макар и да знаеше, че успехът бе само временен.

Тя побутна Кери към колата и трескаво започна да мисли как да я спаси, докато стигнат общежитието. Нямахше никакъв шанс, сядайки на задната седалка, да участва в разговора, както бе направила в коридора.

Колата се отдалечи от тротоара, вътре се възцари тишина, която заплашваше да стане тягостна. Раменете на Кери неудържимо трепереха. Това подсказваше на Джил, че не бива да оставя присъствието на Райърдън да ги потиска.

— Романтичката у мен намира сватбите за толкова вълнуващи — Джил чу как Райърдън изръмжа с отвращение и спокойно се усмихна, скрита в мрака на колата. — Кери вече ми обеща, че ще ѝ бъда

шаферка. Сигурна съм, че Тод ще ви покани вие да сте шаферът. Ето защо съм щастлива, че успяхме да се срещнем преди сватбата — думите се лееха от устата ѝ. — Обмисляхме какъв цвят да избере Кери. Тя предпочита зеления и жълтия. Аз обаче все си мисля, че трябва да е жълто и бяло или зелено и бяло. Как мислите, господин Райърдън? — попита тя, като се наведе напред, сякаш наистина много се интересуваше от отговора му. Не го дочака. — Мисля, че зависи от това кога ще решат да се оженят. Жълтото и бялото едва ли ще са подходящи за през зимата. Но аз лично се съмнявам да чакат толкова дълго.

Безсмислието на разговора, който водеше, я потресе. Знаеше, че той ще потвърди мнението на Райърдън, че е глуповата руса кукла. В момента се интересуваше единствено от това да защитава Кери колкото се може по-дълго. Разстоянието от библиотеката до общежитието бе изминато твърде бързо.

Колата спря пред сградата. Безсилна да срещне умоляващия поглед на Кери, Джил погледна встрани от нея, към безизразния профил на шофьора.

— Много благодаря, че ме докарахте, господин Райърдън — весело каза, но в отговор получи отсечено кимване с глава, което ѝ намекна да се отдалечи.

Набързо пожела лека нощ на Кери и вече бе отвън. Искаше ѝ се да бяга до входната врата, но се въздържа. В момента, в който вратата след нея се затвори, тя се втурна към телефонната кабина.

От вълнение пръстите ѝ трепереха. Наложил се два пъти да набере номера.

— Тод Райърдън, моля, и по-бързо! — странно задъхано прозвуча гласът ѝ. Докато чакаше, взе да навива телефонния кабел около пръста си.

— Тод Райърдън на телефона — отвърна познатият мъжки глас.

— Тод, Джил е.

— Джил? — изненадата му бе очевидна. — Какво се е случило? Нещо с Кери ли?

— Да, до известна степен. Нямам много време да обяснявам. Брат ти е тук.

— Райърдън? По дяволите! — измърмори той в отговор.

За части от секундата Джил осъзна, че Райърдън очевидно бе дал на Тод да се разбере какво бе мнението му за годежа. Е, поне не й се налагаше да обяснява надълго.

Тя пое дълбоко въздух. Дори можеше да каже на Тод, че знае за неодобрението на брат му.

— В момента той и Кери са пред общежитието. Мисля, че я убеждава колко глупаво нещо е годежът ви. Кери не иска да знаеш за това, така че когато отида да й кажа, че я търсиш по телефона, искам да се престориш, че ти си позвънил, а не аз.

— Не бери грижа — мрачно отвърна Тод.

Като остави слушалката на малката поставка в кабинката, Джил бързо отвори стъклените врати, излезе обратно през изхода и се запъти към колата. Сведе глава през прозореца и усети сърцето си в гърлото.

— Кери, Тод е на телефона. Иска да говори с теб — независимо от старанието си да звучи спокойно, гласът й бе победоносен.

Кери почти се изстреля от колата. Не каза и дума за довиждане на навъсения мъж зад волана. Джил не устоя и го погледна. Дори щипещата сол в раната би била по-приятна.

— Може би и вие искате да поговорите с Тод, господин Райърдън? — предложи тя с меден глас.

Устните му се свиха грубо:

— Не, госпожице Рендъл, не искам!

Ключът щракна и колата тихо забоботи. Джил затвори вратата, която Кери бе оставила отворена. Докато гледаше отдалечаващите се фарове, в сините й очи блестеше задоволство — в първия рунд тя бе победител.

Тя се върна в сградата с бавни крачки. Един поглед към разплаканото от щастие лице на Кери й подсказа, че Тод добре се справя, убеждавайки я в собствените си намерения.

Първият опит на Райърдън бе осуетен, а и Тод знаеше за него. Нима Райърдън щеше да опита отново? Светлокафявата й вежда замислено се повдигна. Да, би опитал, заключи тя. Като се имаше предвид, че и Тод знае, Райърдън едва ли щеше да бъде толкова рязък. Но Джил се съмняваше дали решителността му бе намаляла.

Не беше в природата й да се интересува какво бе казал Тод на Кери. Двете си споделяха много неща, но станеше ли въпрос за най-съкровени чувства, Кери се затваряше в себе си. В личния й живот

имаше неща, които се смуцаваше да обсъжда, а и Джил не настояваше.

Единственият коментар в заключение на деня бе, че вечерята на следващия ден вече бе сигурна. Съгласна или не, Джил трябваше да приеме. Не можеше да се измъкне с извинението, че това бе семейно събиране, не и след като се бе похвалила за вечерята на Райърдън, а и самата тя го бе поканила.

Когато уреченият час дойде, Джил с изненада откри, че очаква с нетърпение следващата среща с Райърдън. Това отдаде на любопитството си. Интересна щеше да бъде тактиката му сега, когато бе изправен срещу обединените усилия на тримата. Не бе успял да откъсне Кери от тях и да я срази. Дали щеше да се захване и с тримата?

Огледалото на хотелското фоайе ѝ показа, че бе подбрала дрехите си добре. Семплият модел на роклята ѝ придаваше невинно изтънчен вид, небесният цвят подчертаваше чистия ѝ син поглед.

Джил улови топлата усмивка на Тод в огледалото и се усмихна в отговор. Бяха другари по оръжие, обединили усилията си, за да защитят дребното тъмнокоeso момиче до тях.

— Той къде е? — Кери прошепна въпроса си с треперещ глас, кафявите ѝ очи бързо обходиха фоайето и откритото стълбище в търсене на човека, с когото бяха дошли да се срещнат.

Тод нежно прихвана Кери през кръста:

— Райърдън каза, че ще ни чака в салона.

— Брат ти няма ли малко име? — попита Джил и съсредоточи вниманието си върху затворената врата към салона. Очакваше го да се появи с трясък, почти така ненадейно, както и първия път.

— Да, казва се Джон, но не мога да си спомня кога за последен път някой го е наричал така. Винаги е бил просто Райърдън. И не бих ти препоръчал да го наричаш Джон, освен ако не искаш да те изравни със земята. Ненавижда това име.

— Джон? Но това е хубаво християнско име — очите ѝ се разшириха от учудване.

— Майка ми го кръстила на човека, когото обожавала — баща ѝ — сухо отвърна Тод, като плъзна ръка към раменете на Кери. Протегна се и отвори вратата на салона.

На Джил ѝ се искаше да продължат с тази любопитна тема, но нямаше време да дискутират историята на семейство Райърдън. Влязоха в салона, там някъде в мрачното помещение братът на Тод ги чакаше.

Сред гостите на заведението Райърдън го нямаше. Не го видяха нито между мъжете, стоящи на бара, нито сред тези, които седяха на малките кръгли маси.

В едно от крайните сепарета проблесна светлина, сякаш клечка кибрит за част от секундата пламна ярко. Краткотрайният пламък озари със златисто сияние гарвановочерна коса и мургавото строго лице на мъж, който се бе навел към пламъка.

Джил усети как сетивата ѝ мигновено се изострят. Като хвърли поглед към Тод, видя вдигнатата му вежда и разбра, че бе забелязал брат си. Погледите им се срещнаха над главата на Кери, кадифените му очи сякаш казваха: „Давай да приключваме с това.“ С ръка около кръста на годеницата си, той я насочи към сепарето.

Някакъв вътрешен глас подсказа на Джил, че Райърдън ги бе наблюдавал още от самото им влизане, но си даде вид, че ги забелязва едва когато се доближиха. Пъргаво като котка се изправи на крака, за да ги посрещне.

Коженото яке го нямаше. Нямаше ги и дънките, и каубойските боти. Джил осъзна, че облеклото от предишната им среща до известна степен я бе подвело.

Не бе забелязала изтънчения му светски вид, който виждаше сега. Ако някой непознат видеше този Райърдън, облечен в сиви панталони, черно яке и бяло раирано поло, щеше да го вземе за бизнесмен, а не за провинциалист, както Джил го бе определила. Беше го подценила и това бе грешка, която не възнамеряваше да повтори.

Металносивите му очи пренебрегнаха и Джил, и Кери и се насочиха към предизвикателния поглед на брат му. Тод настойчиво го накара да забележи присъствието им, като ги представи официално. Устните му се извиха в цинична усмивка, но бързият поглед, с който удостои Джил и Кери, бе спокоен и безизразен.

— Да седнем! — галантно предложи той.

Естествено Тод искаше да бъде близо до Кери, макар че Джил предпочиташе да бе избрал мястото до брат си. До Райърдън трябваше да седне тя.

Желанието ѝ да се притисне колкото е възможно по-близо до стената, бе неудържимо. Дланите ѝ започнаха да се потят. Наложил си да се успокои и да престане да се страхува от този мъж. Доста лесно бе успяла да го надхитри вчера. Нямаше причини да смята, че не би могла да го направи пак, ако се наложи.

Докато чакаха сервитьорката да дойде и да вземе поръчката им, за да разчупи тишината, Тод се позаинтересува за фермата, но получи неясни отговори от Райърдън. Сигурно след малко ще дискутират времето, напрегнато помисли Джил, като хвърли бърз поглед към бледото лице на съквартирантката си.

След като сервитьорката взе поръчката им, Джил забеляза нетърпение върху лицето на Тод. Райърдън не бе ядосан. Нямаше и следа от вчерашното навъсено изражение. Дори изглеждаше доста доволен от факта, че ги караше да се чувстват неловко.

— Би ли ми дал цигара? — намеси се Джил след поредния сдържан отговор.

В момента, в който Тод се пресегна към джоба на самото си, мъжът до нея извади цигара и предложи на Джил. Нима бе удоволствие това, което видя да блести в дълбоките сиви очи на Райърдън? Какво от това, което бе направила, той намираще за толкова забавно?

— Не, благодаря — отказа тя и се усмихна сдържано. Цигарите на Тод бяха пред нея и тя взе една. — Предпочитам с филтър — с престорена лекота обясни тя. — Тези, които пушите, господин Райърдън... виждате ли, тютюнът винаги се полепя по червилото ми.

Погледът му се насочи към чувствената извивка на устните ѝ, блестящи от гланца.

— Завиждам на тютюна — сухо каза той.

Сърцето ѝ заби в гърлото. В мъжествените очертания на устните му се забелязваше следа от жестокост. Едва ли ще е нежна целувката, която би дал на жена!

Драсването на клечка кибрит бе последвано от острия мирис на горяща сяра. Като предпазваше с шепи пламъка, той го поднесе към Джил. В очите му блестеше насмешка. Не бе възможно да четете мислите ѝ, упрекна се тя и докосна пламъка с върха на цигарата си.

Питиетата временно разведриха обстановката. Колкото по-дълго се замисляше върху предизвикателната забележка на Райърдън,

толкова повече Джил съзнаваше, че това не бе опит за флирт с нея. Мъжът не бе от онези, които обичаха да флиртуват. Казваше истината. Толкова често ѝ бяха правили комплименти, защо тогава случайният му коментар за красотата ѝ така я обърка?

Пръстите ѝ обхванаха студената чаша. Усмихна се през масата на Кери, която нерешително погледна към Тод. Напрежението, което излъчваше мъжът до Джил, я прободеше.

— Ще вдигна тост — тържествено съобщи. С крайчеца на окото видя как Райърдън се облегна назад, сякаш се изключваше от групата им. — За бъдещите господин и госпожа Райърдън!

През тъмните си ресници Джил се вгледа в усмихнатото лице на Кери — лека розовина изби по бузите ѝ. Любовният плам в кафявите ѝ очи стана още по-лъчист от смущението, изписано на лицето ѝ.

Три чаши се срещнаха в средата на масата, но липсата на четвъртата бе очевидна. Сърдечната усмивка върху лицето на Тод повехна, когато погледът му се сблъска с безизразните очи на брат му. Неговите мигли се бяха притворили като мрачен щит и сенките, които хвърляха, смрачаваха острия му поглед.

Тод не поднесе чашата към устните си.

— Райърдън? — настойчиво го покани той.

Мъжът остана равнодушен.

— Много ясно показах неодобрението си към годежа ви. Не очаквай да вдигам тост за него, Тод.

— Става въпрос за живота ми. Определено си е моя работа какво ще правя с него — предизвикателно отвърна Тод.

— Фактът, че съм твой брат, ми дава право да се намесвам или поне да си казвам мнението — широките му рамене потръпнаха красноречиво. — Ако възнамеряваш да се ожениш за това момиче, не мога да те спра, но мога и ще спра издръжката ти!

— Това не е честно, Райърдън, и ти го знаеш. Тези пари са за обучението ми — грубо отсече Тод.

— Но нашият баща ми даде пълна опека над парите до навършването ти на тридесет. Доста жалко, нали? — отвърна той с равен и спокоен глас. Образно казано, Райърдън бе свалил картите си на масата. Държеше силен коз.

— Може да ти се струва невероятно, но мисля, че двамата с Кери все ще можем да се справим и без издръжката ти. Това ще означава

много жертви и за двама ни, ще се разпъваме между целодневна работа и редовно обучение в колежа, но ще успеем — той обгърна раменете на Кери и я притегли към себе си.

— И ще продължите обучението си по-нататък? — присмехулно попита Райърдън.

— Може би не, но поне ще завършим.

— Предполагам, че и двамата намирате това за голямо геройство, да се борите заедно, без ничия помощ. Суровата истина обаче е, че борбата за оцеляване така ще ви погълне, че преди да са минали и четири-пет години, ще се опомните каква грешка сте направили. Двамата просто не сте един за друг. А междуременно може да се е появило и дете. И двамата знаем какво е да растеш с разведени родители, Тод.

— Дори много си подхождаме с Кери, а и много се обичаме! — силно възнегодува Тод.

— И родителите ни твърдяха същото! — бе спокойният отговор.

Тод не успя да издържи погледа на брат си, това бе сигурен знак за Джил, че думите на Райърдън бяха засегнали болно място. Бе се възцарило тежко мълчание, преди отново да продължи:

— Не искам да усложнявам нещата. Опитвам се да събудя разума ти, Тод. Не му е сега времето да се обвързваш със съпруга. И не защото си млад — възрастта малко има значение, а защото трябва да посветиш следващите години на ученето и кариерата си. Ще ти е невъзможно да дадеш на жена си онова внимание, което тя ще очаква да получи. Не си избрал момента, Тод. Втурваш се към нещо със затворени очи. Отвори ги! И първо се увери, че не бъркаш страстта с любовта. Вкарай я в леглото си! Направи я любовница или държанка. Но не ставай глупак, като се ожениш за нея.

Бледото лице на Кери пламна. Джил гневно се зачуди защо бе решила, че Райърдън няма да бъде така груб с тримата. Тод бе започнал да се вслушва в доводите на брат си, но безочливостта в последните му думи го върна в изходна позиция. Райърдън бе проиграл картите си.

— Ако... ако си бе направил труда да опознаеш Кери, нямаше да бързаш с обидите по неин адрес — Тод бе бесен и не правеше никакъв опит да го скрие.

— Никога не съм се преструвал на тактичния в това семейство — устата му се изви в студена усмивка. — Напразно защитавах честта ѝ пред мен. Ако толкова много ти се иска да направиш нещо, по-добре върви и уреди маса в ресторанта.

Последва миг на тягостно мълчание, преди Тод да се изправи на крака, кимвайки нетърпеливо към Кери да го последва. Двамата излязоха от салона и Джил бе забравена. Тя се загледа в пепелта на върха на цигарата си.

— Е, госпожице Рендъл? — леко предизвикателният глас на Райърдън я сепна.

Вдигна глава към него, с широко отворени пусти очи.

— Да?

— Очевидно е, че подкрепяте този годеж. Няма ли да защитите приятелката си? — измамно мекият тон разряза като стоманена сабя коприна.

— Не бих искала да ви прозвучи като грубо противоречие, но съм виждала Тод и Кери заедно — невинно промълви Джил. — Три неща съм забелязала у тях. Има го и физическото привличане, както би очаквал човек, но чувствата им са изключително силни и нежни. А и мисля, че душите им прекрасно се допълват.

— Тод прилича на дядо си. Амбициите му са политически. Можете ли да си представите Кери като жена на политик? След няколко години срамежливостта и плахостта ѝ ще бъдат проблем — докато той говореше, Джил бавно изтърси пепелта от цигарата си, неспособна да срещне критичния му поглед от страх, че той щеше да прочете в очите ѝ частичното съгласие по този въпрос. — Тод би трябвало да се ожени евентуално за някоя като вас, която ще бъде предимство за кариерата му — продължи той.

— Като мен? — искрено смутена и обърквана, тя повдигна вежди, като прибра кичур златиста коса зад ухото си.

— Привлекателна... красива жена, която да бъде негова домакиня и да забавлява важните хора, привлечени от него.

— Наистина ли? — Джил отметна глава на една страна, сякаш обмисляше предложението му. — Странно как се разминават мненията ни. Винаги когато видя някой политик с красива жена, имам усещането, че е загубил връзката с обикновените хора. Освен това

смятам, че Тод би предпочел да има жена, която да го чака у дома, а не да работи наравно с него.

Черните му мигли се спуснаха ниско и направиха погледа му неразгадаем.

— Много интересно виждане. Убедена сте, че бракът между тях двамата ще потръгне.

— Мисля, че ще потръгне дори много добре — потвърди тя, опитвайки се да звучи хладнокръвно и ненатрапчиво, въпреки вътрешните си убеждения.

— Значи одобрявате брака между двама души, които все още учат в колеж? И както е в техния случай, одобрявате Кери да издържа и двамата за известно време, докато Тод завърши? Това е голямо напрежение за един брак, не мислите ли?

— Да — кимна Джил. Войнствена искрица проблесна в сините ѝ очи и тя насила се усмихна. — Разбира се, ако бяхте поне малко по-предразположен към годежа им, нещата нямаше да са чак толкова трудни, нали?

— Така ли мислите, че трябва да постъпя?

Райърдън се бе облегал назад, абаносовият цвят на косата му изглеждаше още по-тъмен от сенките в сепарето; властните му черти се открояваха на слабата светлина.

Изведнъж осъзна примитивния му чар. Сърцебиенето ѝ се ускори под мощната магия на мъжествеността му.

Като извърна глава встрани, Джил престорено се съсредоточи в загасянето на цигарата си. Трябваше да се освободи от притегателната сила на погледа му.

— Не бих си позволила да ви казвам как трябва да постъпвате — леко се усмихна, оставяйки впечатлението, че самата мисъл жена да му влияе по един или друг начин е абсурдна.

— Не бихте ли?

Подигравателните думи бяха казани толкова тихо, че Джил не бе сигурна дали наистина ги чу, или само ѝ се бе сторило. Със сигурност го чу, когато заговори отново.

— Но ще се съгласите, ако кажа, че според вас би трябвало да опозная по-добре Кери, преди да взема окончателното си решение.

— Разбира се, че ще се съглася с това. Няма нищо по-лошо от отчуждението между двама братя, а знам, че Кери ще бъде дълбоко

наранена, ако е причината за кавги между двама ви — това определено бе истината. Кери можеше да бъде твърде чувствителна. — Аз определено не бих искала двамата да направят някоя глупост, като да избягат и да се оженят. Все пак може да има някакъв шанс противоречията помежду ви да се изгладят.

Да спориш с грубиян като Райърдън, би го направило само по-непреклонен.

Преценяващ, замислен поглед се плъзна по лицето ѝ. Райърдън се пресегна към питието си, изпи го на един дъх и остави празната чаша на масата.

— Да потърсим Тод и приятелката ви, а? — предложи той, като погледна настрани. — Може и да са решили да вечерят без нас.

Джил кимна в знак на съгласие и го изчака, докато излезе от сепарето. Усети погледът му да се плъзга по тялото ѝ. Сребристият блясък в очите му бе леко подигравателен. Не ѝ предложи ръка, за да я доведе, но твърде осезателно го чувстваше до себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Разговорът по време на вечерята бе скован. Необходими бяха само няколко мили думи от страна на Райърдън, за да намали напрежението, но той не каза нищо. Джил си бе помислила, че думите ѝ са му въздействали. Като сравняваше предишното му държане, забеляза, че нищо не се бе променило в отношението му към годежа на Кери и Тод.

По нататъшни сблъсъци не последваха. И това бе така, защото Райърдън вярваше, че, доколкото бе възможно, е притиснал Тод, заключи Джил. И ако целта на Райърдън бе да направи Кери нещастна, той я бе постигнал. Джил не си спомняше да е виждала лицето на съквартирантката си толкова измъчено и повехнало. Грижовният поглед на Тод и убедителните му усмивки не бяха така уверени, каквито можеха да бъдат, ако бяха сами.

Докато Райърдън плащаше сметката, Джил предложи на Тод и Кери да останат насаме. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Тя можеше да си хване и такси.

— Тод — тихо промълви, не искаше да привлече вниманието на Райърдън, — защо не си тръгнете с Кери? Аз ще се оправя.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — в очите му се четеше успокоение.

— Нали аз го предлагам? — усмихна се.

Кери понечи да каже нещо в знак на протест, но Райърдън се приближи.

Тод закрилнически я прегърна и тя още повече се сгуши в ръцете му. Подигравателната усмивка на брат му остана на лицето му, докато Кери вдървено се сбогуваше с него.

— Ще се видим тук в 7 сутринта за закуска, Тод, преди да тръгна за фермата — това не бе предложение, а заповед. Джил сви устни от деспотичното му държане, но след като сивият му поглед се обърна към нея, веднага ги разтегна в усмивка. — Госпожице Рендъл! — имаше нещо грубо в начина, по който ѝ каза довиждане.

— Лека нощ, господин Райърдън — тя изобщо не възнамеряваше да му благодари за ужасната вечер.

Във фоайето компанията се раздели, Райърдън изчезна почти мигновено, явно се бе прибрал в стаята си. Тод колебливо предложи да закарат Джил, но тя небрежно отхвърли идеята. И двамата настояха Джил да си поръча такси.

Докато колата на Тод излизаше от паркинга, Джил се вгледа през прозорците в тъмните очертания на Керината глава, облегнала се на рамото на шофьора. Истинската любов никога не е протичала гладко. Нали такава бе поговорката? Това трябва да е истинска любов, след като началото и за Тод, и за Кери бе толкова трудно.

— Не ми казвайте, че са забравили да ви вземат!

Джил рязко се обърна, изплашените ѝ очи се впериха в Райърдън. Сакото му бе праметнато през рамо, едната ръка небрежно бе пъхната в джоба на панталоните му. С другата държеше цигарата в устата си, очите му се присвиха от пушека, който се виеше нагоре.

— Или вие нагласихте нещата така, че да ви оставят? — добави Райърдън с презрителна насмешка.

За още един миг тя остана безмълвна. Плъзна трепереща ръка към гърлото си и нервно се засмя.

— Изплашихте ме — косата ѝ се заплете в яката ѝ и тя нервно я издърпа. — Кери и Тод няма да се прибират директно и аз реших да взема такси. Н-не обичам да бъда светилник.

Гласът ѝ бе нисък и странно задъхан. Със сигурност той не смяташе, че бе изостанала назад с единствената надежда да го зърне отново.

— Съмнявам се вие да бъдете светилник — заяви той, като хапливо подчерта „вие“. — Но няма нужда да взимате такси. Излизах да се поразходя с колата. Ще ви закарам.

— Не е нужно да правите това. И без друго колата идва. Дори вече е тук. Все пак много мило от ваша страна.

Преди да се протегне към дръжката на вратата, ръката му вече бе пред нея, за да я отвори. Джил се наведе и мина край него. С нежелание погледна в студените му очи. В тях не се отразяваше нищо друго, освен собствения ѝ образ.

Райърдън я хвана за лакътя.

— На дамата не ѝ трябва такси — той пхна една банкнота в ръката на шофьора. — За труда!

Той погледна банкнотата, лицето му грейна в усмивка:

— Благодаря, сър — обърна се и бързо прибра парите в джоба си.

Джил размърда устни в знак на протест, но бе безпредметно да противоречи на този човек. В момента бе по-добре да приеме спокойно предложението му, а не да прави сцени.

— Надявам се, че не ви отклонявам от пътя ви, господин Райърдън — каза Джил и в този миг ръката му я поведе към паркинга.

— Съвсем не, госпожице Рендъл — имаше някаква насмешка в дълбоките гънки около устата му. — Нямах никаква конкретна идея накъде да тръгна. Обикновено, когато съм в града, ме хваща клаустрофобия.

Райърдън ѝ отвори вратата на колата. Тя не продума, докато той не седна зад волана до нея.

— Изглежда, много добре ви понася градската среда — погледът ѝ се плъзна по идеално скроените сиви панталони, черното му яке и интересната плетка на полото му.

Бляскавите му очи се спряха за миг върху нейните, преди да извърне глава към командното табло.

— Вярвате ли, че дрехите правят човека, госпожице Рендъл?

— Джил — разсеяно го поправи тя и после отговори на въпроса му: — Не изглежда да се чувствате неудобно в тях.

— Странно... Джил — поколеба се за малкото ѝ име, после го изрече дрезгаво и с насмешка. — Бях си помислил, че ти е известна приказката за вълка, който и в овча кожа си остава вълк.

— Вие вълк ли сте, господин Райърдън? — несъзнателно гласът ѝ смъкна фасадата на наивност и стана леко заядлив.

— Наричай ме Райърдън. Аз съм вълк единак, който предпочита да пътува без предполагаемата нужда от компания или спътник.

Джил се облегна на седалката. Предупреждаваше ли я? Да не си мислеше, че тя му играе някакъв театър? Със сигурност не. Изобщо не бе флиртувала с него, нито пък му бе показала по какъвто и да било начин, че се интересува от него като нещо повече от брат на Тод и бъдещ девер на Кери.

Може би беше свикнал жените да го преследват. Много от тях биха се увлекли по опасния чар, който притежаваше. За Джил бе предизвикателство да го улови. При други обстоятелства може би щеше да се пробва, просто ей така, за развлечение.

— По този начин можеш да пътуваш по-бързо — като отправи поглед навън през прозореца на колата, тя се направи на заинтригувана от бързо сменящите се картини. Мълчанието бе начин да прекрати този двусмислен личен разговор.

— От Монтана ли си? — Райърдън не позволи тишината да продължи дълго.

— Да. Родителите ми живеят в Уест Йелоустоун, където съм родена и където израснах.

— Сигурно си привикнала към хубавата природа.

— Нима някой привиква към нея? Надявам се, че не — непринудено се усмихна тя.

— Имаш ли братя или сестри?

— Четирима — трима братя и една сестра.

— По-големи, по-малки? — попита Райърдън, като завъртя кормилото, за да завие.

— Имам брат, две години по-голям от мен. Останалите са по-малки — хвърли бърз поглед към профила му, учудена защо той толкова се интересуваше от семейството ѝ. Една идея се роди в главата ѝ. — Анди, по-големият ми брат, е единственият, който е женен. За всички ни бе голям удар, но щом опознахме жена му Сали, всички я харесахме.

Като извърна леко глава, той ѝ хвърли бърз поглед.

— Проницателността не ти е присъща, нали? — сухо подхвърли той.

— Но затова пък винаги съм била упорита — отвърна тя със зловна искрица в очите си.

— Брат ти си е твоя работа, а брат ми си е моя! — устните му неумолимо се свиха, дори едно мускулче не трепваше по строгата му физиономия, сладкодумният опит на Джил не бе успял.

Неочаквано, като летен дъжд, върху Джил се изсипа едно поразяващо откритие. Това смътно предчувствие я бе тревожило още в мига, в който видя Райърдън за първи път. Тази малка подробност го

отличаваше от всички мъже, които познаваше. И в този миг тя осъзна какво бе то.

Райърдън не я харесваше. Не защото бе красива, или защото я намираще за глупава, а защото бе жена. Джил остави съзнанието си да осмисли откритието. Райърдън мразеше жените. Не, омраза не бе точната дума. Той гледаше на тях с презрение, подиграваше се на сантименталните копнежи в душите им и ги използваше да задоволи собствените си физиологични нужди. Но защо?

Детството му едва ли е било по-различно от това на Тод, а у Тод нямаше и следа от емоционален срив, породен от раздялата на родителите му, за която Райърдън бе споменал. Нима някога се бе влюбвал и е бил изоставен?

Възможно беше, реши Джил. Бе чувствен човек, независимо от привидната му хладина. Не в еротичния смисъл на думата, а в дълбините на душата и чувствата си. Дълго време би могъл да таи ненавист в душата си. Тези негови сиви очи се врязваха в суетата на модерния свят и отсяваха само същественото. Подчиняваше се на принципите на цивилизацията, когато условията го изискваха — както сега, — но иначе бе човек на инстинктите — примитивен, груб и силен.

Пълна противоположност на Тод.

Джил закри очите си с ръка. Благословия ли бе това прозрение или проклетие? Не искаше да знае такива неща за Райърдън. Не искаше дори да си ги помисля.

Очите ѝ се взираха насила през стъклото. Вече се движеха по главната улица на Хелена, наричана Долината на последния шанс.

Навремето това е било долината на бодливите круши, а не главна павирана улица. Четирима предприемачи пристигнали тук да пробват „за последно“ късмета си да станат богати. И през юли 1864 г. открили злато. До есента стотици импровизирани къщи сложили началото на заселването на златотърсачите в Долината на последния шанс.

Родил се нов град. Долината на последния шанс не било много внушително име, просъществувало само в ранните месеци от създаването на града. Впоследствие жителите му го променили на Хелена, като кръстили главната улица Долината на последния шанс, мястото, където било изкопано злато на стойност 20 млн. долара.

Старите, очукани от времето къщи бяха източник на богата история, върху която Джил се замисли. В южната част на Долината на последния шанс се разполагаше Китайският квартал.

Китайците, благодарение на които бяха изградени жп пътищата, имаха свои зеленчукови градини и държаха собствени магазини. Дори бяха построили дълъг тунел под квартала, който използваша като тайно свърталище да пушат опиум.

Архитектурата на старите сгради бе предимно в романски стил, с каменни сводове и колони, украсени с фрески, корнизи и масивни греди. Колата зави в следващата пресечка, излезе от Долината на последния шанс и мина край Голямото северно депо, което навремето, преди земетресението, имаше висока часовникова кула. По-нататък вниманието на Джил бе привлечено от мавританския стил на бившия Параклис, който сега бе Граждански център на Хелена.

— За какво мислиш? — Райърдън отново наруши мълчанието.

Джил усети студения блясък на очите му, но продължи да гледа към осветената улица.

— За града, за историята му — повдигна рамене тя. Тръпки заиграха по тялото ѝ, прииска ѝ се никога да не го бе срещала или да не бе попадала в плен на високомерния му груб чар.

— Наистина ли? — бе надменният въпрос.

Колата намали и спря до бордюра пред общежитието. Като изключи двигателя, Райърдън почти се обърна към нея. Металните му очи се плъзнаха по златистите ѝ коси, огрени от уличните лампи.

Ръката му небрежно се отпусна върху облегалката на седалката, беше на милиметри от главата ѝ. Джил леко се размърда, подчинявайки се на животинския инстинкт, който я предупреди да се поотдръпне.

— Предполагам, че обмисляш някаква нова тактика как да ме накараш да променя решението си — гласът му бе нисък и груб.

— Да те накарам? — преглътна Джил. Ресниците ѝ потрепнаха. Русият кичур над челото правеше очите ѝ още по-сини.

— Не правиш ли точно това, откакто сме се срещнали? — леко застрашителният тон я предизвика да отрече.

— Не знам какво имаш предвид — тихо възрази тя. Фасадата ѝ на наивно момиченце бе разрушена от режещия му поглед и сега бе безпомощна да се възпре. — Може би имаш предвид, че се опитвах да

те убедя да дадеш шанс на Тод и Кери. Да, трябва да призная, че се опитвах!

— Наистина ли очакваш да повярвам, че си толкова наивна на колкото се правиш? — студено се усмихна Райърдън.

Скритото задоволство, което изпита, бе за нейна сметка.

— Говориш със заобикалки — Джил примигна объркано и отметна глава настрани. — Изобщо не разбирам за какво говориш!

— Добре играеше, но интелектът по един или друг начин излиза наяве.

— Играела съм? — смутено повтори тя. Вътрешно знаеше, че не може да приеме обвинението му. Ако престанеше да се прави на „тъповата блондинка“, би означавало да загуби търпението си и да му каже какво точно мисли за наглото му държане. Този гняв изобщо не би помогнал на Кери, макар че със сигурност би освободил собствената ѝ потиснатост.

— Наистина, господин Райърдън, това са глупости — и като се протегна към ръчката на вратата, добави: — Май ще е най-добре да си вървя.

Вратата бе затворена. За един кратък миг очите ѝ нервно потърсиха ръчката за отваряне, но заключването бе автоматично. С нежелание се обърна към подигравателното му лице.

— Би ли отворил вратата?

Молбата ѝ бе посрещната от самодоволния му поглед. Джил нервно облиза долната си устна. Това привлече вниманието на Райърдън към устните ѝ.

— Как става така, че пеперудите изсмукват нектар от толкова много цветя, а остават невредими? — цинично се усмихна той, като не очакваше да получи отговор на въпроса си.

Пеперуда! Думата разтърси тялото ѝ, тръпки полазиха по гърба ѝ. Вчера се бе оприличила точно с тази дума. Райърдън бе използвал същата. Съвпадение ли бе това? Или нещо тайнствено бе преминало помежду им, което позволяваше да надникнат в душите си?

— Защо... защо каза „пеперуда“? — трябваше да попита. Гласът ѝ бе задъхан и не съответстваше на откритото ѝ изражение.

— Защото — бавно и грубо започна Райърдън — си красива, нежна и почти така постоянна като пеперуда — това бе присъда, а не комплимент. Пръстите му докоснаха кичур златиста коса, развяна от

вятъра, и се спуснаха по лицето и шията ѝ. Острият му поглед я забодеше като пеперуда, както сам той я бе нарекъл. — Винаги съм се чудил дали от устните на пеперудата нектарът е по-сладък.

Ръката му обгърна шията ѝ, пръстите се вплетоха в косите на Джил и я придърпаха към него. Тя отбранително опря ръце в гърдите му.

Едно тихо и сподавено „не“ се отрони в знак на протест. Райърдън леко дръпна косите на Джил, обърна лицето ѝ нагоре, устните му се приближиха към нейните. Миг преди да плени устните ѝ, на лицето му се изписа цинично задоволство.

Ушите ѝ пищяха, парещият огън на унижението пламна във вените ѝ. В следващия миг Джил имаше усещането, че шията ѝ ще се прекърши под напора на целувката му.

Това не бе начинът, по който един мъж целува жена, а начин, по който един мъж получава наслада от проститутка, без да мисли, без дори да го е грижа за чувствата ѝ. Но силата му бе непреодолима. Усилията ѝ да се отскубне бяха безполезни, като пърхането на пеперудени криле срещу метални решетки.

Стиснатите ѝ юмруци, опрени на гърдите му, усещаха силното биене на неговото сърце. Сърцето на Джил тупкаше като лудо. Болезнената целувка изсмука силите ѝ, сякаш бяха цветен нектар. Трябваше да напрегне цялото си същество, за да не се поддаде на изтощителната му прегръдка.

Райърдън я бе нападнал с бързината на орел, връхлитащ върху жертвата си. Почти толкова неочаквано освободи устните ѝ и отпусна желязната хватка около врата ѝ. Неговите пръсти се спуснаха по рамото на Джил, бяха готови да я сграбчат при най-малкото съпротивление. Косите ѝ се разпиляха върху ръката му и скриха пламналото ѝ от унижение лице.

Но и за миг не бе оставена да възвърне загубеното си равновесие. Той хвана брадичката ѝ с пръсти, повдигна главата ѝ и се взря в завоеванието си.

— Кой от нас е по-силен, госпожице Рендъл? — устата му се изви в презрителна усмивка.

— Физически си ти! — изсъска тя. Сини пламъци присветнаха в очите ѝ, но не успяха нито да го жегнат, нито да го изгорят.

Гънките около устата му се врязаха още по-дълбоко.

— Не прави тази грешка да смяташ, че е само физически — предупреди я niskият му глас.

Като я освободи, той пак застана зад волана. Едно движение на ръката му близо до контролното табло бе последвано от успокоителното за Джил щракване на вратата, която се отвори.

— Лека нощ, госпожице Рендъл!

Когато стъпи на бордюра, коленете ѝ силно трепереха. Обидата, която ѝ нанесе — тъй като това едва ли можеше да се нарече прегръдка, — я бе оскърбила повече, отколкото си мислеше, но духът ѝ не бе сломен. Когато вече бе на сигурно разстояние от него, тя се обърна и като държеше вратата отворена, се наведе и свирепо го изгледа:

— Не прави тази грешка да смяташ, че всичко е приключило, Райърдън. Ще направя всичко, което мога, за да се оженият Кери и Тод, и то колкото се може по-скоро! — след като бе хвърлила ръкавицата на предизвикателството, тръшна вратата и се обърна рязко към сградата.

След първите разтреперани крачки Джил си помисли, че може да я настигне. Несъзнателно задържа дъха си, но като чу бръмченето на двигателя, въздъхна облекчено. Дръзки бяха думите, които изрече, и бе длъжна да ги превърне в истина.

Кери се прибра малко след полунощ. Джил си бе в леглото, преструваше се, че спи. Съзнанието ѝ бе заето с мисли за отмъщение. Чудеше се дали би могла да ги сподели в един късен среднощен разговор, но бе по-добре Кери да не знае какво се е случило.

Утрото донесе успокояващата новина, че Райърдън ще си тръгва, ако не си бе тръгнал вече. Сънят на Джил бе отровен от скрития спомен за болезнената целувка, но изгряващото слънце изтри унижението. Кери също изглеждаше отпочинала и по-малко притеснена; беше се приготвила да срещне Тод и да отидат на църква.

Като изпъна схванатото си от съня тяло, Джил се зачуди как ли бе преминала срещата между Тод и Кери тази сутрин. Каквото и да бе станало, Джил бе сигурна в едно — Райърдън не си бе променил мнението.

Тя уморено премигна с очи. Съзнанието ѝ не можеше да се съсредоточи върху курсовата работа. Ако се бе концентрирала,

проектът щеше да бъде готов преди час. Като се укори за това, Джил насочи вниманието си върху листа в пишещата машина.

Вратата в коридора се отвори, когато тя вече привършваше. Джил се обърна и видя Кери да влиза.

— Точно навреме — усмихна се на приятелката си. — Това е последната страница. Машината е твоя.

— Донесох ти сандвич и кока-кола. Помислих, че ще си гладна — Кери ѝ подаде хартиената торбичка.

— Спасяваш ми живота! — Джил събра листовите и ги струпа върху рипсената покривка на леглото си. С торбичка в ръка тя се върна на леглото и кръстоса крака до възглавницата си. — Двамата с Тод трябва да сте хапнали след църквата.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Джил учудено повдигна вежди. Кери отиде да закачи бледорозовото си палто в дрешника, но съзнанието ѝ бе далеч от това, което вършеше.

— Кери? — Джил щракна с пръсти, за да я върне в действителността.

— Какво? — стъписа се Кери. — Съжалявам! Каза ли нещо?

— Нищо важно — Джил постави кока-колата на масата между двете легла и извади опакования сандвич от торбичката. — Беше се унесла.

— Така ли? — Кери закачи в гардероба палтото си и бавно се върна до леглото. Седна на ръба и като се загледа замислено в ръцете си, добави: — Предполагам, че мислех.

— Хубаво предположение — пошегува се Джил, но изражението ѝ бе сериозно. — Разбира се, следващият въпрос е за какво си мислеше.

Ръцете в скута ѝ нервно се размърдаха.

— Нали си спомняш, че Райърдън се срещна с Тод тази сутрин.

— Да — погледът ѝ стана напрегнат. Тя извади сандвича и се направи на много заинтригувана от него. — Какво имаше да казва големият мъж? — Джил не успя да сдържи сарказма си.

— Молбата на Тод да бъде прехвърлен в Харвард е одобрена. Райърдън е получил съобщението миналата седмица във фермата — каза Кери.

Значи Райърдън имаше друг коз, ядно си помисли Джил. Бе решил да държи Тод и Кери разделени през лятото, а разстоянието

между Монтана и Ийст Коуст щеше да се погрижи за останалата част от годината. Райърдън явно разчиташе на поговорката: „Далеч от очите — далеч от сърцето.“

— Тогава двамата с Тод ще трябва да насрочите датата на сватбата за през август, нали? — Джил отметна глава. — С високия си успех ти можеш да се прехвърлиш да учиш някъде там.

— Но не мога да си го позволя финансово — въздъхна Кери.

Както и Райърдън правилно се бе досетил, гневно добави Джил наум.

— А Тод нищо няма да направи, защото Райърдън все още заплашва, че ще спре издръжката му — пръстите ѝ се забиха в сандвича и смачкаха хляба; искаше ѝ се това да бе вратът на Райърдън. — Не можете да му позволите да ви изнудва така.

— Тод не мисли, че трябва да вършим прибързани неща.

— Той определено не мисли и че Райърдън ще промени мнението си. В днешно време чудеса не стават — искаше отговорът ѝ да не бе толкова отрицателен — тъжните бръчки около устата на Кери се бяха сгъстили.

— Е — Кери пое дълбоко въздух, — Райърдън направи и едно предложение на Тод тази сутрин.

— Какво? — скептично попита.

— Той... той смята, че може би наистина е бил много рязък и прибързан в преценката си.

— Това е много за него — измърмори Джил, гризейки сандвича си.

— Призна си, че бил предубеден спрямо мен още преди да ме е видял и че трябвало поне да ме опознае. Все още обаче не одобрява годежа ни — колебливо добави Кери.

— Е, и какво е предложил? — сухо попита Джил. — Пробен период?

До началото на есенния семестър, когато Тод ще замине за Харвард, мислено допълни Джил.

— Нещо такова — вдигна поглед от преплетените си пръсти момичето. — Тод ще работи във фермата през лятото. Райърдън ме покани да прекарам там месец, за да се опознаем.

Пълна катастрофа, веднага си помисли Джил. Кери вече бе наплашена от този мъж. Един месец в неговата компания щеше

напълно да я съсипе, независимо от подкрепата на Тод. Джил не подцени Райърдън. Знаеше възможностите му и това до какви крайности би стигнал, за да постигне целите си.

Тя се втренчи в сандвича си.

— В цялата покана, Кери, има един проблем. Как ще останеш във фермата му и в същото време ще събереш пари за есенния семестьор? — това лято и двете щяха да работят за родителите на Джил, които имаха мотел близо до Йелоустоун Парк. — Майка и татко ще трябва да намерят друг на твоето място. Няма да имаш дори и работа след края на този месец там.

— Райърдън предложи да ми плати за това.

Трябваше да предположи, че той щеше да обмисли всеки детайл. Не й хареса сандвичът и го натъпка обратно в торбичката.

— Едва ли гледаш сериозно на предложението! — отчаяно се възпротиви Джил, като разтриваше с два пръста челото си — опитваше да облекчи пулсиращата болка между веждите си. — Знаеш, че няма да се получи. Ще направи живота ти пълен ад. Знаеш на какво е способен, когато Тод не е наблизо. Колко дълго мислиш, че ще издържиш?

— Няма да издържа, не и сама... — кафявите й очи се разшириха и станаха умоляващи, цялата й дребна фигурка бе погълната от отчаяното й изражение. — Ако ти си с мен...

— Ще ти кажа една малка тайна — бързо я прекъсна Джил и като отпусна крака, си пое дълбоко въздух: — Райърдън не ме харесва и едва ли ще ме покани да прекарам месец във фермата му. Освен това аз също трябва да работя през лятото.

— Джил — нещо в гласа на Кери я накара да застане нащрек. — Райърдън мисли, че няма да е много прилично, ако остана сама в къщата с Тод и него. Искам да кажа, че той си има икономка. Но... ами той те покани да дойдеш като моя придружителка, срещу възнаграждение, разбира се.

— О, не! — Джил се изправи на крака и като се отдалечи от леглото, отиде до прозореца. Слънцето хвърляше златисти искри в косите й, игриви къдрици падаха върху раменете, тя енергично тръсна глава. С длани потърка настръхналите си ръце. — Не!

— Моля те! — умоляващо простена Кери.

Джил се обърна:

— Просто няма да стане!

Боже, този мъж имаше дяволски ум! Това, че бе поканил Джил, показваше безграничната му наглост. Беше го предизвикала и сега той ѝ предлагаше отблизо да гледа как разкъсва на парчета годежа. Райърдън щеше да си отмъсти, като следи отблизо всеки опит на Джил да осуети намеренията му. Тя отново го бе подценила, а усещането да бъде превъзходана не ѝ допаднаше.

— Трябва да дойдеш! — обади се пак приятелката ѝ.

— Не разбираш ли — развълнувано възнегодува Джил, — ако дойда, ще си изпусна нервите и само ще влоша положението ви с Тод. Най-умното нещо ще е да откажеш поканата с надеждата, че Райърдън не ще успее да накара Тод да развали годежа. Това е единственото разумно нещо, защото Тод те обича.

— Не мога.

Тъмната ѝ глава се извърна настрани, сълзи замъглиха очите ѝ. На Джил ѝ се прииска да я хване за раменете и силно да я разтърси.

— Защо да не можеш? Не можеш да отидеш там сама!

— Разбира се, че не мога — Кери избърса една сълза с дланта си. — Обичам Тод. Не искам да заставам между него и брат му. Знам какво е, тъй като и аз нямам семейство. Ако има дори и най-малкия шанс след този един месец във фермата Райърдън да одобри сватбата ни, аз ще се възползвам от него. Бих се чувствала по-добре, ако и ти си там, но така или иначе аз отивам.

— Кери, глупаво е да се правиш на героиня — въздъхна Джил. Устните ѝ виновно се свиха, след като Кери потрепери от хапливата забележка за вродената ѝ боязливост. — Освен това трябва да помисля за родителите си. Очакват от мен това лято да работя, а не да си почивам. Не мога да им кажа в последния момент, че трябва да си търсят друг човек на моето място.

— Ти сама каза, че имат повече кандидати, отколкото свободни места. Лесно могат да наемат някой друг — бързо ѝ напомни Кери.

— Предполагам, че могат — неохотно се съгласи Джил, — но едва ли ще се съгласят с това. А и Райърдън си има икономка. Пък и придружителите са демоде, както са демоде и роклите с кринолин.

— Но можеш да им се обадиш и да разбереш.

Като се вгледа в отчаяното ѝ лице, Джил реши, че трябва да се обади. Каква приятелка щеше да бъде, ако каже на това нещастно,

беззащитно създание да отиде в лъвската бърлога на Райърдън без подкрепа?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Безграничните простори. Последното място на големите завоеватели. По този начин брошурите описват Монтана. От изток на запад обширните прерийни земи се превръщаха в планини, издигащи се над хоризонта като приливни вълни.

И там, в далечината, където величествените планински върхове пробуждаха кристалното небе, Джил почувства надигащо се вълнение в гърдите си. Свежо зелената покривка на склоновете можеше да се сравни само с дръзките есенни багри или със застиналата бяла чистота на зимата.

Сега всичко бе потънало в безбройните нюанси на зеленото, тук-там се виждаха тъмнокафявите стволове на дърветата, които се издигаха към небето, скалистите планини отразяваха златистите слънчеви лъчи, ярки розови, жълти и бели диви цветчета изпъстриха ливадите и скалистите склонове. Зашеметяващ и божествен, пейзажът оставаше един и същ, докато всичко друго се изменяше. Изумително бе върховното усещане да се освободиш от закотвеното си съществуване и да се издигнеш до висините.

— Усещам го всеки път — промълви Джил.

— Какво каза? — любопитно я погледна Кери, недочула тихо промълвените думи.

— Възхищавам се на пейзажа! — с неохота извърна поглед към вътрешността на колата. — Никога не се насищам да гледам планини, особено когато ги виждам така, незасегнати от човешка ръка.

— Карат ме да се чувствам малка и незначителна — вметна Кери, — но са красиви.

Джил се наведе напред и погледна към шофьора.

— През целия си живот съм живяла в Монтана, но винаги в града. Какво е да живееш поне година в планините, Тод?

Тод леко се усмихна и я погледна за миг:

— Не знам!

— Какво? — русата ѝ глава учудено се наклони на една страна.

— Когато съм се родил, майка ми се преместила в града. Само лятото прекарвах с баща ми във фермата — обясни той. — Така че и представа нямам какво е да си в планината по време на циганското лято, нито пък съм виждал зимните буреносни облаци как се струпват над планинските хребети. И аз често съм се чудил какво е да живееш тук, но така и не ми остана време да разбера.

— Не знаех. Искам да кажа, Кери ми бе споменавала, че родителите ти са живеели отделно, но останах с впечатлението, че са се разделили, когато си пораснал — Джил се облегна назад и се замисли. Трудно ѝ бе да си представи как Райърдън е израснал в града. Много по-лесно бе да приеме, че е отраснал в планините, под влияние на първичните инстинкти.

— Разбира се, Райърдън е бил по-голям. Сигурно на него му е било много по-трудно да се приспособи, отколкото на теб.

— Изобщо не се и опита да се приспособи — отвърна Тод. — Майка ми казваше, че той избягал в мига, в който разбрал, че тя никога вече няма да се върне във фермата. Бил на девет години и се върнал обратно на автостоп. Това се случило три или четири пъти и най-накрая дядо ми предложил да оставим Райърдън във фермата при баща ми. Впоследствие майка ми се съгласила. Спомням си, че веднъж, когато поотраснах, го попитах как е имал смелостта да пътува сам през целия този път от Хелена, където живеехме с мама и дядо, до фермата — устните му се извиха в горчива усмивка. — Каза, че нямало друг, по който да стигне до дома си. Фермата винаги е била неговият дом. За мен тя бе просто място, където прекарвах летните ваканции.

Райърдън с право можеше да нарече планините свой дом. И тогава Джил се замисли върху категоричното решение на това деветгодишно момче, което бе пропътувало над 240 км югозападно от Хелена, за да стигне целта си.

Тази черта в него не се бе променила. Сега бе решен да провали сватбата на Тод и Кери. И нямаше да позволи нищо да застане на пътя му.

Като пое дълбоко въздух, Джил отмести глава, гневно отчаяние бе изписано на лицето ѝ. Имаше трима глупаци в колата. Не беше сигурно кой от тримата бе най-големият. Може би тя самата, тъй като другите двама бяха заслепени от любов един към друг. Месецът

обещаваше да бъде дълъг и изтощителен, ако изобщо двете с Кери оцелееха.

— Какво дете бе Райърдън? — по-добре бе да научи колкото е възможно повече за врага.

— Не знам — замислено отвърна Тод. — Когато ти самият си дете, не обръщаш внимание на тези неща. Той винаги беше „баткото“, учеше ме да яздя, взимаше ме с него на лов, оставяше ме да се влача след него. Просто си беше Райърдън.

Кери неволно потрепна. Тод се протегна и сложи дланта си върху малката ръка, опряна на коляното ѝ. С крайчеца на окото си Джил видя как той нежно я притисна.

— Не се тревожи — тихо прошепна той. — Веднъж като те опознае, ще види каква прекрасна сестра ще му бъдеш.

Джил се умълча. Тод не можеше да ѝ каже много за Райърдън, а самото споменаване на името му правеше Кери още по-неспокойна. На устните ѝ се изписа усмивка, самата тя от половин час стоеше като на тръни. И колкото повече се приближаваха, толкова повече се сковаваше. Не бяха много далеч от мястото. Магистралата бе останала на няколко километра зад тях.

Тод намали по навик и зави по пращен път, който се виеше в планинската пустош. Колата бавно се движеше покрай някаква ограда, порта не се виждаше, а само изход за животните.

— Това е — кимна с глава той. — Къщата е няколко километра по-надолу.

Джил не успя да види никакъв указващ знак, че фермата е на Райърдън. Единствената табела, която забеляза, бе: „Забранено преминаването“.

Пророческо предупреждение може би?

Следобедното слънце блестеше в очите ѝ. Когато стигнаха до оризовата ливада, тя зърна къщата. Дълги бръшляни се увиваха като подкова от трите ѝ страни, предпазвайки я от зимните бури. Двуетажната сграда бе изящно творение на архитектурата от началото на века. Входът ѝ бе портал с колони. Фасадата ѝ, изработена от дърво и камък, бе в унисон със селската обстановка.

— Красиво е — прошепна Кери и разчупи безмълвната магия, в която бяха изпаднали след пристигането им.

— Само една малка къща в планината — пошегува се Тод, отвори вратата на колата и излезе.

Къщата не бе огромна, но създаваше това впечатление с величествената си старинна фасада — реши Джил. Изгаряше я любопитство да види обстановката вътре.

Погледът ѝ се плъзна към постройките във фермата. Нямаше никакви признаци на живот нито вън, нито вътре в къщата. Очакваше, че Райърдън ще бъде наблизо, за да ги посрещне.

— Не очаквах да е толкова красиво — промълви Кери.

Джил се вгледа в малката брюнетка, застанала до нея.

— Дали и вътрешността е толкова обещаваща, колкото и външността — тихо отвърна и се отправи към багажника да разтовари с Тод куфарите.

Вече с пътните чанти, тримата се отправиха по стълбите към масивната дъбова врата.

Антретото бе представително, стените бяха високи, до половината облицовани в лъскава дървена ламперия, а нагоре — боядисани в светлобежово. Вита дъбова стълба в края извеждаше на втория етаж. Отляво имаше гранитна камина, една овча глава като трофей висеше над нея. Подът под краката им бе с паркет.

Тод остави куфарите на земята.

— Чудя се къде ли е Мери — намръщи се той.

Приближиха се леки стъпки, Джил се обърна учудена — какво ли щеше да представлява тази Мери? Жената, която се грижеше за къщата на Райърдън, трябваше да бъде сбор от таланти, за да го удовлетвори. Съдейки по лъснатото антре, Джил предположи, че икономката бе точно такава.

Джил нямаше и най-бегла представа за външния вид на икономката. И все пак, като видя насреща си млада жена с бадемиви очи, остана поразена. Дълга кестенява коса се спускаше по раменете ѝ, привлекателната ѝ фигура грациозно се приближи към тях.

Очите ѝ бяха със златисто лешников оттенък, като на котка, и в усмивката си имаше нещо котешко.

— Добре дошъл у дома, Тод — тя пренебрегна двете момичета до него и почти майчински го целуна по бузата.

Джил се зачуди дали жената не бе на годините на Райърдън. Макар че външността ѝ лъжеше, вероятно бе около тридесетте. На

Джил не ѝ бе трудно да повярва, че грижите на икономката надминаваха границите на домакинството.

Тод неловко се усмихна и погледна Кери, после пак се обърна към жената, чиято ръка все още стоеше върху рамото му.

— Не очаквах да те видя тук, Шийна!

Шийна? Това не бе икономката Мери? Изумена, Джил повдигна вежди. Жената определено се правеше на домакиня, а не на гостенка.

Устните ѝ се разтвориха в лукава усмивка, която не достигна до жълтеникавите ѝ котешки очи.

— Назначена съм за ваш официален домакин. Днес следобед Райърдън трябваше да отиде извън фермата. Съжалявам, но не ви чух, като дойдохте, бях в кухнята и помагах на Мери за вечерята.

— Надявам се, че... ще се присъедините към нас — учтиво предложи Тод, но не беше много ентузиазизиран.

— Разбира се — в следващия миг погледът на жената се отмести към Джил. Остана сякаш равнодушна в оценката на русата коса и сините ѝ очи. — Аз съм Шийна Бентън, най-близката съседка на Райърдън. Вие сигурно сте приятелката на Тод — Кери, нали?

Най-близката съседка? И само толкова? — цинично помисли Джил, като разтърси леко ръката ѝ.

— Не, аз съм Джилиън Рендъл, приятелката на Кери — безгрижно я поправи тя.

Жълтеникавите очи се присвиха за миг, преди да се стрелнат към невзрачното чернокосо момиче до Джил. Червенина от неудобство изби по бузите на Кери.

Хубостта на Кери бе в душата ѝ, но Джил се съмняваше дали това ехидно същество би го разбрало.

Шийна Бентън гърлено се изсмя на собствената си грешка. Никаква веселост обаче нямаше в жълтеникавия ѝ поглед, когато за втори път се спря върху Джил. Злобни искри проблеснаха в бадемовите ѝ очи. Интуитивно Джил се вгледа в ръцете ѝ, почти очакваше да ги види как се превръщат в котешки нокти, готови да издерат лицето ѝ.

— Удоволствие е да се запозная с вас — сухо заяви тя. Лъжкиня, помисли Джил. — Трябва да призная, че изобщо не изглеждате като придружителка.

— Тук съм като приятелка на Кери.

Ръката ѝ бе освободена и жената се обърна към Кери, като наклони уж виновно глава:

— Съжالياвам за грешката — с царствен тон каза Шийна Бентън.

— Всичко е наред — неловко промърмори Кери.

С крайчеца на окото си Кери погледна Тод, като че ли се изплаши, че той изведнъж щеше да види колко обикновена и невзрачна бе тя. Смущението ѝ бе посрещнато от топъл кадифен поглед, изпълнен с любов.

— Вероятно ще бъдете много благодарна за компанията на приятелката ви, след като постоите тук известно време — продължи Шийна. — За няма и седмица прекрасната природа наоколо ще започне да избледнява, тъй като не ще има какво да правите. И тогава започва скуката.

— Изглежда, вие не скучаете, госпожице Бентън — не можа да се стърпи Джил.

— Но аз живея тук. Имам няколко приятели от града, които отсядат при мен. И винаги са подивявали от скука след по-малко от седмица — студената ѝ усмивка бе отправена към Джил. — И съм госпожа Бентън.

— Омъжена сте! — изненадано отвърна тя.

— Вдовица — бе благият отговор. — Съпругът ми бе застрелян по време на лов преди четири години.

— Сигурно е било голям шок — сухо подхвърли Джил.

— В началото бях много заета с работата в ранчото и докато Райърдън ми помагаше да открия свестен управител, най-лошото мина — раменете ѝ потрепнаха, сякаш искаше да каже, че бракът ѝ бе отдавна забравена история. — А и като собственик все още имам достатъчно много отговорности, които да ме държат заета. Нямам време да скучая.

— Нито пък Кери ще има — усмихна се Тод, равнодушен към невидимите искри, прелитащи между Шийна и Джил. — Възнамерявам да посветя всеки миг от този месец на това тя да се чувства добре тук.

— Говориш като типичен млад влюбен — гърлено се изсмя Шийна, иронизирайки младостта им. — Ще разберете, Кери, че животът тук е по-елементарен. Вечер навън означава най-вероятно

разходка на лунна светлина. И все пак Тод е добър учител. Може би след месец ще се превърнеш в селско момиче като мен.

— Е, не чак толкова — възрази Тод на думите на Шийна. — По-голямата част от живота си ще прекараме в градовете. Искам Кери да остане такава, каквата е.

Блясъкът в очите на Кери казваше, че ще бъде това, което Тод иска. В този мълчалив миг Джил забрави за жената отсреща и си припомни причината, заради която бе в тази къща. Мисията ѝ бе да направи всичко по силите си, за да могат Кери и Тод да живеят щастливо оттук насетне, както е в приказките.

— Хайде да ви покажа стаите на вас двете — вметна Шийна и се обърна към стълбището в края на антрето. — Знам, че ще искате да оправите багажа си, да се изкъпете и да си починете преди вечеря. Естествено, Тод, ти си в старата си стая — подхвърли през рамо тя.

Джил и Кери последваха жената, която плавно се носеше по цветния килим, застлан върху стъпалата. Шийна Бентън, изглежда, възнамеряваше да им втълпи мисълта, че тя бе домакинята на къщата не само за този следобед.

— Надявам се, момичета, че няма да имате нищо против да споделяте обща баня — Шийна се спря на стълбите, за да ги изчака. — Стаите са ви една до друга, с баня помежду им.

— Звучи чудесно — кимна Джил.

— Добре — като се усмихна за миг, жената продължи надолу по облицования с дърво коридор, отвори една врата и пристъпи напред. — Ето стаята ти, Кери.

Виждаха се едва доловими зелени сенки. Шийна вече се бе обърнала и правеше знак на Джил да я последва.

— А твоята стая, Джилиън, е тук — каза тя.

Вратата се отвори; стаята бе с напръскани в синьо стени, виждаха се майсторски дърворезби от лъскав орех. Персийски килим с интересно заплетени синьо-бели фигури покриваше пода. Стилната мебел в стаята ѝ бе старинна — предположи Джил.

Очите ѝ блестяха от възхищение. Голямото двойно легло бе покрито с бяла ръчно бродирана покривка.

Като остави малките си куфари на пода, Джил се обърна към жената, която все още стоеше на вратата.

— Прекрасно е — отнесено промълви тя.

Всеки по-нататъшен опит да изрази възхищението си бе внимателно проследен от погледа на Шийна, който сякаш ѝ казваше да не се привързва чак толкова много към стая, която ще бъде нейна само за месец.

Предупредителният кехлибарен поглед на Шийна сякаш отново стана леко жълтеникав.

— Стаята на приятелката ти и банята са ей там — каза тя, като махна с ръка към вратата до камината. — Вечерята е в седем.

— Благодаря!

Думите на учтивост, които Джил изрече, бяха казани на затворената врата. Тя сви замислено устни. Нещо ѝ подсказваше, че ще трябва да е нащрек не само за Райърдън, а също и за Шийна. Тази жена нито я хареса, нито пък желаше присъствието ѝ тук.

Като разтърси глава, сякаш да се освободи от нежеланите мисли, Джил се запъти към свързващата врата. Банята бе голяма и просторна, всичко в нея бе старо, но изглежда, работеше. Шепотът на Тод и Кери, който идваше от съседната стая, я накара дискретно да почука на вратата на приятелката си.

— Влез — извика Тод.

Изчервената Кери се опитваше да се изплъзне от ръцете му, но той не я пускаше и сякаш се наслаждаваше на срамежливостта ѝ.

— Аз почуках — отбеляза Джил със закачлива усмивка.

— Тод, моля те!

— Е, добре де! — засмя се той и като отпусна само едната си ръка, я хвана за брадичката и бързо я целуна по носа. Едва тогава я пусна и се обърна, за да вземе двата големи сини куфара на Джил. — Ще занеса това в стаята ти. Между другото — спря се, след като направи само две крачки — какво ще кажеш за Тигровото око, Джил?

Тя потръпна с кисела гримаса:

— Не съм си и мислила, че мога да намразя погледа му.

— Шийна има претенции към Райърдън. Не ѝ харесва, когато някоя се приближи твърде много — особено, ако тази някоя изглежда като теб.

— Това вече го забелязах, но няма защо да се притеснява от мен. Не ме интересуват претенциите ѝ — обяви Джил. — Идеална е за Райърдън. Ще бъдат прекрасна двойка.

— Моля те, и без това е достатъчно гадно, че я имам за съседка — Тод недвусмислено повдигна вежди. — Не ми я пожелавай за снаха!

— Тод, не бива да говориш така — тихо възропта Кери.

Щом я погледна, любовта озари лицето му.

— Че защо? Само защото предпочитам женствените жени пред злобните ли? — подразни я той.

— Върви и занеси куфарите на Джил в стаята ѝ — независимо от заповедническия тон, Джил успя да види пламъка в очите ѝ от комплимента на Тод. Дори изглеждаше красива.

— Както кажеш — намигна ѝ той и излезе от стаята.

— Е, вече сме тук — въздъхна Кери.

— Разкошно място, нали? — отвърна Джил, за да избегне всякакъв коментар относно причините, поради които бяха тук.

Възхитените кафяви очи на приятелката ѝ обходиха стаята.

— Тод ми бе разказвал за тук, но не очаквах да е толкова красиво. Дядо му построил къщата за жена си. Представяш ли си колко трудно е било тогава? Всичките мебели били натоварени и докарани с влак до Бенък, а оттам с каруци дотук.

Джил замислено се загледа в леглото, покрито със светлозелен балдахин. Прокара ръка по завивката. Фигурки в различни зелени нюанси бяха старателно защити в причудливи геометрични форми върху основата, чийто зелен оттенък биеше почти на бяло.

— Красиво е. Моето в стаята е бродирано. Който и да ги е правил, трябва да е имал много търпение.

— И много любов — тихо допълни Кери. — Тези мънички неща са причината това място да не изглежда като музей. Дом е, защото някой се е грижил за хората в него. И този някой си е играл да ги прави с любов, гордял се е с дома, в който е живял. О, Джил! — гласът ѝ потрепери от вълнение. — Нямам търпение и аз да имам свой дом. Някои жени са създадени да правят кариера, но не и аз. Искам съпруг и деца и място, където да майсторя такива неща за тях.

— Ще имаш — весело ѝ обеща Джил. — Междувременно предлагам да си разопакуваме багажа. Искам да си взема един душ и да се преоблека преди вечеря. Шийна каза, че е в седем.

Кери погледна нежния часовник на китката си.

— По-късно е, отколкото си мислех. Времето ще ни стигне точно колкото да свършим това.

— Така май е по-добре. Имах чувството, че Шийна не желае да си показваме носовете по-рано — ъгълчетата на устата ѝ се извиха в кисело задоволство, тя се отдалечи от леглото и се насочи към вратата. — Ще те оставя да разопаковаш. Който приключи пръв, влиза в банята.

— Дадено — съгласи се момичето.

Джил първа свърши с багажа и се изтегна в голямата луксозна вана, докато Кери се приготвяше. После отиде в спалнята, навлече един дантелен комбинезон върху бельото си и се настани пред малката тоалетна масичка. Златистата ѝ коса бе хваната небрежно отгоре с шнола. Тя я пусна, разроши я с пръсти и се пресегна за четката.

Освежена и ободрена от отпуската вана, Джил се огледа из стаята. Копринената ѝ руса коса пукаше, наелектризирана от ритмичните, движения на ресането. Застана близо до тъмносините завеси и се взря през дантелите. Прозорецът гледаше към задната част на къщата и откриваше величествената гледка на планините, извисяващи се над тучните поля на фермата. Слънцето започна да залязва сред наситено синьото небе. Острите планински върхове пламнаха от залеза, скалистите чукари заприличаха на кралски корони. Ритмичните удари с четката намаляха и постепенно спряха, Джил повдигна бялото дантелено перде, за да не ѝ пречи на изгледа.

Гъсти зелени гори покриваха планинския склон като дебела кадифена покривка. Джил усети магическата сила на планината, тя я докосна и я завладя с обаянието си.

Движение сред сенките на величествените борове близо до къщата привлече погледа ѝ. Тя извърна очи от величието на окъпаните в слънце върхове с неохота. Сградите извън фермата не се виждаха, бяха зад дърветата.

Точно оттам се зададе висока фигура, която едва сега се очерта от сенките на следобедното слънце. Широките стъпки бързо носеха Райърдън към задната част на къщата.

Бе облечен така, както го бе видяла първия път, с удобни избелели дънки, бялата риза подчертаваше мускулестите му гърди, бе обут с каубойски боти, чиито лъскави шпори блестяха от слънцето.

Едната кожена ръкавица бе свалена и той нетърпеливо дърпаше другата. Почти я бе изхлузил, когато спря — рязко и в полукрачка. Тъмната му глава се вдигна, леко се наклони на една страна, погледът му се закова на прозореца, където стоеше Джил.

Изплашена, тя се отдръпна и си помисли, че едва ли бе възможно да я види от този ъгъл и от такова разстояние.

Прилив на гняв от собствената ѝ глупост оцвети страните ѝ в червено. Не можеше да я види, но можеше да забележи подгънатото перде. Това бе неговият дом, знаеше кой прозорец на коя стая е и без съмнение знаеше коя стая бе дадена на Джил.

Тя бързо спусна пердето, но видя как мъжът тръгна към къщата, като доволно потупваше с ръкавиците по единия си хълбок.

Ядосана от момичешката си реакция, Джил нетърпеливо се дръпна от прозореца. Трябваше да продължи да гледа. Не биваше да му позволява да води в никоя от срещите им. Втори път нямаше да я притиснат.

— Какво си облякла, Джил? — Кери стоеше до отворената врата на банята и се мъчеше да върже колана на хавлията си.

— Ами... розовата рипсена рокля — отвърна Джил, като си пое дълбоко въздух, за да прогони всяка следа от гняв. — Лятна е и не е много претенциозна.

— Мисля да си сложа роклята на жълтите цветя. Какво мислиш?

— Идеална е! — усмивката ѝ бе напрегната и неестествена, но Кери не забеляза това.

— Ще отида да се облека. Ела в стаята ми, като се справиш — добави тя и се обърна.

Джил отиде до ореховото огледало на тоалетката. Няколко буйни сресвания с четката и косата ѝ отново бухна като лек облак, къдриците ѝ се спуснаха по лицето на бляскави тъмнокехлибарени вълни. Бледото лице се нуждаеше от грим, кремът ѝ придаде лека лъскавина. Загатнатите сини сенки подчертаваха цвета на очите ѝ.

— Да сложим цветовете на войната — дяволито се пошегува тя и се пресегна към спиралата.

В 6,30 вече бе готова и помагаше на Кери с упорития цип на роклята ѝ.

— Мислиш ли, че трябва да слизаме? Няма седем — попита Кери, застанала мирно, докато Джил я закопчаваше.

— Не виждам защо не. Ще имаме малко повече време да огледаме къщата преди вечеря.

Кери все още се двоумеше, когато Джил отиде до външната врата.

— Добре ли изглеждам?

— Като планинско цвете — сърдечно се усмихна тя, за да успокои прилива на нерви у приятелката си. — Хайде!

Бяха направили няколко крачки в коридора към стълбището, когато Джил чу зад себе си стъпки. Мускулите ѝ веднага се изопнаха. Това трябваше да е Райърдън. Не го бе чула да минава покрай стаята ѝ, но с походката му на котка нищо чудно, че не го бе чула. Освен това, логично бе да счита, че той ще се изкъпе и преоблече след работния ден.

Желанието ѝ бе да се престори, че не е чула стъпките на мъжа зад тях. Можеше изобщо да ги пренебрегне, ако Кери не бе погледнала през рамо. За Джил нямаше друг избор, освен да направи същото. Предизвикателните искри в погледа ѝ не бяха посрещнати от сребристосивите очи на Райърдън. Вместо това тя видя мекия поглед на Тод, който мило гледаше спрялата се Кери. Облекчение премина през тялото ѝ. Но тази реакция не бе добре дошла. Искеше ѝ се, когато следващия път застане срещу Райърдън, да е по-уверена и хладнокръвна.

Тод протегна ръце към Кери.

— Изглеждаш прекрасно, мила!

— Мислиш ли? — възторжено се взря в очите му. Блясъкът на любовта прогони сивотата от лицето ѝ и го направи да изглежда толкова красиво, колкото Тод твърдеше, че е.

Джил се почувства излишна:

— Ще се видим долу.

Естествено Джил бе тук в качеството си на придружителка, бе компания на Кери, но нямаше никакво намерение да се превръща в нейна сянка. Кери и Тод имаха право да остават сами от време на време и Джил щеше да се постарае това да е по-често.

В края на стълбите тя се спря за миг. Надникна през гравираната колона, в дъното забеляза отворена врата, а вътре маса с бяла покривка. Предположи, че това бе столовата, и се запъти натам.

Вратата водеше към всекидневната. Докато вървеше, тя любопитно се огледа наоколо, като си мислеше, че най-вероятно ще завари домакинята в столовата.

Облата маса бе застлана с фина бродирана покривка, върху нея бяха наредени изрисувани с цветя порцеланови съдове и блестящи

кристални чаши. От тавана, покрит с напречни греди, висеше полилей, който осветяваше масата. Копринени завеси покриваха стените над ламперията, светло белият десен смекчаваше тежкия мрак от мебелите и завесите. Но стаята бе празна, а на Джил не ѝ се щеше да чака останалите.

Отново тръгна из всекидневната. Погледът ѝ бе привлечен от картината, която висеше над мраморната камина.

Беше портрет на жена, изключително красива, с червена коса и блестящи лешникови очи. Прасковените ѝ устни бяха извити в усмивка, която можеше да вдъхне живот. Жизнеността, бликаща от всяка извивка на тялото ѝ, бе съчетана с нежност и невинност.

— Майка ми — каза един мъжки глас.

Джил се извърна от портрета и погледна към дъното на стаята, откъдето дойде гласът.

Райърдън стана от стола, който беше сгръб към нея. Държеше чаша в ръка.

Беше сменил мръсните дънки със светлокафяви панталони. Копринената риза бе с дълги ръкави, снежнобяла, със зелени и светлокафяви шарки по нея. Очертаваха се широките му рамене и сравнително слабата талия. Горните копчета бяха разкопчани и се виждаха мургавите му гърди. Черната коса лъщеше, сякаш бе все още мокра след душа.

На бързия ѝ оглед на облеклото му бе отвърнато със същото, но неговият бавен и преценяващ поглед бе по-дързък. Той бавно обходи свободната рокля, която дискретно очертаваше формите ѝ, без да бъде твърде предизвикателна. Погледът му бе разсъбличащ.

Джил усети как издайническа топлина заля лицето ѝ. Но отказа да отмести поглед, дори когато подигравателните му очи се спряха върху устните ѝ, като че ли ѝ напомняха за мига, в който той победоносно ги бе завладял.

— Чувал съм за розови слонове, госпожице Рендъл, но... розови пеперуди? — устата му се изви цинично.

Джил предпазливо докосна розовата си рокля.

— Желаш ли питие?

— Не — сопна се тя и веднага съжали за остротата си, след като той учудено вдигна вежди към нея. — Благодаря все пак — добави вече по-спокойно.

Нищо нямаше да излезе, ако кипнеше толкова рано, а пък и това бе първата ѝ вечер в този дом.

— Трябва да се извиня за това, че не бях тук да ви посрещна, теб и госпожица Адъмс — niskият му глас изобщо не звучеше извинително. — Надявам се, че не си стояла на прозореца всяка свободна минута, за да гледаш дали идвам.

— Не гледах теб — студено отвърна Джил. — Наслаждавах се на планинския изглед от прозореца.

Удоволствие проблесна в очите му. Нарочно я бе принудил да си признае, че го бе видяла, и тя се хвана на въдицата. Тя се обърна, ядосана на себе си.

Една възрастна жена се спря на прага, носеше синя памучна рокля с престилка в подобен нюанс. Прошарената ѝ къса коса не съответстваше на тъмните ѝ очи. Погледът ѝ се насочи от Джил към Райърдън. Това определено бе икономката, реши момичето.

— Госпожа Бентън ме изпрати с този поднос ядки и маслини — обясни тя, като влезе в стаята. — Каза, че ще пийнете, преди да вечеряте.

— Госпожице Рендъл, това е икономката ми Мери Ривърс — затвърди предположението на Джил Райърдън. — Чистокръвна индианка е, внучка на войнствен предводител. Това е Джил Рендъл, приятелка на младата дама, която Тод доведе у нас.

— Радвам се да ви видя — Джил непринудено се усмихна на приятелското изражение на жената.

Усмивка в знак на отговор набръчка краищата на очите ѝ.

— Надявам се да ви хареса тук, госпожице Рендъл — приветствените думи бяха казани от сърце, първите, които Джил чу. — Независимо от прадедите си, аз рядко поемам по пътеката на войната. След тридесет години в тази къща едва ли има нещо, което да ме провокира.

Джил хвърли бърз поглед към безизразното лице на Райърдън. Мери Ривърс очевидно бе дочула хапливата му забележка и предложи на Джил дискретен съвет, едно предложение, което бе по-лесно да се каже, отколкото да се осъществи.

— Мога ли да ви помогна с нещо в кухнята? — предложи Джил.

— Почти всичко е готово — отказа жената, топлата усмивка все още стоеше на лицето ѝ. — А и освен това много готвачи станаха...

Джил остана с впечатление, че с пристигането на Шийна Бентън готвачите бяха станали с един повече. Тази мисъл я накара да се усмихне. Миг по-късно тя скри усмивката си, тъй като светлокестенявата жена се появи на вратата.

— По-добре да се връщам в кухнята — промърмори икономката и се оттегли.

Котешките очи на Шийна Бентън не бяха така топли, когато се обърна към Джил.

— От дълго време ли сте долу, госпожице Рендъл? Съжалявам, но бях в кухнята.

— Само от няколко минути — призна Джил. Макар и неохотно, тя се възхити на златистата рокля, съблазнително прилепнала по тялото ѝ.

Очите на Райърдън я гледаха над ръба на чашата, която държеше до устните си. Той може би знаеше, че тигрицата му също не харесва розови пеперуди и само чакаше повод да забодне нежните криле.

Когато погледът му се плъзна към вратата, Джил го последва. Тод прибираше в джоба си кърпичка, изцапана с червило, докато въвеждаше пламналата Кери в стаята.

ПЕТА ГЛАВА

Нечетният брой на хората бе причина Джил да се озове сама от едната страна на продълговатата маса срещу Тод и Кери, а от двата края се бяха разположили Райърдън и Шийна — като домакин и домакиня. Говореше предимно Шийна, разказваше някакви остроумни историйки за живота във фермата.

В основата си всичко, което разказваше, бе свързано или с Райърдън, или с Тод и неизменно подчертаваше близостта си с домакиня.

По-късно във всекидневната Шийна, като действаща домакиня, седна на канапето пред сребърния сервиз за кафе, а Райърдън се присъедини към нея. Тод и Кери седнаха на двата стола срещу канапето. На Джил ѝ оставаха две възможности. Едната бе изключена, тъй като означаваше да седне на канапето до Райърдън. Като взе порцелановата чашка и чинийка от Шийна, Джил се настани на стола, встрани от кръга им.

Отвътре кипеше, но успя да се държи спокойно и хладнокръвно. Нямахше намерение да се включва в разговора или да привлича вниманието върху себе си по какъвто и да било начин. Райърдън очакваше от нея точно обратното.

С облекчение откри, че Кери не е изолирана, благодарение на въпросите, които Шийна ѝ задаваше за детството, колежанския живот и ученето. Кери говореше тихо, тъй като бе сред непознати, но отговаряше без колебание, факт, който мислено аплодира.

— Тод, ще трябва да покажеш на Кери басейна на бобрите — заяви Шийна и погледна към брюнетката, след като бе дала нареждането. — Не е далеч от къщата, ще си направите хубава разходка, а пък и басейнът е добър за плуване. Водата е малко студена, тъй като снеговете от планините се оттичат там, но за сметка на това пък природата е идеална. Това е нещо, което можеш да правиш, докато Тод работи. Можеш да плуваш, нали?

— Ами всъщност не мога — неловко отвърна Кери. — Така и нямах възможност да се науча, докато бях по-малка.

— Какво ще кажеш за езда? Сигурна съм, че Райърдън ще ти намери кротък кон. Ще се наслаждаваш на следобедната езда сред откритите ливади...

Шийна леко се усмихна. От своя ъгъл Джил не успя да прецени дали усмивката бе породена от задоволство, или бе израз на учтиво разбиране. Последното изглеждаше малко вероятно. Райърдън се бе облегал на канапето, очевидно бе доволен, че не предлага идеи за прекарване на свободното време през деня.

— Във всеки случай... — липсата на ентузиазъм у Кери относно язденето ѝ бе безразлична — ... знам, че ще има моменти, когато просто ще ти се иска да се махнеш от ранчото. Съвсем спокойно можеш да идваш при мен по всяко време. Позволих си лукса да си построя тенис корт в задния двор. Това е моя стара страст. Дори и да ме няма, ако решиш да го използваш, си добре дошла.

Още по-силна руменина изби по бузите на Кери.

— Много мило от ваша страна, че ми предлагате, но се страхувам, че не знам как се играе тенис. Виждате ли, нямам никаква склонност към спорта.

Устните на Джил леко се разтвориха от осенилото ѝ откритие. Как можеше да е толкова сляпа? Райърдън изобщо не се бе стремил да изолира Джил от групата и да я накара да се чувства нежелана. Искаше тя да е настрана от Кери, докато той деликатно посочва на Тод колко малко допирни точки имат.

— Боже, Кери — възкликна Шийна с язвителен смях, — не знаеш да плуваш, нито да играеш тенис. Не обичаш да яздиш, какво ще правиш тук един месец? Ще подивееш, ако прекарваш дните си сама в къщата!

— Забравяте, че Кери не е сама — чашката шумно подрънкваше в чинийката, докато Джил я оставяше върху малката масичка до стола си. Сините ѝ очи открито се сблъскаха с металния блясък в погледа на Райърдън. — Сигурна съм, че ще си намерим много неща за правене през деня.

— А аз с нетърпение ще забавлявам Кери вечерта — вметна Тод; предишното му несигурно изражение бе заменено с усмивка. — Утре сутрин ще ти покажа фермата, така че да не се загубиш, ако излезеш на

разходка. Уговорих с Мери да ни приготви една кошница с хапване за следобеда. Бобровият басейн ще е идеално място да похапнем.

— Това ми харесва — промълви Кери и колебливо отвърна на топлата му усмивка.

Райърдън се наведе напред и си взе цигара от пакета на масата.

— Страхувам се, че няма да е възможно — спокойно каза той. Безизразният му поглед бе насочен към пламъка от клечката, който поднесе към цигарата си. — Точно сега имам недостиг на хора и няма да мога да ти дам няколко дни за отпускане след семействата, Тод. Ще трябва да си накрак в ранни зори.

— Какво? — изведнъж лицето му се намръщи. — Защо нямаш хора? Кой не е тук?

— Том Менсън. Уволних го заради пиенето миналата седмица.

— Том открай време обича бутилката и двамата го знаем — кафявите очи на Тод потъмняха подозрително. — След като през цялото време сме си затваряли очите за това, защо изведнъж го уволни?

— Миналата седмица едва не подпали плевнята. Нямах намерение да му дам втори шанс, за да успее — равният му поглед искаше да предизвика Тод. Но освен да свие уста в знак на възмущение, Тод не отвърна нищо, а само се обърна към Кери.

— Съжалявам, скъпа. Предполагам, че това реши нещата.

— Всичко е наред — увери го Кери, ръката ѝ най-накрая спря нервно да навива косата ѝ. — Ще го направим друг ден.

— Като говорим за другите дни — Шийна погледна златния часовник на ръката си, — няма кой знае колко време до утре, а аз, за беда, все пак ще шофирам до нас. Ще си взема дрехите и другите неща от спалнята.

Чия спалня — тайничко се зачуди Джил, докато жената се изправи мързеливо на крака. Случайно погледът и се спря върху Райърдън. Част от ненавистта ѝ към Шийна Бентън явно се бе изписала на лицето ѝ, защото грубата му уста се изви в лека усмивка.

Тод несъзнателно наруши предизвикателната им размяна на погледи, като попита каква ще е програмата за следващия ден. Разговорът между двамата относно работата във фермата продължи до повторната поява на Шийна на вратата.

— Лека нощ на всички — котешката ѝ усмивка се плъзна край всички и се спря върху Кери. — И запомни, ако се почувстваш сама, обади ми се или направо ела. Радвам се, че се запознахме. И с вас също, госпожице Рендъл — това бе добавено сякаш с преднамерена умисъл.

— Беше много мило от ваша страна, че ни посрещнахте, госпожо Бентън — лицемерно отвърна тя.

За един кратък миг очите на Шийна се присвиха:

— За мен бе удоволствие. Райърдън — като го погледна, веждата ѝ се изви нагоре, — ще ме изпратиш ли до колата?

Той се изправи. Задушавачното напрежение, което бе обхванало Джил, я напусна заедно с него. Не бе усетила колко вдървено бе държането ѝ, докато не си пое свободно дъх. Във въздуха се носеше някаква недоизказаност, причинена може би от бездействието. Джил знаеше, че Тод и Кери нямаше да имат нищо против, ако ги оставеше сами. Дори биха се зарадвали.

— Мисля да занеса чашите в кухнята — съобщи тя, без да получи никакви възражения в отговор.

Кухнята бе голяма и просторна, в центъра имаше голяма стара маса и дървени столове с извити облегалки. Независимо от модерното оборудване, стаята запазваше старинния дух на къщата.

Мери Ривърс отхвърли предложението на Джил да ѝ помогне с измиването на чинийките и чашките, като твърдеше, че това не изисква два чифта ръце. Джил постоя за известно време настрани. Говореха си с погледи.

Джил бе сигурна, че първото ѝ впечатление от икономката бе правилно. Тя бе сърдечна, приятелски настроена жена и Джил я харесваше. Надяваше се чувствата да са взаимни.

Като приближи до дъното на стълбите в коридора, външната врата се отвори и Райърдън влезе вътре. Нервите ѝ моментално се напрегнаха. За секунда Джил забави крачките си, но после продължи напред, погледът ѝ студено се плъзна по надменното му изражение.

— Много рано си лягаш — подигравателно каза той.

Джил се спря на първото стъпало, но не се обърна, ръката ѝ бе опряна на лъскавите перила.

— Дълъг ден беше — наум добави, че и месецът обещавахе да е дълъг, особено ако тази вечер бе пример за това какво ги очаква по-

нататък.

— Нещо не е наред ли, госпожице Рендъл? — отново подигравателно задоволство се усети в гласа му. За един миг се качи по стълбите и застана до перилата така, че погледите им се изравниха.

— Не, нищо — тя вдигна рамене, очите ѝ хвърляха искри. В ъгълчетата на устните му се забелязваше отпечатък от червило. — Би трябвало да посъветваш госпожа Бентън да избърсва червилото си. Тогава няма да се отпечатва така!

Гънките около устата му се очертаха още по-силно, но Райърдън не направи никакъв опит да се избърше.

— Вечерта не беше много забавна за теб, нали? Свикнала си да има куп обожатели около теб, сигурен съм, но светилниците понякога ръждясват. Може би след месец ще свикнеш.

Това бе един от онези ужасни моменти, когато думите не достигаха на Джил. Час след това може би щеше да се сети за някой рязък отговор. Но сега кипеше от безсилен гняв и не успя да прикрие треперещия си глас.

— Ако обичаш, кажи на Кери, че съм уморена и съм се качила в стаята си.

— Разбира се — Райърдън наведе глава. Язвителната му усмивка оспорваше извинението ѝ.

Краката ѝ трепереха, но все пак успяха бързо да я заведат до стаята ѝ. Макар че не бе изморена, тя си сложи нощницата и се пхна в леглото си.

По-късно чу Кери и Тод да си пожелават лека нощ в коридора, чу затварянето на съседните им врати. Изглежда, доста време бе стояла будна, преди да заспи, но така и не чу Райърдън да се качва по стълбите.

След седмица животът във фермата стана еднообразен. През деня Джил имаше много удоволствия. Сутрин двете с Кери често излизаха на изследователски разходки, откриха бобровия басейн и други места, но винаги гледаха да са около сградите на фермата. Следобедите мързелуваха на слънце или пък помагаха на Мери, ако тя им позволеше. Това не бе наложено ежедневие, а желана промяна след напрегнатата колежанска програма в училище.

Шийна се отбиваше, както Джил очакваше. И двете ѝ посещения съвпадаха с времето, когато Райърдън бе в къщата — всичко бе добре

обмислено, Джил бе сигурна в това. Нито една от визитите не промени мнението ѝ за тази жена.

Част от удоволствието за Джил произтичаше от факта, че Райърдън напускаше къщата по изгрев-слънце. Също и Тод, разбира се. Обикновено бе почти вечер, когато се прибираха. Само три дни стана така, че бяха близо до къщата и се върнаха за обяд — събитие, което Кери очакваше с нетърпение, а Джил — с ужас.

За щастие вечерите бяха кратки. Райърдън и Тод се прибираха, къпеха се след работния ден, вечеряха и вече беше време за лягане. И все пак времето, прекарано в компанията на Райърдън, бе повече, отколкото Джил искаше. Постоянно я ядеше с дума или поглед, бе решил да я извади от кожата ѝ. А Кери все едно не съществуваше.

И след като причината за това посещение бе явно Райърдън да опознае Кери по-добре, безразличието му вбесяваше Джил, но тя бе безпомощна да направи каквото и да било по въпроса.

Лъскавото стъкло на прозореца във всекидневната един ден загуби обичайния си бляскав цвят. Гръмотевични облаци скриха планинските върхове и съвсем затулиха слънцето.

Едрите капки, които започнаха да удрят в прозореца, се превърнаха в пороеен дъжд. Разсечените мълнии бяха последвани от тътнещи гръмотевици, от които стъклата на прозорците зазвъняха.

Тод се бе втурнал в къщата сам преди повече от 15 минути, мокър до кости. Джил изобщо не я интересуваеше къде е Райърдън. Беше се свила в ъгъла на канапето във всекидневната и се взираше в портрета над камината, чудеше се как бе възможно тази хубава жена да роди двама толкова различни синове.

— Къде е Кери? — Тод влезе във всекидневната, като напъхваше чистата си риза в панталоните.

Косата му все още бе влажна. За миг приликата между двамата братя я поразя. И веднага изчезна, щом Джил срещна приятелския му поглед.

— В кухнята, приготвя ти топъл шоколад — отвърна тя.

— Тази жена ще стане прекрасна съпруга — въздъхна, като се отпусна на стола срещу канапето. Чу се зловещо пропукване на мълния. — Дъжд, дъжд, дъжд! — усмивка на задоволство се появи на

лицето му. — Бях започнал да мисля, че никога няма да имам свободен следобед. А ти, Джил, какво прави през този прекрасен дъждовен ден?

Погледът ѝ се плъзна към портрета.

— Четох — разсеяно отвърна тя, макар че книгата бе пъхната под възглавницата от доста време. С внезапно любопитство тя се обърна към Тод. — Мога ли да ти задам един неудобен въпрос?

— Питай, пък аз ще реша дали да отговоря или не — усмихна се той, видимо освежен и във весело настроение.

— Портретът на майка ти все още виси над камината. Не спирам да се чудя защо — тя наклони глава на една страна, като наблюдаваше как дяволитата усмивка на Тод повехна, той се обърна към портрета. В погледа му имаше тихо възхищение. — Тя и баща ти са били разделени близо 18 години, нали?

— Виси тук, откакто се помня. И разделени не е точната дума — Тод замислено се облегна на стола си. — Те живяха отделно, което е малко по-различно. Девет месеца от годината мама и аз живеехме при баща ѝ, лятото идвахме тук.

— Всяка година?

— Всяка година — кимна той. — Събуждах се сутрин в Хелена и мама ми казваше, че отиваме във фермата. Никога не се обаждаше предварително да каже, че идваме, но не помня случай татко да не е бил тук, за да ни посрещне. Трудно е да се обясни колко много се обичаха, при това искрено. И всяко лято бе като меден месец. Смееха се, шепнеха си и татко винаги си открадваше по някоя друга целувка. Не мога да ти кажа колко пъти съм ги виждал просто да се взират в очите си. И после, през някоя августовска утрин, мама казваше, че се връщаме при дядо.

— Но защо? — обърка се Джил. — Искам да кажа, ако са се обичали толкова много, защо са живеели отделно?

Той си пое дълбоко въздух и се загледа в портрета.

— Мама не понасяше отдалечеността на фермата. Имаше нужда от хора около себе си. Беше общителен човек. Искаше да среща нови лица. Спомням си, че ми казваше как се молела нещо да се случува, докато бяхме там. Няколко значения какво, стига да се наложи някой да дойде и да го поправи, така щяла да си побъбри с някой непознат дори и за час. 8 години е продължавала да се надява, че ще се приспособи. Най-накрая не издържала повече.

— Цяло чудо е, че са продължили да се обичат през всичките тези години. Една такава деветмесечна раздяла всяка година би била огромно изпитание за всяка връзка — заключи тя, като изумено поклати русата си глава.

— Татко идваше в Хелена всяка Коледа за няколко дни. До шестнадесетата си година и Райърдън идваше. Миналия ден, като пътувахме насам, ме попита какъв е бил Райърдън като дете — Тод неволно се намръщи. — Мисля, че до известна степен вярваше, че мама е изоставила и него, и татко, макар че много добре съзнаваше желанието ѝ той да живее при нея. Никога нищо не ми е казвал за това, но знам, той мислеше, че тя си има любовници. Никога е нямала, Джил. Не можеш да криеш такова нещо осемнадесет години, дори и от едно малко момче, а аз живеях с нея през цялото време. За нея съществуваше само един мъж и това бе баща ми. Това тяхното бе много специална и странна любов, но много силна.

— Сигурно е било така — съгласи се Джил, взирайки се в портрета.

— Знаеш ли как я наричаше татко? Неговата пеперуда.

Всичко в Джил сякаш застина. Студени тръпки сковаха сърцето ѝ, въздухът в дробовете ѝ секна. Вцепенение се разля по краката и ръцете ѝ. Причината за горчивата омраза и презрение на Райърдън към Джил бе болка от детските му години.

— Ето те и теб, Тод — щастливият глас на Кери се чу откъм отворената врата. — Приготвих ти топъл шоколад. Реших, че ще искаш нещо сгряващо, след като си се намокрил така.

— Напомни ми да се ожена за теб — намигна ѝ Тод, като хвана ръката ѝ, докато тя оставяше чашата върху ореховата маса между двата дървени стола.

— Ще ти напомня — Кери се засмя, но смехът ѝ изведнъж секна. Удари гръм и стените потрепераха.

— Тод! — Джил едва не подскочи от канапето.

Гръмотевицата бе заглушила последователното отваряне и затваряне на външната врата. Райърдън стоеше на прага със сравнително сухи дрехи. Влажните краища на ръкавите и яката му го издаваха, че е бил с шуба.

— Само защото вали, не означава, че няма работа за вършене — остро каза той.

Джил сведе поглед встрани от проникателните му очи. Цялото ѝ същество реагира на присъствието му със застрашително напрежение.

— Току-що си сложих сухи дрехи — измърмори Тод в знак на протест.

— Ако беше взел шубата си, нямаше да се намокриш — бе студеният отговор. — Хайде, можем да наточим остриетата на косачката.

— Ето как свършва свободният ми следобед — като въздъхна, Тод се изправи от стола и извинително се усмихна на Кери. — Благодаря за какаото, скъпа, но се страхувам, че няма да мога да го изпия.

Когато вратата се затвори зад двамата, сподавена въздишка се отрони от устните на Кери.

— Ето, Джил, изпий го. Не го искам.

Чашата стоеше на масата пред канапето.

— Хей — скара се Джил на отчаяната физиономия на приятелката си. — Това не е краят на света. Тод ще се върне.

— За вечеря — Кери пъкна ръце в джобовете на панталоните си и се отправи към прозореца.

— Още когато идвахме, ти знаеше, че той ще трябва да работи — напомни ѝ Джил.

— Да, знаех — увисналата ѝ брадичка се повдигна и тя се загледа невиждаща през мокрия прозорец.

— Не позволявай на времето да ти разваля настроението. Защо да не запалим огън в камината? Това би трябвало да прогони тъгата.

— Не е така — Кери уморено извърна глава от прозореца. — Не си ли забелязала?

— Да съм забелязала какво?

— Тук сме от седем дни и през цялото време съм била с Тод за няма и час общо. Работи от сутрин до здрач, никога няма свободно време, а през вечерите обикновено брат му е наоколо.

— И аз също — тихо вметна Джил.

Изведнъж осъзна, че толкова настойчиво искаше да се отдалечи от Райърдън, че не се бе замислила над желанието на Тод и Кери да останат сами.

А това бе една от основните причини за пристигането ѝ.

— Не те виня — бързо я увери Кери.

— Знам, но може би има нещо, което бих могла да направя, за да можете двамата с Тод да прекарвате известно време заедно.

— Де да можеше! — Кери изразително повдигна вежди.

Изненадващо, но възможността сама дойде още същата вечер. Джил бе преднамерено мила с Райърдън, не прекалено, разбира се, защото той можеше да заподозре плана ѝ. Тя се опитваше да избягва недомлъвките, като задаваше въпроси, които не бяха твърде лични.

Когато и четиримата станаха от масата, за да пият кафе във всекидневната, какъвто бе обичаят, Райърдън погледна през потъмнелите от нощта прозорци.

— Дъждът спря. Ще трябва да излезем и да проверим добитъка утре.

— Не вали ли? — повтори Джил, като реши да не пропуска възможността. — Ако тримата нямате нищо против, мисля, че ще пропусна кафето. След като бях в къщата цял ден, една разходка ще ми дойде много добре. — Райърдън беше зад нея, така че не видя как тя намигна на Кери.

— Разбира се, излез — отвърна Кери. Скрита искрица на разбиране просветна в кафявите ѝ очи.

— Ще си взема пуловера — Джил се отправи към стълбите, но се спря. — По-добре да видя дали Мери има фенерче, за да го взема. Не искам да се спъна в нещо и да си счупя крака.

— Ще дойда с теб — каза Райърдън.

— Няма нужда — бързо отказа тя. — Добре съм си сама, честно!

— Сигурен съм в това, но и аз искам да изляза по същите причини — лицето му изглеждаше надменно.

Джил се поколеба, нарочно си придаде вид, че иска да поспори по въпроса. Райърдън не беше така лесен за манипулиране, както бяха повечето мъже, които познаваше.

— Добре — предаде се Джил, след като остави преценяващите му очи да задържат колебливия ѝ поглед. — Ще си взема пуловера.

Като слизаше по стълбите с пуловера в ръка, пулсът ѝ лудо се ускори. Отдаде го на обезпокоителните сиви очи, които следяха всяка нейна стъпка. Използвала бе времето набързо да среше косата си и да сложи малко гланц на устните си.

Знаеше добре, че представлява съблазнителна гледка. Този път, за разлика от миналия, го бе излъгала, бе наблегнала на

съблазнителността, а не на невинността. Може би Райърдън ненавиждаше пеперудите, но беше човек — Шийна го бе доказала.

С леки стъпки тя прекоси коридора и мина през вратата, която той държеше отворена. Джил се отправи надолу по стълбите към каменната пътека. Поемайки по алеята, се престори, че не забелязва мъжа, който на крачка вървеше зад нея.

Неравната пътека през ливадата не бе случаен избор. Тук тя щеше да върви точно под лунната светлина, сребристият лунен блясък щеше да улови лъскавите ѝ устни и да подчертае светлината в косите ѝ.

Очите на Джил обхванаха панорамата. Не бе нужно да се преструва на възхитена от нощната красота. Непълната луна бе точно срещу тях, светлината ѝ засенчваше звездите по тъмното небе. В далечината се виждаха буреносните облаци, тук-там проблясваха светкавици.

— Красиво е — промълви тя сякаш на себе си.

— Да.

Сухият цинизъм стресна Джил. Един поглед към отсечения му профил ѝ подсказа, че той не бе трогнат нито от красотата на нощта, нито от нея. Изражението му бе неподвижно, макар че луната бе смекчила грубите линии и му бе придала опасен и безмилостен чар.

Джил бе забравила колко висок бе той и че добре сложената му фигура създаваше погрешното впечатление, че е слаб. Редом до него, усещаше силните мускули на ръцете, гърдите и бедрата му.

— Не мислиш ли, че е красиво? — двамата се спряха. Джил се озадачи от студения му отговор.

Кибритена клечка пламна в края на цигарата му и веднага бе изгасена. Сребърният му поглед се плъзна по лицето ѝ, очите му студено отразяваха образа ѝ.

— Просиш си комплимент ли? — подразни я той.

— Комплимент? — учудено повтори тя.

— Не се ли предполагаше, че трябва да съм поразен от красотата ти на лунна светлина? — устата му се изви в подигравателна усмивка.

В очите ѝ проблесна гняв. Тя решително се обърна.

— Не — гласът ѝ бе спокоен и напълно безразличен.

С леки стъпки продължи напред, усещаше несигурния му поглед — много добре знаеше, че бе възнамерявала да предизвика някакво

възхищение. Но по-скоро би умряла, отколкото да си го признае.

— Не трябва ли да говорим за Тод и Кери? — саркастичната нотка в гласа му удари като с камшик опънатите ѝ нерви.

Джил продължи да върви, втренчила се в планинската ливада, без да вижда нищо.

— Ако ти искаш — тя безразлично повдигна рамене.

— Не е ли това причината, поради която ме покани с теб?

— Не съм те поканила, Райърдън. Ти се самопокани — напомни му тя, като хвърли самодоволен поглед през гъстите си мигли.

Устните му се извиха саркастично.

— Знам, че искаше да дойда с теб. Просто не можах да се сетя защо — прозрачен облак дим се издигна напред, тънката нишка, която остана, сякаш чакаше да учуди Джил.

— Причината да се разходя, е свързана единствено и само с желанието ми да съм на свеж въздух — надменно се защити тя. Извърна глава и го погледна с бляскавите си очи. — Вечерта е твърде тиха, за да започвам спор с теб.

— Цялата вечер бе толкова тиха. Защо, Джил? — сухото произнасяне на името ѝ накара стомахът ѝ да се свие.

— Вече ти казах.

— Каза причината, но не каза истината.

Дотук бе доста проницателен.

— Защо ти не ми кажеш каква е истината — предизвика го тя.

— Мисля, че едно красиво момиче като теб е свикнало на големи тълпи обожатели от другия пол. След седмица тук може би имаш нужда от мъжка компания — подигравателно подхвърли Райърдън. — Един обичаен флирт, за да си във форма.

— И се предполага, че поради тази причина съм те подмамила да дойдеш с мен? — запита тя, като вдигна глава; косата ѝ бледо светеше на лунната светлина.

— Избра романтична обстановка — подразни я той. — Разходка на лунна светлина по пътека, която ни отвежда далеч от къщата. — Наистина бяха сами, заобиколени от ливади и лунна светлина.

— Ако това са ми били намеренията, със сигурност щях да избира мъж, който поне малко ме харесва. Ти много ясно показва ненавистта си към мен.

— Напротив, много ми харесваш. Дори мисля, че си една малка изобретателна вещица — устата му се изви в тъжна усмивка, докато лениво разглеждаше вдигнатото ѝ нагоре лице. — Но това не намалява желанието ми да правя любов с теб. Ти си много красива жена.

Студени тръпки я полазиха, като чу откровеното му признание.

— Запази си комплиментите за Шийна. Сигурна съм, че тя ще ги оцени повече, отколкото аз — остро отвърна Джил и се обърна настрана.

С двата си пръста той хвана брадичката ѝ и отново я обърна към себе си.

— Ревнуваш, а? — дрезгаво ѝ се присмя Райърдън, очите му искряха над пламналите ѝ бузи.

Тя се дръпна от ръцете му.

— Ти си подъл, груб...

Блясъкът в очите му стана стоманен, сграбчи я с една ръка през устата, като прекрати тирадата ѝ с бързината на режещо острие. Ръцете ѝ се вдигнаха да откопчат пръстите му, но той я притегли към гърдите си.

— Чудя се колко време ще мине, преди да загубиш търпение — той бавно отмести ръката ѝ. — Можеш да викаш колкото си искаш. Няма никой наоколо да те чуе.

— Пусни ме! — изсъска Джил.

Райърдън студено се усмихна, прокара пръсти през косата ѝ, за да не може отново да се отскубне. Устните му се приближиха към нейните. Джил не можеше да направи нищо, за да ги избегне. Приглушен стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато устните му докоснаха пулсиращата ѝ шия.

— Ако трябва, привидно се отбранявай — подигравателно се засмя той. Сърцето ѝ съвсем щеше да изскочи, когато той ухапа ухото ѝ. — Знаем, че очакваше това да се случи.

— Не — отрече тя.

Той плъзна устни по бузата ѝ; топлият му дъх галеше кожата ѝ.

— Защо иначе ще искаш да дойда с теб? — грубо и самонадеяно се усмихна.

Тревожната близост на устата му, която чувствено я докосваше, без да я целува, омаломощи Джил. В тялото ѝ се породиха чисто физическа реакция.

— Недей — промълви тя, някъде вътре в нея изригна огън. — Напуснах к-къщата, защото исках уединение...

— Естествено — съгласи се той.

— Не! Уединение за Тод и Кери — отчаяно обясни Джил. — Помислих си... че е хубаво да прекарват известно време сами. Ето защо исках да дойдеш с мен.

Той изправи глава, като повдигна веждата си в знак на удовлетворение.

— Сега вече знам истината — промърмори той и охлаби ръцете си така, че тя можеше да се освободи.

Втречена в него, Джил прехапа устната си, която все още гореше от близостта му.

— Изигра ме, нали? — обвини го тя с равен тон. — Никога не си възнамерявал да ме съблазниш.

— Бих ли могъл? — линиите около устата му се засилиха.

— Не! — тя се обърна.

Тялото ѝ още трептеше от усещането за мъжката му сила, почувства празна болка ниско в стомаха си. Би ли могъл, я попита един тънък глас вътре в нея.

— Не! — вторият енергичен отказ бе за вътрешния ѝ глас.

— Ще е по-добре да се връщаме — каза Райърдън с тих смях в гласа си, — докато измислиш отговора. Ако не си много убедена, мога да стана достатъчно любопитен, че и сам да разбера.

Това прозвуча като заплаха. Понякога бе по-добре да се оттеглиш и да загубиш битката, отколкото да останеш и да загубиш цялата война. Точно сега присъствието на Райърдън я смущаваше твърде много, за да мисли правилно.

Като влязоха в къщата, Джил вървеше няколко крачки пред Райърдън, Кери излезе от всекидневната. Нямаше никакъв блясък в изражението ѝ, както Джил бе очаквала. За миг тя забрави собствения си устрем да се добере до безопасното си легло.

— Къде е Тод? — Джил любопитно погледна зад рамото ѝ. Челото ѝ се сбръчка, като си помисли, че може да са се скарали.

— Във всекидневната е — кратко отвърна Кери и сви устни от раздражение. — Беше толкова уморен, че заспа преди 20 минути.

Джил затвори клепачи с облекчение. Гърленият кикот зад нея прерасна в смях. Тя хвърли гневен поглед към Райърдън и видя

бръчиците около очите му. Това бе Райърдън, когото Джил никога не бе виждала преди.

Дяволитост се прокрадна в погледа му.

— Ама че ирония, а, Джил? — заключи той, като поклати тъмната си абаносова коса.

— Какво толкова е смешното? — смръщи се Кери, след като Райърдън се отдалечи.

Джил докосна с ръка разрешената ѝ коса.

— Не питай, Кери — отвърна тя с лек, сподавен смях.

ШЕСТА ГЛАВА

— Сменихме завивките във всички стаи без тази на Райърдън, Мери — съобщи Джил, като набутваше кичур коса под старомодната синя кърпа. — Страхувам се, че не успяхме да отгатнем коя стая е неговата.

Мери Ривърс бе застанала на четири крака да чисти и лъска ламперията. Тя тронаво се изправи и като подпря с ръка кръста си, каза:

— Вече се погрижих за нея. Той спи долу в дъното... Не помня да съм го споменавала. От възрастта е.

— Искаш ли да сложа тия чаршафи в пералнята? — попита Кери.

— Момичета, помогнахте достатъчно. Гости сте в тая къща, а не работна ръка — икономката поклати отрицателно глава.

— Радваме се да помогнем.

— По-добре е, отколкото да стоиш и да не правиш нищо. Поне така сме полезни — добави Кери. — Освен това, какво толкова има в едно пране? Само ще натъпча чаршафите в пералнята, ще сложа прах, ще натисна копчето и готово.

— А докато тя прави това, аз мога да ти помогна с ламперията — без да ѝ дава време за размисъл, Джил взе парцала и лака до краката на Мери Ривърс.

— Не мога да ви позволя да правите това, момичета — икономката се опита да си ги върне обратно, но Джил бързо ги дръпна.

— Е, как ще ни спреш? — безцеремонно попита Кери, като зави по коридора към кухнята и се насочи към пералното помещение отзад.

— Хайде, Мери — придума я Джил. — Остави ни да помогнем. Сама каза, че заради готвенето и подреждането правиш пролетното почистване през есента. От десет дни сме тук, не може да бездействаме.

— Оправяте леглата и си разтребвате стаите. Това е достатъчно.

— Остави ни да ти помагаме и в другите неща. Не постоянно, а от време на време, както сега. Много малко неща имаме да правим

през цялото време — отбеляза Джил.

— Предавам се! — Мери безпомощно вдигна ръце във въздуха. — Ще взема друг парцал и двете ще изчистим тоя коридор.

— Това се казва сделка — усмихна се Джил. — Аз ще почистя долната дървена част до пода, така че няма да се налага да клякаш и ставаш толкова често. Ти можеш да почистиш дърворезбата около ламперията.

След два часа кръстосване на пода на четири крака гърбът на Джил, раменете и ръцете ѝ започнаха да я болят, но това бе сладка болка, ако изобщо бе възможно болката да е сладка. Работата със сигурност бе отдушник на безпокойството, което тровеше и двете момичета.

Вечерите отново станаха еднообразни, присъствието на Райърдън доминираше над останалите трима. Джил не направи втори опит да отдалечи Райърдън от Тод и Кери.

Естествено Кери, малко по малко, бе разбрала за опасния опит на Джил. Тя никога нямаше да признае заблудата си, че Райърдън е искал да я прелъсти. Причината бе в няколкото издайнически мига, когато плътта ѝ бе изкушена да отвърща на милувките му.

Без тези съществени детайли Кери бе успяла да види иронията в цялата случка. Тя смяташе, че докато Джил безрезултатно се е опитвала да се отърве от Райърдън, тя самата бе правила компания на хъркащия Тод.

Джил бе сигурна, че ако поиска, Райърдън може да я възбуди така, както никой друг преди. Във всяка връзка досега тя бе тази, която запазваше контрол, и сега усещането да бъде уязвима не ѝ допаднаше. Той не харесваше пеперуди. Много бе вероятно някой ден да реши да опърли крилете ѝ.

Тръпки заиграха по кожата ѝ, като си припомни мъчителната топлина на устните му. Опасно любопитство продължи да я мъчи — какво ли щеше да е усещането от неговата целувка, не унижаващата болезнена целувка, на която я бе подложил първия път, щом се видяха, а целувката, изпълнена със страст.

Всеки мъж, когото бе пожелавала, бе имала. Ами Райърдън? Изключение ли бе от правилото?

По коридора зад нея се чу издрънчаване. Като отметна кичур коса от очите си, Джил понечи да се обърне. Колко глупав момент е

избрала Кери, за да си слага гривната — помисли си. Но издрънчаването бе придружено от гневни стъпки, които се приближаваха към нея. За секунди зърна безкомпромисния му поглед.

В следващия миг бе хваната за китката и изправена на крака. От гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон. От дългото стоене клекнала краката ѝ моментално се подкосиха. С едната си ръка неволно потърси опора и се подпря на гърдите му.

— Какво, по дяволите, става тук! — извика Райърдън. Той издърпа парцала от ръката ѝ и го запрати в дъното на коридора. — Мери!

Джил тежко се подпря на него, сърцето ѝ се преобърна, когато усети здравите му мускули. Ръката му машинално се обви около кръста ѝ, за да я придържа, вдигна я цялата, сякаш бе дете.

Всичко стана със светкавична бързина, главата ѝ се отметна назад, а изуменият ѝ поглед се взря в потъмнелите му очи. Тя потръпна от грубостта му.

— Мери, какво означава това? — заплашително прогърмя гласът му. — Хубаво ще е да имаш дяволски добро обяснение!

Усещането за мъжката му сила изпълваше сетивата на Джил дотолкова, че не чувстваше вече нищо друго, освен близостта му. Тя напрегна сетни сили, за да отмести поглед от неустоимото му лице, което бе толкова близо до нейното, и да закове поглед върху икономката. Буреносният поглед на Райърдън бе предназначен за нея, но Мери Ривърс не изглеждаше стресната от яда му. Все пак Джил понечи да се защити.

— Помагах — задъхано вметна тя.

Погледът на Райърдън я сряза.

— Млъкни, Джил! Мери е напълно способна сама да отговори — вниманието му отново се насочи към икономката. — Е?

— Момичетата предложиха да помогнат — простичко отвърна тя.

— И ти ли помагаш? — той хвърли обвинителен поглед през рамо.

Кери смутено се спотайваше до стълбите.

— Аз... перях — измрънка тя.

Райърдън промърмори някаква ругатня под носа си.

— Ще го кажа само веднъж, Мери — брадичката му неволно потрепна. — Те са мои гости, в моя дом, и няма да позволя гостите ми да пълзят по пода и да чистят ламперията или пък да перат!

Мери Ривърс спокойно стоеше пред него, изправена в цял ръст, ръцете ѝ бяха кръстосани отпред.

— Те са силни, здрави момичета, Райърдън. Не можеш да очакваш от тях да стоят по цял ден в къщата и да си клатят краката.

— Пет пари не давам какво ще правят. Но няма да работят в къщата като наемни работници. Ясно ли е?

— Как ще ни спреш? — предизвикателно прошепна Джил. — И Мери се опита, но не успя. Ти дори не беше тук. Аз взех парцала и лака от нея и настоях да помогна.

Ръката около кръста ѝ се затегна и я притисна още по-силно към ясно очертаните му мускули.

Решителният блясък в очите му я застави да млъкне. Джил остана с впечатлението, че му се иска да я пречупи надве.

— Стой настрана от това! — присвитите му очи като стоманени остриета се врязаха в пламналото лице на Джил и отново бързо се върнаха към Мери. — Ясен ли съм?

— Недей да виниш мен за това — икономката го гледаше, без да трепне. — Както отбеляза сам, те са гости в тая къща. Твоя задача е, а не моя, да ги забавляваш. Ако си избрал да ги пренебрегваш, нямаш право да им се сърдиш, че са си намерили начин да се забавляват и да запълват времето си.

Джил бе захвърлена като парцалена кукла и немощно се подпря на стената, Райърдън се обърна и застана пред икономката.

— А ти, Мери, ще постъпиш много добре, ако си припомниш, че не си част от семейството, а наемен работник.

Шпорите на ботите му шумно подрънкаваха, докато вървеше към вратата.

— Съжалявам, Мери — започна Джил, като усети кураж в себе си. — Изобщо не съм възнамерявала да ти създавам проблеми.

— Той ще си създаде — мъдро заключи Мери и повдигна рамене. Искрица проблесна в тъмните ѝ очи. — А междуременно мисля, че ще е по-добре да оставите къщната работа на мен, поне докато се поуспокои.

Атмосферата остана наелектризирана. Нямаше стая, в която да не се чувстваше невидимото напрежение. Вечерята също бе тягостна.

Отношението на Райърдън не се подобри. Мрачното му настроение витаеше навсякъде. Дори и неочакваното му излизане, след като се нахраниха, не зарадва останалите.

Напрежението остана и през следващия ден. В желанието си да го предизвика Джил се колебаеше дали да не предложи помощта си на Мери. Не бе убедена като Мери, че Райърдън ще превъзмогне яда си.

Може би поради тази причина предложението му на следващия ден, по време на вечеря, бе пълна изненада. Джил невярващо отвори уста и продължи да се взира в него.

— Двудневна езда ли? — повтори Тод думите на Райърдън.

Мъжът остана безразличен към поразяващото впечатление, което предложението му бе произвело.

— Мисля, че можем да тръгнем най-рано в понеделник сутрин. Така момичетата ще имат време да свикнат с конете. Мога да отделя само два дни.

— Конете? — преглътна Кери.

Черната му вежда за секунда се изви в цинично задоволство.

— Да, коне — потвърди Райърдън. — Ако, разбира се, не искаш да се качиш до върха пеша.

— Не, разбира се, че не — припряно отвърна Кери и погледна към Джил, за да види реакцията ѝ.

— Ти каза, че можеш да яздиш — остро ѝ напомни той.

— Достатъчно добре може да язди — отговори Тод вместо Кери, като се протегна и сложи ръка върху нейната. — Ще ти избира някой кротък и хубав кон.

— Ами ти, Джил? — провлачено я попита Райърдън, безизразните му очи се насочиха към нея. — Можеш ли да яздиш, или и ти също ще поискаш някой кротък и хубав кон?

Във въпроса му се долови преднамерена острота. Джил безуспешно се опита да разгадае изражението на лицето му. Не ѝ се вярваше, че той чистосърдечно иска да направи това.

— Мога да яздя — отговорът ѝ бе подчертано несигурен.

— Не звучиш много ентузиазирани — сухо отбеляза той.

— Може би — Джил пое дълбоко въздух и събра целия си кураж. — Защото не мисля, че поканата за тази двудневна езда бе направена

от сърце.

— Джил! — прошепна Кери, изплашена от тази непредпазливост.

— Мислиш, че вчерашната дребна кавга с Мери, в която ми напомни за задълженията ми като домакин, ме е накарала да ви предложи това? — предизвикателно попита Райърдън, като се облегна назад и замислено се вгледа в Джил през маската на надменността.

— Да — кимна тя.

— Е, напълно си права, ако смяташ така — строгата му уста за миг потрепна, накланяйки високомерно глава. — Но въпросът остава, искаш ли да дойдеш?

Определено искаше да отиде. Брат ѝ бе последният, който я бе водил на пътешествие из високите планини около дома ѝ в Йелоустоун. Но това определено не бе за Кери. Разбира се, приятелката ѝ би отишла и на луната, ако Тод я помолеше.

Райърдън добре осъзнаваше Кериния страх от животните, особено към по-големите, като конете например; съзнаваше и липсата на приключенски дух у Кери, поради което тя предпочиташе сигурността на къщата, отколкото неизвестността на гората. Джил бе тази, която настояваше да се правят разузнавателни походи около фермата.

Единственото неудовлетворение за Кери по време на престоя ѝ тук бе, че не вижда Тод толкова често, колкото ѝ се искаше.

Джил не винеше приятелката си за това, че не обича да открива други светове, но Райърдън я обвиняваше. Считаше, го за основен недостатък у бъдещата съпруга на брат си. Беше време да научи, че у Кери има кураж, реши Джил. Без значение колко много Кери обичаше сигурността на дома тя би тръгнала без роптаене навсякъде, където Тод я поведеше, тя бе като жените на първите заселници — би могла да създаде дом навсякъде, където е мъжът ѝ.

Ако Райърдън очакваше да чуе как Кери се оплаква от трудностите на дългата езда, лагеруването или пък да изпада в истерични припадъци при вида на пълзящи насекоми или нощни кръсъци на диви животни, е, тогава щеше да остане много изненадан. Скрита усмивчица заигра по устните на Джил.

— Да — най-накрая отговори на въпроса му и решително кимна с глава. — Бих желала да дойда.

— Уговорихме се тогава — заключи Райърдън с прикрито любопитство в очите. — Аз ще направя необходимите приготовления.

След три дни, когато зората току-що бе обагрила небето, те насочиха конете си към сенчестите планински склонове. Бодър и нетърпелив за пътешествието, конят на Джил изпръхтя и изпрати облак пара в свежия утринен въздух. Тя се обърна назад и погледна широката пътека, която бяха оставили върху росната гъста трева.

Тишината бе сякаш магическа. Всъщност това не бе истинска тишина. Тревата скърцаше изпод конските копита, които хвърляха диамантени капки роса. Навсякъде се чуваше събуждащото чуруликане на птичките. Най-шумно бе ритмичното поскърцване на кожените седла.

— Никакви задни мисли? — тихо попита Райърдън.

Сградите на фермата почти изчезваха зад хълмистите ливади, когато Джил отново погледна напред. Когато се вгледа в Райърдън, очите ѝ блестяха. Той яздеше до нея, като водеше и коня с провизиите и екипировката.

— Абсолютно никакви — уверено отвърна.

Бледожълтият пламък на изгрева продължи само няколко кратки минути, преди слънцето да изскочи над назъбените върхове от изток. Планината бе огряна от слънцето и отразяваше златистите му нюанси. Когато стигнаха до подножието на планината, то вече бе високо в небето, заливаше гористите склонове с бляскава светлина, проникваше през листата със златистите си лъчи.

Ароматът на бор се улавяше във въздуха. Четиримата ездаци навлязоха в гората. Райърдън бе пръв, зад него бе Джил, следваше я Кери, а Тод бе най-отзад. Лъкатушешката пътека през дърветата бе пригодена да се върви в редица по един, което правеше разговора почти невъзможен. Джил нямаше нищо против. Наслаждаваше се на собствените си мисли.

Скритите гледки на дивата природа бяха много. Една сойка ги следваше за известно време през дърветата, сякаш изучаваше нашествениците в района си. Катерички се криеха зад стволовете и ги изчакваха да отминат, за да продължат отново безкрайното търсене на храна.

В началото на една малка горска поляна конят на Джил се спря. Тя се взря в малка катеричка, надничаща предпазливо зад ствола

срещу нея. Като погледна напред, видя, че Райърдън бе задържал коня си.

Сред обляната в слънце поляна два елена неподвижно ги наблюдаваха. В следващия миг със светкавична бързина подскочиха и грациозно се понесоха през вълнистата трева, осеяна с ярки червени и жълти диви цветчета.

Без да продума или дори да размени поглед с останалите, Райърдън смушка дорестия си кон към откритото. Джил продължи да го следва отзад, без да прави какъвто и да било опит да се изравни с него. За момент забрави природните гледки, широките рамене пред нея я накараха да потръпне.

Райърдън седеше естествено върху коня си, сякаш бе част от него и от заобикалящата го природа, необузданата му същност бе още по-изразена, отколкото преди. Вече се чувстваше топлината на слънцето и той бе разкопчал велуреното си яке. Диво вълнение разтърси сетивата ѝ, щом зърна дръзкия му профил. Златистите лъчи огряваха отсечените очертания на решителната му брадичка и грубите линии на устата му. Мъжката му красота я привлече с магнетична сила.

Сред дивата природа Райърдън се чувстваше като у дома си, помисли Джил и се помъчи да се отърси от чисто физическите си усещания. Сините ѝ очи принудително се отместиха от него и се насочиха към живописните картини наоколо. Но все по-често и по-често през този ден погледът ѝ се връщаше към мъжа, който яздеше пред нея.

Постепенно дърветата оредяха и отстъпиха място на тревист хълм, осеян със скали и пъстри планински цветчета. Усърдната езда, изглежда, ги бе отвела доста нависоко, но каменистите върхове все още ги заобикаляха отвсякъде. Това бе само един незначителен хълм, който се губеше сред по-големите си братя, полегат хребет го свързваше с останалите склонове.

И все пак билото на планината я привличаше. Зад Джил долината приличаше на виещ се коридор сред масивните планински недра. Изгледът от върха обещаваще панорамна гледка към долината и девствените гори отвъд. Тя смушка коня си и се изравни с Райърдън. Той леко повдигна вежди и я изгледа любопитно.

— До върха на хълма ли ще яздим? — попита тя. Това, че бе задъхана, се дължеше на изтощителната езда, нямаше нищо общо с

преценяващия му поглед, каза си Джил.

— Може би — той дръпна коня си и се обърна назад към побавната двойка. — Отиваме към върха, Тод.

Тод им махна с ръка:

— Ще се срещнем на билото!

Джил нямаше точно това предвид. Искаше ѝ се четиримата заедно да споделят гледката, но сега едва ли би могла да протестира. Райърдън хвана един от поводите на коня с провизиите. Като щракна катарамата му, той докосна с шпори хълбоците и ходът на коня покорно премина в галоп. Джил го последва.

Билото на хълма бе по-далеч и по-стръмно, отколкото бе очаквала. Райърдън я водеше към един самотен бор, израснал върху оголена назъбена скала. Последните няколко метра тя остави коня сам да избира пътя си по каменистия терен, който все се изкачваше нагоре.

— Не мислех, че е толкова далеч — каза, когато конят ѝ спря до този на Райърдън на върха. Погледът ѝ вече се простираше над зашеметяващата панорама, — но си струваше.

Сградите на фермата ниско долу почти се скриваха от непроходимите борови гори. Тревистата ливада се виеше като дълга зелена панделка около долината. На непознатия хоризонт срещу хълма се виждаха заснежени върхове и девствени долини, диви и недокоснати от човешка ръка, поразителни със своето величие.

Райърдън слезе от коня си и завърза повода на другия кон за седлото си.

— Ще отдъхнем тук и ще оставим конете да починат.

Нейното слизане от коня не бе така грациозно като неговото, напрегнатите ѝ мускули, непривикнали на дълга езда, веднага я заболяха. Но цялата болка бе забравена, когато съзря една тъмна сянка в кристално синьото небе.

— Райърдън, виж — развълнувано прошепна тя. Охлабвайки повода на седлото си, той спря, за да проследи ръката ѝ. — Орел или сокол?

— Орел — острият му поглед остана прикован върху волното размахване на крилете. Несъзнателно Джил се приближи, кръвта ѝ закипя от удоволствие. — Мисля, че е гологлав орел. Това е един от малкото райони, в който още можеш да ги откриеш, тук все още цивилизацията не ги е прогонила.

Тя не можеше да откъсне поглед от орела, който се виеше високо във въздуха над планините.

— Не знам как някой може да твърди, че е богат, без да е виждал свободния и волен полет на орела.

— Това е мъдро твърдение.

Нещо в гласа му привлече погледа ѝ. Зад ленивия проникателен блясък в очите му тя сякаш съзря искрица възхищение. Гледката с орела я изпълни с жизнерадост. Сякаш бе пила омайно вино, което я караше да се чувства подчертано дръзка.

— Имаш предвид, че идва от мен — гордо отвърна тя. — Не очакваш такива неща от мен.

Райърдън лениво заобиколи коня ѝ. Изостави стремето на седлото и охлаби поводата. Лекият бриз развя къдриците ѝ, тъмnozлатисти, кичурите ѝ се разпиляха на слънцето.

— Отново ли играеш, Джил? — леко насмешливо попита той.

Като разкопча рипсеното си яке, тя го отметна назад, така че свежият полъх да докосне кожата ѝ.

— Не знам какво имаш предвид — небрежно вдигна рамене.

— Когато предложи да се качим на върха на хълма, знаеше, че Кери няма да насочи доброволно коня си натам — като потупа коня по врата, той се наведе под главата му и застана до нея. — Не целеше ли тя да остане насаме с Тод?

— Щом така казваш — тя доволно въздъхна и като наклони лице към слънцето, бутна якето си назад, сложи ръце на кръста и остави лъчите да я гаят. — В твърде добро настроение съм, за да се карам с теб, Райърдън.

— Не се карам — спокойно отвърна той.

— Така ли? — по бузите ѝ се разля удоволствие.

През златистите краища на миглите си тя срещна подигравателните му очи. Те се плъзнаха по лицето ѝ надолу към шията, по блузата и спряха върху заоблените форми на гърдите ѝ. Сребристият пламък сякаш премина през блузата и запали огън във вените ѝ.

— Мисля, че флиртуваш с мен — провлачено каза той, като се пресегна да вземе манерката от седлото си.

Загледана в черната му коса, тя наклони глава на една страна, чувстваше се по детски смела.

— И какво, ако е така?

Той отвори манерката и я подаде на Джил, устата му се сви:

— Мисля, че не се справяш много добре.

Сините ѝ очи проблеснаха над ръба на манерката, докато отпиваше от студената вода. Всичките ѝ сетива бяха нащрек, готови да приемат предизвикателството.

— Не смятам, че ме познаваш много добре — спокойно, но с предупредителна нотка в гласа му отвърна. Ако в този миг Райърдън не бе вдигнал манерката към устата си, щеше да забележи палавия блясък в очите ѝ. Точно навреме тя вдигна ръка, бутна манерката и водата се разля по лицето му. Независимо от заплашителния блясък в очите му, Джил не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ах, ти, палавнице — изръмжа той, но без да е истински ядосан. Затвори капачката на манерката и заплашително пристъпи към нея.

Докато още се смееше, Джил отстъпи назад, но се блъсна в коня, който се отмести само на няколко сантиметра. Мъжът се протегна към нея и впи ръце в нежната кожа на раменете ѝ.

— Райърдън, наистина съжалявам! — преливащото задоволство нямаше как да оправдае извинението ѝ. — Не можах да се стърпя.

Той я притисна до гърдите си, докато тя, смеейки се, искаше да се освободи от прегръдката му. Като отпусна главата си назад, го погледна весело.

Пламналата искра в очите му не беше от гняв. Погледът ѝ се плъзна към устата му, толкова дръзка, толкова мъжествена и толкова близо, съпротивителните ѝ сили я напуснаха.

В следващия миг ръцете ѝ се обвиха около врата му, с дива настойчивост устата му потърси нейната. Устните ѝ доброволно се разтвориха в отговор на настойчивото му желание. Ръцете му се пъгнаха под якето ѝ, плъзнаха се по гърба ѝ, придърпаха я и я притиснаха още по-силно до мъжката му фигура.

Всяко чувство за въздържание бе забравено и тя напълно се отдаде на изкусните му ласки. Първични желания се надигнаха във вените ѝ. Тръпки на вълнение заиграха по кожата ѝ, докато той щателно изследваше вдлъбнатината на гърлото и пулсиращата ѝ шия. Гърдите ѝ сякаш се надигнаха, когато той ги взе в дланите си, това

събуди у нея непознат копнеж за по-интимни ласки. Жадно и властно, устата му се върна към нейната.

Тропотът на копита по чукарите разруши еротичната магия.

— Райърдън, идваш ли или не? — извика Тод в далечината, боровете и конят ги скриваха от погледа му.

Райърдън неохотно вдигна глава, ръцете му обхванаха талията ѝ и я задържаха. Джил сгуши глава на гърдите му, лека усмивка се появи на устните ѝ, които все още пулсираха от страстната целувка.

— Ей сега идваме — извика Райърдън с дрезгав и смутен глас.

Вълнението още караше тялото ѝ да трепери. Под главата си усещаше учестеното му дишане и силното биене на сърцето му. То туптеше почти в ритъм с нейното. Можеше да го има.

В този върховен миг разбра, че може да го накара да падне на колене. Какво от това, че не я харесваше, важното бе, че я желаше. Този факт ѝ даваше неограничена власт. Можеше да я използва, за да постигне своето.

Райърдън я отдръпна от себе си и отиде до конете, за да затегне поводите им. На външен вид изглеждаше напълно безразличен към обсебващата прегръдка, която си бяха разменили. Сивите му очи бяха станали отново ледени, когато срещнаха нейните. Бяха като непроницаем гранит. Самообладанието му бе забележително. Ако не бе изживяла тези няколко секунди в ръцете му, след като целувката бе приключила, тя може би никога нямаше да узнае колко много го бе възбудила.

— Качвай се — заповяда той и се метна на седлото.

Очите му замислено се присвиха, след като Джил му изпрати опияняваща усмивка, докато изпълняваше заповедта му. Тази езда щеше да се окаже много по-интересна и вълнуваща, отколкото си мислеше тя.

СЕДМА ГЛАВА

Зелената ливада се гушеше високо в планината, това бе една малка долина, където планината сякаш се бе спряла миг преди отново да се устреми към слънцето. Разтопеният сняг се бе превърнал в кристалночисто ледено поточе. То весело ромолеше и си проправяше път през непроходимите гори.

— Почти ми се иска никога да не си тръгваме — Джил неохотно извърна глава от красивата гледка.

— Да не би да ти се иска да живееш сред природата? — за миг сивите му очи я погледнаха, докато махаше седлото от коня на Кери.

— Нещо такова — съгласи се тя, като се усмихна на забавната му шега. — Какво лошо има да се върнем към природата и към първичното?

— Лесно е, стига да си носиш провизии, но не е чак толкова романтично, когато трябва да дириш храната си като всички останали животни — той остави седлото настрани и хвърли едно одеяло на Джил. — Трий коня, докато си сигурна, че е сух.

Конят кротко стоеше, докато тя бършеше тъмното петно от изпотяването, където бе седлото.

— Значи не смяташ, че животът сред дивата природа ще ми се понрави?

Като погледна над седлото на Тод, устата му се изви в скептична усмивка.

— Ти ми кажи. Само след месец ноктите ти ще се изпочупят, ръцете ти ще загрубеят и ще се покрият с мазоли. Хубавото ти лице вероятно ще изгори от слънцето. И кой ще оправя бляскавите ти златни къдри?

Джил се засмя:

— Защо не посочи някоя трудност или опасност? Можеше да нападнеш нещо друго, освен суетата ми — бе тайничко доволна от факта, че бе забелязал толкова много неща у нея.

— Искаш ли помощ, Райърдън? — Тод се спря пред коня на брат си. — Лагерът е готов, а Кери събира още дърва от сечището.

— Не — отговори Райърдън, след като бе погледнал към мястото, избрано за лагеруване за през нощта. — Можеш да изкараш сгъваемите въдици от сака и да се захванеш с вечерята. С Джил ще свършим тук.

— Какво ще ядем, ако Тод не хване никаква пъстърва? — весело му подхвърли тя, когато пак останаха сами с конете.

— Резервното меню се състои от старата провизия на Запада — фасул. — Около очите му се появиха бръчици.

Само за части от секундата Джил го видя да се усмихва естествено. Сърцето ѝ силно заби — това го правеше смайващо привлекателен.

Като потупа коня на Тод по задницата, за да се премести, той приближи до оседлания си жребец. Джил свърши с нейния, приближи се до главата му и небрежно го погали по носа. Конят изпръхтя в ръката ѝ, тъмнокафявите му очи я наблюдаваха с любопитство.

— Как се казва конят ти? — попита, като прокара пръсти през рошавия му черен перчем.

Райърдън безразлично повдигна рамене.

— Момчето ми, приятелю — в сивите му очи проблесна насмешка. — А понякога го наричам с имена, които един джентълмен не бива да споменава пред една дама.

— Няма ли си име? — изненадано наклони глава встрани.

— Не. Той е само едно животно. Във фермата има няколко коня, за които се предполага, че имат имена, и това са само регистрираните като добитък — той вдигна седлото, метна го на рамо и го занесе при другите. После, като се върна, започна да бърше конете. — Този тук е селски кон, без родословие.

— Наистина ли не си кръщаваш конете? — настоя Джил. — Защо?

Той дръпна ръба на шапката си надолу, върху лицето му падна сянка. Не бе сигурна, но сякаш видя изражението му за миг да се вледенява. Дълго време не отговори. Тя помисли, че ще пренебрегне въпроса ѝ.

— Бях на около пет, когато татко ми подари първия кон. Беше жълтеникав, казваше се Йелоустоун Джо. Като всяко момче си мислех,

че е най-хубавият на света. Когато бях на дванадесет, по време на циганското лято, отидох на лов в планината. Не обръщах внимание на времето, докато не усетих, че е следобед. Бях на километри от фермата и едва ли щях да успея да се прибера преди здрач, освен ако не тръгнах по кратките пътеки. Това означаваше да слизам по един стръмен хлъзгав участък с много падащи камъни. С Джо бях слизал оттам и преди, но забравих, че наскоро бе имало буря. Когато тръгнахме надолу, една скала се изкърти изпод краката ни. Аз бях хвърлен и се изтърколих до долу. И Джо бе там, с два счупени предни крака.

Тя рязко пое въздух, представи си непоносимата болка, която бе изпитал. Но със същото вълнение в гласа би могъл да говори и за времето.

— Бях на километри от дом и помощ, не че имаше нещо, което можеше да се направи за Джо. Не можех да го оставя така да страда безпомощен. Знаех, че трябва да се сложи край на страданието му, а само аз бях наоколо. Точния ми мерник никак го нямаше и ми трябваша два куршума, за да го убия. Тръгнах към къщи. Татко и спасителният отряд ме намериха около девет същата нощ.

Джил едва различаваше чертите му през насълзените си очи, но бе сигурна, че гледаше към нея.

— Никога вече не слагам имена на същества, които мога да нараня. Конете са само животни, като добитъка, който убиваме, за да ядем. Това бе урок, който трябваше да науча — равнодушно заключи Райърдън.

— Да. Да, разбирам — сякаш топка се бе свила в гърлото ѝ, гласът ѝ бе дрезгав и пропит със съчувствие към това дванадесетгодишно момче. Усещаше, че всеки момент сълзите щяха да бликнат от очите ѝ и Райърдън щеше да ѝ се присмее.

— Аз... ще отида да помогна на Кери.

— Върви — вяло се съгласи той.

Джил се зачуди дали не бе спрял да се нуждае от когото и да било точно в същия ден. Две години по-рано майка му го бе напуснала по причини, които никога не бе могъл да разбере. Нима бе чудно, че е станал толкова груб и циничен? Отчаяно ѝ се прииска да се протегне, да вземе в прегръдките си това момченце и да успокои болката му. Само че Райърдън не бе вече момченце и не позволяваше да бъде нараняван.

Колкото и да се опитваше, Джил не успя да забрави историята, която ѝ разказа. Звучеше в съзнанието ѝ и помрачаваше красотата на ливадата и спокойствието на планинското поточе. Тази минала история отдавна вече не го нараняваше. Глупаво беше да наранява нея.

Това не променяше нещата, тя все още можеше да го накара да застане на колене. Можеше да използва физическото привличане, което той изпитваше към нея, за да го накара да одобри сватбата на Тод и Кери.

Неговата природа бе станала студена и безчувствена, самият той не би се поколебал да използва всички възможни средства, за да постигне целите си. Със сигурност не би го наранила отново. Той не можеше да бъде нараняван. Не съчувстваше на никой, защо трябваше тя да му съчувства.

Пъстървата, която Тод хвана, бе нанизана на шиш и бавно опечена над пламтящите въглища от лагерния огън, после бе сервирана с гарнитура от консервирани домати и цвъртящи горещи питки, които Райърдън бе изпържил. Яденето бе превъзходно, но Джил ядеше без апетит.

Беше се загледала в пъстрия сервиз за кафе, закачен над огъня. Кери и Тод бяха отишли да занесат чиниите до поточето, за да ги измият. Лагерът им не бе близо до водата, защото, както обясни Райърдън, животните идвали през нощта на водопой и на него не му се искало лагерът да е пречка по пътя им към потока. Обяснението, разбира се, не успокои Кери.

— Още кафе? — Райърдън се наведе и си напълни чашата.

— Не — разсеяно поклати глава Джил, косата ѝ блестеше и отразяваше кехлибарените отблясъци на огъня.

Откъм потока се чу изплашеният вик на Кери и увещаващият глас на Тод, който през смях ѝ казваше, че се е изплашила от една безобидна миешка се мечка. Устата на Райърдън се изкриви.

— Приятелката ти е малко нервничка.

Леко пренебрежителният му тон превърна очите ѝ в два сини диаманта — студени и режещи, сърцето ѝ се изпълни с ненавист към него. Времето на нерешителността бе отминало. Как си позволяваше да критикува страха на Кери към непознатото, след като самият той не притежаваше никакви чувства!

— А ти какво очакваш, Райърдън? Лагеруването на открито изобщо не е присъщо на Кери — гласът ѝ бе тих и напълно спокоен. — Не е толкова трудно да разбереш, че на чуждо място, с непознати животни, за които знаеш, че са диви, е нормално да се чувстваш не толкова изплашен, колкото неспокоен.

— Ти не си изплашена.

— Не — тя извърна глава, като бързо предизвика скрития му поглед. — Но със семейството ми често лагерувахме в Йелоустоун през уикендите, така че това изобщо не е нещо ново за мен.

— Виждам, че още си с намерението да защитаваш приятелката си — огънят хвърляше сянка върху мястото, където седеше Райърдън, язвително задоволство се усещаше в гласа му.

— Виждам, че още си с намерението да ги разделиш — дръзко отвърна тя, като се стараеше да скрие яда си.

— Не знаех, че пеперудите били толкова раздразнителни. Какво има, Джил? — подигравателно попита той.

Джил затвори очи, за да възпре желанието си да го среже. Пое дълбоко въздух и като сви рамене, го изпусна под формата на въздишка.

— Повечето пеперуди вероятно никога не прекарват деня си, яздейки в планината.

— Схваната ли си?

— Блестящо умозаключение! — сухо отвърна тя и несъзнателно опъна гръб.

Боровите иглички издадоха приближаването на Райърдън, но тя го усети късно. Понечи да се обърне, но чифт ръце здраво я хванаха за раменете и започнаха да разтриват схванатите ѝ мускули по гърба. Леко стенание се отрони от устните ѝ, бе примесено и с болка, и с наслада.

— Ако не бе повлияна от факта, че Кери ти е приятелка, щеше да видиш, че в края на краищата не си подхождат, и щеше да ми помогнеш да ги разделим, преди да са направили огромна грешка.

Пръстите му действаха вълшебно върху изтръпналата ѝ кожа. Почти ѝ се прииска да не се налагаше да разговарят, но все пак тя решително тръсна глава:

— Не познаваш много добре брат си, Райърдън — прошепна. — Мисля, че по един или друг начин смяташ, че е преживял сравнително

леко раздялата между вашите. Но не си прав. Избрал си е жена, за която знае, че ще бъде до него във всичко. Ако си мислел, че тази дълга езда ще подчертае разликите им — сгрешил си. Ако нещо му се е изяснило, то е фактът, че Кери тръгна, без да пророни и думичка. Тя направи всичко по силите си, за да свикне с обстановката.

— Но ще продължава ли да е така? — в леко подигравателния му тон се усети сарказъм.

Силните му пръсти бяха накарали цялото ѝ тяло да се отпусне, остана неподвижна, но очите ѝ пламнаха.

— Всъщност не в Кери е проблемът, ти нямаш нищо против Кери, нали, Райърдън? — и сама тихичко си отговори на въпроса: — Проблемът е сватбата. Няма значение коя ще си избере Тод, ти няма да я одобриш.

— Да — бе краткият и безразличен отговор, в който се усещаше и нотка на забавление.

Кратък смях излезе от гърлото ѝ, не очакваше да си признае толкова равнодушно. Като наклони глава на една страна, тя погледна през рамо замисленото му лице.

— Наистина ли толкова много ненавиждаш жените? — очите ѝ потърсиха загадъчните му очи.

Дръзката му уста се изви в студена усмивка:

— А ти какво мислиш за мъжете, Джил? Възхищаваш ли им се? Домогваш ли се до тях? Гледаш на тях като на равни? Или ти доставя удоволствие да си играеш с тях и когато вече ти омръзнат, да ги захвърляш?

Обвинението почти удари в целта. Имаше навик да си играе с мъжете, но не жестоко и подло, както Райърдън намекваше. Дълбоко в сърцето си винаги се бе надявала, че мъжът, когото преследваше, ще е същият, когото обича. Само пред Райърдън ѝ се искаше да бъде безчувствена съблазнителка.

Тя нервно облиза с език долната си устна, направи го несъзнателно, но чувствено и видя пламнала искра да притъмнява погледа му.

— А ти, Райърдън? — промълви тя. Гласът ѝ бе дрезгав и възбуждащ. — Наистина ли мразиш всичко у една жена? Или смяташ, че тя си има определено предназначение?

Той се усмихна на подканящите ѝ устни. Повдигна вежди, енергичните му ръце се плъзнаха от гърба почти до ребрата ѝ.

— Понякога — хладно отвърна той.

Джил насочи синия си поглед към устата му, усети сърцето си как затуптя по-силно.

— Както тази сутрин на върха на хълма? — за миг забрави, че самата тя открито отговаряше на прегръдката му.

Той замислено присви очи, сякаш преценяваше опасността на капана, който му бе поставила. Буйната му коса още повече блестеше от огъня, следа от надменност разчупи безизразното му лице.

— Хубаво ли ти беше?

— А на теб? — прошепна Джил.

Ръцете му я обхванаха през кръста, повдигнаха я и я обърнаха към него. Първоначалният шок от физическия контакт с мускулестото му тяло накара съзнанието ѝ да се преобърне. Тя облегна глава на ръката му, тъмнозлатистите ѝ коси се разпиляха по рамото му, докато той внимателно изучаваше съвършенството на лицето ѝ. Джил леко се отпусна. Ръката му се плъзна от кръста към извивката на бедрата ѝ.

В следващия миг устните му докоснаха нейните. Този опустошаващ огън, който някак си бе забравила, я обхвана отново. Но този път в прегръдката му нямаше бруталност, а само дълги, опияняващи целувки, целящи да притъпят възприятията ѝ към всичко друго, с изключение на мъжествеността му. Сякаш предупредителен звънец иззвъня в главата ѝ. Губеше контрол. Райърдън я съблазняваше, нямаше съмнение в това. Но най-невероятното бе, че не я интересуваше. Искаше ѝ се да се потопи в чувствената забрава на ласките му.

От това признание дойде силата ѝ да се съпротивлява. С трепетна въздишка се извърна от устата му. Кожата ѝ гореше от допира, бушуващият огън в нея не можеше да бъде потушен.

Силни пръсти се впиха в челюстта ѝ, като повдигнаха брадичката ѝ нагоре. Не посмя да срещне очите му от страх, че ще попадне в плен на сребристия им блясък, и затова се втрени в устните — бяха толкова невъзмутими в сравнение с нейните. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ и съзнателно се спряха върху гърдите ѝ.

— Искам те — леко надменно каза Райърдън.

Да, искаше я и Джил го признаваше, но не достатъчно, не още. Като се наклони към него, тя продължи покорно да докосва устните му, сякаш напълно се бе отдала на властта му. Тогава, с едно плавно движение, се измъкна от ръцете му, изправи се на крака и застана пред огъня. Усещаше погледа му върху гърдите си, които развълнувано се повдигаха, и се опита да успокои дишането си. Краката ѝ издайнически трепереха.

Райърдън не направи никакъв опит да я последва, бе полуседнал, мъжествеността му се бе уголемила, изглеждаше спокоен и невъзмутим. Тя си наложи да играе по правилата на своята игра, правила, които щяха да я направят победителка.

— Ще трябва да ми простиш, Райърдън — въздъхна и му хвърли усмивка през рамо. — Страхувам се, че май се поувлекаох.

— И защо да ти прощавам за това? — с равен тон отвърна той. — Беше ми приятно.

— И на мен също — дори повече, отколкото трябва. Това бе самата истина и бе в нейна полза да си я признае. — Тод и Кери ще се върнат скоро. Искаш ли още кафе?

— След като няма нищо по-силно — съгласи се той.

Забравяйки, че чайникът бе стоял дълго време над пламъците, тя се опита да налее кафето без ръкохватки. Бе посегнала вече към дръжката.

— Това е лесен начин да се изгориш — провлачено каза Райърдън и ѝ хвърли кърпа.

Имаше много повече начини да се изгори, помисли си тя, докато наливаше кафето в чашите. Току-що бе седнала на значително разстояние от Райърдън, когато Кери и Тод се завърнаха.

— А, кафе! — Тод коленичи до чайника и предпазливо взе кърпа, за да напълни чашата си. — Пума ли бе това, което чух преди час? — въпросът бе предназначен за Райърдън, който стоеше на земята близо до огъня. Тод се настани до Кери и като я придърпа към себе си, обви ръце около нея.

— Да — съгласи се Райърдън. Той улови стреснатия поглед на Джил и разбра, че когато тя бе в ръцете му, очевидно бе глуха за всичко наоколо.

— Няма ли да организираш лов, за да я хванеш? — смръщи се Тод. — Може да направи поразии с новородените телета напролет.

— Засега се ограничава с елени. Определено нямам нищо против това, стига да поддържа бройката им търпима. По този начин няма да има много елени, които да изядат пашата на добитъка ми. Ако прояви интерес към телешкото, ще трябва да се отърва от нея — Райърдън повдигна рамене.

Кери потрепери:

— Надявам се да не прояви.

— Аз също — сухо отвърна Райърдън. — Що се отнася до мен, има достатъчно място и за двама ни. Уважавам правото на пумата да оцелява. По-скоро бих я прогонил далеч от района, отколкото да я убивам. Но това невинаги е възможно.

Райърдън би съчувствал на едно диво животно, но не и на човек. Нима привързаността му към земята го бе направила такъв?

Въпросът остана без отговор и по-късно, когато, сгушена в спалния чувал близо до тлеещия огън, се бе загледала в звездите. Бе разбрала толкова много неща за Райърдън. Цинизмът, жестокостта, омразата му към всяка по-продължителна връзка с жена. И все пак имаше ли още нещо? Нима онова малко дванадесетгодишно момче все още се криеше там, вътре в него, чувствително и само?

Сутрешното слънце накара Джил да забрави всичките висящи въпроси от предишната нощ. Отговорите в действителност не бяха от значение. Тя все пак възнамеряваше да продължи напред с плановете си. Но до миналата нощ не осъзнаваше каква опасна игра играеше, като съблазняваше Райърдън с неясни обещания, които нямаше намерение да изпълни. Това обаче правеше играта по-вълнуваща. При тази мисъл очите ѝ запламтяха.

Докато Кери сипваше вода върху остатъците от огъня, Джил разрови въглищата, за да е сигурна, че няма тлеещи. Тод оседлаваше конете, а няколко метра по-надолу Райърдън товареше багажа.

— Всичко е изгасено — съобщи Джил с весела усмивка.

— Миналата нощ... — Кери нервно се размърда, като хвърли любопитен поглед към Джил. — Миналата нощ те видях с Райърдън. Джил, какво правиш? — тревожните ѝ очи се взряха в лицето на Джил, сякаш бе сигурна, че приятелката ѝ губи разсъдък си.

— Точно това, което изглеждаше. Оставих Райърдън да ме преследва — отвърна тя. Погледът ѝ замислено се насочи към човека, за когото говореха. — Знаеш, че според старата поговорка, Кери, момчето преследва момичето, докато тя го хване. Ами ще хвана Райърдън.

— Да не искаш да кажеш, че си се влюбила в него? — невярващо промълви Кери.

— Не, глупавичката ми — леко се засмя Джил. — Не съм чак такава тъпачка. Но мисля, че мога да го накарам да се съгласи с женитбата ви, преди да е свършил месецът. Този човек е невъзможно да го убедиш. Остават женските номера.

— Но, Джил, мислиш ли, че е необходимо?

— „Необходимо“ няма нищо общо с тая работа — аз я върша!

— Хайде, скъпа! Готови сме да се връщаме — Тод се бе изправил и държеше юздите на коня на Кери; в много подходящ момент прекрати разговора между двете.

Планините на изток отразяваха пурпурните отблясъци на залязващото слънце, когато четиримата влязоха в двора на фермата. По време на ездата си надолу Джил не се опита да завърже разговор с Райърдън, нито пък да флиртува по какъвто и да било начин с него. Това бе мигът, в който трябваше да бъде недостижима, да бъде приятелски настроена, ако я заговорят, но не и да подтиква към интимности.

Един от работниците във фермата пое конете. Джил се усмихна, когато Райърдън ѝ помогна да слезе от коня, и нарочно се направи, че не забелязва как той задържа ръка на кръста ѝ, след като вече бе слязла.

— Надявам се Мери да е сготвила огромно печено с картофи и сос с дреболийки — заяви Тод.

— Аз пък се надявам да четете мисли и да ни е приготвила по една топла вана — вмъкна Джил. — Храната може да почака.

— Вие, момичета, може да се излежавате във ваната колкото си искате — усмихна се Тод. — Аз ще си взема един душ и ще ям.

— Не изяждай всичко! И аз умирам от глад — засмя се Кери.

— Има кола на пътя! Ох, ох! — Тод се обърна към брат си и многозначително повдигна вежди. — Изглежда, имаш гости.

Джил позна златистокафявата кола на Шийна Бентън. Не точно така би искала да ѝ свърши денят. Тя хвърли поглед към Райърдън, улови бляскавите му очи върху своите. Очакваше тя да бъде разочарована.

— Може би тя ще остане за вечеря — каза Джил с преднамерено небрежен тон.

— Ще попитам — устата на Райърдън се изкриви.

Очите на Тод се прехвърлиха от единия към другия.

И той бе видял това, което Кери зърна предишната вечер.

— Ще бъде интересно — сухо каза Тод.

Кери го сръга в ребрата заради този коментар.

Като влязоха в къщата през задната врата, те не намериха никой в кухнята, но от фурната се носеха вкусни миризми. На входа на фоайето чуха гласа на Шийна. Джил не можа да разбере какво точно казва, но очевидно говореше на Мери.

— А, Райърдън, ето те и теб — възкликна Шийна.

— Здравсти, Шийна — любезно я поздрави Райърдън. — Не очаквах да те видя тук.

— Всъщност аз тъкмо си тръгвах. Мери ми каза, че сте отишли на езда и разбира се, нямах никаква представа кога ще се върнете. Само вие четиримата ли отидохте? — тигровият ѝ поглед се обърна към Джил, зловни искри блеснаха в бадемовите ѝ очи.

— Само ние четиримата — отговори Джил с предизвикателна усмивка.

— Сигурно е било дълго яздене. Наистина изглеждате мръсни и уморени — отвърна Шийна.

„Мяу!“ Помисли си Джил и като улови веселата искра в черните очи на Мери Ривърс, се помъчи да не ѝ отвърне със същия блясък в погледа. Просто нямаше да бъде редно Шийна да разбере, че тя и Мери ѝ се надсмиваха, било то и мълчаливо.

— И за двете неща сте права — съгласи се Джил. — Макар че... — някакъв дяволит импулс я накара да погледне Райърдън — ... наистина си струваше.

Кехлибарен огън пламна по лицето на Шийна и Джил бе сигурна, че напълно бе събудила ревността ѝ.

Както и Райърдън. Сивите му очи самодоволно се усмихваха.

— Какво те води насам, Шийна? — попита той. — По работа или за удоволствие?

— Главно по работа — огньовете бяха потушени, щом се обърна към него, блясъкът в очите ѝ ясно показваше доколко „работата“ зависеше от него. — Надявах се да те убедя да дойдеш у дома някоя вечер, за да оправим заедно счетоводството ми.

— Петък вечер добре ли е? — не изглеждаше учуден от молбата ѝ и Джил си помисли, че това или бе нещо обичайно, или бе добре замаскиран повод за по-интимна среща — или и двете.

— Да, петък е добре — измърка Шийна, като хвърли хладна усмивка към останалите, сякаш да подчертае превъзходството си. — А сега ще ви оставя на спокойствие да измиете праха от ездата.

— Няма ли да останете за вечеря? — имаше огромна наслада в това да си разменят ролите с Шийна и сега Джил да се прави на домакиня. — Сигурна съм, че Мери ще нагости всички ни.

— Добре си дошла, ако решиш да останеш — вметна Райърдън, в крайчеца на устните му се изписа задоволство, сякаш знаеше целта на поканата ѝ.

— Благодаря, скъпи — измърка тя, — но знам, че си на ръба на силите си. Ще се видим в петък.

ОСМА ГЛАВА

Към главата на Джил се носеше пчела и тя бързо се наведе, за да не пречи на бръмчащия ѝ устрем. Вдигна ръка и засенчи очите си и отново погледна камиона с откачената каросерия, паркиран до оградата. Райърдън почти не се виждаше. Пръстите ѝ още по-силно стиснаха неотворената бутилка студена бира.

Откакто бе минала ездата, тя почти не го виждаше. Хиляди дребни неща заставаха на пътя ѝ, като се почнеше от болните животни и се стигнеше до повреди в съоръженията на фермата. Имаше опасност плановете ѝ да останат в застои, ако не вземеше нещата в свои ръце. Днес бе петък и бе наложително да направи впечатление на Райърдън, преди той да отиде при Шийна.

Джил не се и съмняваше, че ако има достатъчно време, щеше да спечели състезанието с по-възрастната жена. Проблемът бе, че след по-малко от седмица двете с Кери трябваше да си тръгнат.

Случаят бе станал като в онази поговорка за планината — ако планината не отиде при Мохамед, Мохамед отива при планината. За щастие този ден Райърдън оправяше оградата около къщата, така че на Мохамед не му се налагаше да върви дълго.

Като приближи до камиона, Джил прокара ръка по ръба на блузата, вързана под гърдите ѝ. Златистият тен на оголения ѝ корем подсказваше часовете, прекарани с Кери под слънцето. На пръв поглед бе облякла тази блуза заради горещините, но в действителност искаше да привлече вниманието към тънкия си кръст и чувствените извивки на бедрата и гърдите си.

— Здравсти! — извика Джил, като мушна палци в гайките на панталоните си и мина зад камиона. — Много ли работиш?

Райърдън погледна през рамо, странен пламък проблесна за миг в очите му. Джил почувства, че светът неудържимо се завърта. Видя го гол до кръста, капчици пот блестяха по бронзовия загар на тялото му. Ризата му бе метната на стълба.

— На разходка ли? — във въпроса му се усети голяма доза цинизъм.

Бавно и замислено, той издърпа кожените ръкавици и заедно с клещите ги стисна в едната си ръка. Приблужи се към нея, погледът му се насочи към бутилката в ръката ѝ.

В ушите ѝ нещо необяснимо бучеше. С удоволствие насочи вниманието си към бутилката, далеч от хипнотичната гледка, която представляваха гърдите му. Господи, бе виждала братята си много поразгопени. Защо, по дяволите, сега той така я притесни?

— Да, не ме свърташе на едно място и реших да се поразходя — призна тя и отметна глава в знак на безразличие. — И тъй като не знаех къде да отида, реших да ти донеса нещо студено. Слънцето днес е горещо.

— Много умно от твоя страна — той се подпря на камиона близо до Джил и остави ръкавиците и клещите до едно руло бодлива тел в дъното на камиона.

— Опитвам се да бъда полезна — усмихна се тя, искаше да проникне зад неясната завеса на очите му и загадъчния сух отговор, но Райърдън определено можеше да бъде непроницаем понякога. И сега бе точно такъв.

Тя го наблюдаваше как отвори бутилката и я надига към устата си. Докато пиеше, тя изучаваше мургавата шия и изпъкналите му жили.

Като избърса устата си, Райърдън ѝ предложи бутилката.

— Пийни си. Сигурно си жадна след разходката.

Гърлото ѝ наистина бе пресъхнало и стегнато. Взе бутилката и я поднесе към устните си. Почти усети топлината на неговите върху стъклото.

— Къде е Кери? — попита Райърдън. Пръстите му случайно или пък нарочно докоснаха нейните, посягайки към бутилката.

— В къщата. „Все още смята, че не съм с всичкия си да настоявам за такова нещо“ — добави наум Джил.

Тя усети някакво неудобство. Отмести поглед от Райърдън и се престори, че бе заинтригувана от далечните планини, които се извисяваха в небето. Очите му мълчаливо я наблюдаваха.

— Май ще трябва да те оставям да се захващаш за работа — предложи тя от нямане какво друго да каже.

— Не още — провлече Райърдън.

Джил с изненада погледна към китката си, която той изведнъж сграбчи.

— Аз... само дойдох да ти донеса нещо за пиене. Мери предположи, че може би ще искаш студена бира.

— Мери предположи? — той въпросително повдигна вежди, насмешлива искра пламна в очите му. — Явно започва да забравя, иначе би си спомнила студената бира, която ми даде по обяд.

По дяволите! Защо позволи да я оплетат в собствената ѝ лъжа! Бе постъпила като ученичка.

— Може би точно това ми е казала и аз не съм я разбрала — излъга тя. — И в двата случая ти спирам работата.

— Нямам нищо против.

Полупълната бутилка бе оставена в камиона. Като стисна китката ѝ, Райърдън я придърпа към себе си. Джил не можа да устои.

Поривът за прегръдка би трябвало да дойде по нейна инициатива и не толкова бързо. Краката ѝ неохотно я отведоха към него и едва не въздъхна от облекчение, когато той я спря на крачка от себе си. От близостта му всичките ѝ сетива се изостриха. Трябваша ѝ няколко секунди, за да възвърне чувството си за обективност, преди да се докосне до него.

Високият му ръст я принуди да извърне глава нагоре, за да срещне надвесения над себе си мъжки поглед.

— Райърдън, аз...

Ръката му я докосна по бузата и секна думите ѝ, сякаш бе покрил устата ѝ.

— Колко мъже са ти казвали, че очите ти са като небето? — грубо попита той. — Като небето на Монтана, светлосини, очи, които карат мъжете да обещават и небесните простори.

В мига, в който китката ѝ бе освободена, Джил усети ръката му върху оголената си плът на кръста. Силното му ухание имаше върху ѝ еротично влияние, което не искаше да чувства.

— Моля те! — усилията ѝ да звучи безразлично бяха осуетени от несъзнателното потрепване в гласа ѝ.

— Не се ли луташе в тази ливада с намерението да ми дадеш малко от нектара по устните си, а, пеперудке? — подразни я Райърдън.

Лек стон раздели устните ѝ. Той обви с ръка шията ѝ. Голият му гръб бе като коприна, чувствен и нежен от допира на пръстите и, твърдите му мускули се извиха, като я изправи до себе си. Устните ѝ се размърдаха в отговор на страстната му целувка и една дива, възхитителна музика изпълни сърцето ѝ. Мелодията потече във вените ѝ. Не усети как Райърдън я свлече на земята. Остри тревички се забиха в голия ѝ гръб, когато я притисна към земята. Ласките му я възбудиха, подтикваха я да дава и да получава все повече в замяна.

Възелът на блузата ѝ се развърза. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от допира му, тя безсилно изстена. Причината, поради която бе дошла, съвсем се загуби в магията на екстаза, бушуващ в нея.

Когато той вдигна глава, тя обви ръце около шията му, за да го придърпа отново. Пръстите му я хванаха за китките и силно ги дръпнаха.

— Съжалявам, пеперудке. И аз не съм доволен, но ще си имаме компания — каза Райърдън с насмешка, като видя пламналото желание в очите ѝ.

Скочи на крака и застана над нея. Обзета от първични желания, на Джил ѝ бе необходима една дълга секунда, за да осъзнае какво ѝ бе казал. Чу се шумът на приближаваща кола през ливадата. Джил се изправи на крака, бузите ѝ пламтяха при мисълта, че напълно бе загубила контрол. Извини се и нервно закопча блузата си.

Почти бе свършила задачата си, когато колата спря до камиона. Неловко, като отметна кичур златиста коса, Джил се обърна. Искаше ѝ се да вика от мъка при вида на Шийна Бентън.

— Прекъсвам ли нещо, Райърдън? — високомерно провлече Шийна, като се облегна на волана. Пръстите на ръцете ѝ бяха като оголени нокти.

— Ще почака — повдигна рамене Райърдън и хвърли подигравателен поглед към пламналото лице на Джил. — Какво мога да направя за теб?

— Искях да ти напомня за довечера — думите ѝ бяха насочени към Райърдън, но злобата в очите ѝ бе само за Джил.

— Не съм забравил — весело я увери той, някакъв дълбок плам се появи в очите му.

— Ако можеш да се измъкнеш, защо не дойдеш по-рано? — предложи Шийна и като видя погледа му, измърка: — Можеш да

провериш сметките след вечеря.

— Може би ще успея да уредя нещата — хладно се съгласи той и бе дарен с главозамайваща усмивка.

Отвращение присви стомаха на Джил.

— Няма да те задържам — промълви другата жена и като даде на заден, с ехидно презрение погледна Джил. — Да те откарам ли до къщата, Джил?

— Не, благодаря — хладно отвърна тя. — Предпочитам да вървя. Рубиненочервените й устни неодобрително се свиха.

— Е, както искаш — отсече Шийна и тръсна кестенявата си грива. Изпращайки въздушни целувки на Райърдън, тя пое обратно пътя, по който бе дошла.

— Прибираш ли се вече? — попита Райърдън с подкупваща учтивост.

— Да — решително отвърна Джил. Искаше й се да не пламти така. — Веднага!

— Бих ти препоръчал, преди да отидеш в къщата, да си оправиш блузата — усмихна се той. — Закопчала си я накриво.

Ужасеният й поглед към копчетата потвърди думите му. Нямаше начин това да е останало незабелязано от острия поглед на Шийна.

— Благодаря, ще я оправя — отбранително отвърна Джил, без да изпитва каквото и да било чувство на вина за постъпката си.

Но вината витаеше около нея през целия път обратно към къщата. Бе възнамерявала да улови Райърдън с физическата си красота. Независимо от начина, по който я бе възбудил предишните пъти с ласките си, тя никога не бе очаквала, че той ще събуди вътрешните й страсти и желанието й да бъде жена. Увереността й бе доста разклатена.

Райърдън не беше на масата за вечеря, когато тя влезе с Кери и Тод. Остави Мери да обяснява къде е. Липсата на желание да разкаже за срещата с Райърдън следобед бе очевидна, а и Джил избягваше въпросителните погледи на Мери.

Съвършено приготвеното ястие беше безвкусно, но Джил насила изяде почти всичко в чинията си. Не искаше да предизвика въпроси относно липсата на апетит. След вечеря, с книга в ръка, тя се оттегли в един ъгъл на всекидневната, искаше й се да остави Кери и Тод насаме.

Мислите ѝ продължаваха да бъдат разпилени и объркани както по-рано. Редовете на книгата се размазваха пред погледа ѝ. Не можеше да се съсредоточи... Единственото нещо, което, изглежда, забелязваше, бе портретът на червенокосата жена с бляскави кадифени очи над камината. Още една пеперуда като нея.

Изведнъж Джил нервно затвори книгата в скута си и това предизвика учудените погледи на Тод и Кери.

— Ще отида да видя Мери дали не се нуждае от помощ в кухнята — обясни тя в отговор.

Но кухнята светеше от чистота, а икономката никъде не се виждаше. Идеята за разходка навън се завъртя в главата ѝ, докато обикаляше в коридора.

Една затворена врата магически я привлече. Знаеше, че това бе стаята на Райърдън. Джил никога не бе влизала вътре. Любопитството изведнъж я изпълни.

Тя предпазливо отвори вратата, влезе в стаята и светна лампата. Оскъдната светлина в центъра оставяше ъглите в сянка. Джил тихомълком се озърна и забеляза единично легло до стената, малка масичка до него, а до отсрещната стена — скрин с шкафчета. Груб, дървен стол стоеше в единия ъгъл.

Сравнена със загатнатата изтънченост на къщата, поразителната простота на тази стая бе неочаквана. Изглеждаше почти монашеска. Много тихо Джил затвори вратата след себе си, съзнаваше, че навлиза в чужда територия, но нямаше сили да напусне.

Райърдън бе човек на инстинктите. Винаги го бе знаела. И все пак, като се доближи до леглото, не можеше да се начуди защо бе предпочел да замени по-луксозните удобства в къщата за тази стая. Необходимо ли му бе да спи тук, за да остане груб и циничен? Нима избягваше нежната женска ръка, която бе забелязала в останалата част на дома му?

Докосна земеделската книга до леглото му и се усмихна. Беше луда да влезе тук. Стаята не издаваше нищо повече за Райърдън от това, което той самият би разкрил за себе си. Голяма фантазърка бе да мисли другояче.

Раирано одеяло покриваше леглото. Без да осъзнава какво прави, седна на ръба на леглото. Матракът бе твърд, но не като камък — факт, който разсеяно отбеляза, докато се оглеждаше из стаята.

Внезапно видя как топката на вратата се завъртя. Дъхът ѝ секна и докато вратата се отваряше, мислено си пожела това да бъде Мери Ривърс. Беше твърде рано Райърдън да се прибира.

Но широките рамене и снажната му фигура изпълниха вратата. Сивите очи срещнаха изумения ѝ син поглед. Сърцето на Джил се качи в гърлото. Не можа да измисли нито една извинителна причина за присъствието си тук. Погледът му се плъзна съзерцателно по нея.

— Това е неочаквана покана — промърмори той и влезе в стаята. Вратата се затвори.

Огън пламна по бузите ѝ, когато осъзна, че е седнала на леглото му. Тя бързо скочи на крака. Устата му подигравателно се сви.

— Нямахте нужда да ставаш. Щях да дойда.

— Аз... аз тъкмо тръгнах — заекна Джил.

— Не се налага да се преобличаш в нещо по-удобно — очите му я изучаваха бавно и напрегнато, спряха се на треперещите ѝ устни, плъзнаха се по пулсиращата ѝ шия и накрая се насочиха към блузата ѝ.

Тя отбранително кръстоса ръце на гърдите си.

— Ти не разбираш — нервно запротестира тя. — Не очаквах да се върнеш толкова рано. Помислих си... Искам да кажа... Шийна... — всъщност нямаше начин, по който словесно да изкаже какво си мислеше за тях двамата.

— След днешния следобед наистина ли смяташ, че ще предпочета драценето на ревнива котка, когато мога да имам нежното пърхане на пеперудата? — направи крачка към нея, белите му зъби проблеснаха.

— Не! — дишането ѝ бе учестено и нервно. — Знам какво си мислиш, след като ме виждаш в стаята си — припряно започна тя. — Дойдох само от любопитство — гънките около устата му се засилиха. — Няма нищо общо с това, което си мислиш, кълна се!

— Не си прави труда да мигаш с тия твои невинни очи — подразни я той. — Нито пък да отричаш, че причината за днешното ти посещение не е била, с цел да запечаташ образа си в съзнанието ми, когато отивам при Шийна вечерта. Отново играеше, Джил. И двамата го знаем.

Тя понечи да отвори уста и да възроптае срещу истината, но щеше да е пълен провал. Прекалено много бяха тревожните емоции, бушуващи в нея, че да излъже убедително.

— Извини ме, но наистина трябва да вървя — несигурно промълви тя и с наведени очи се отправи към вратата.

— Сега какво играем? — Райърдън застана пред нея. — На скромна ли се правиш?

— Нищо не играя. Моля те, пусни ме! — имаше място да мине край него, но Джил не се довери на това.

— А, виждам — безмълвно ѝ се подиграваше. — Съвсем случайно влетя в стаята ми, тласкана единствено и само от любопитство. И сега искаш да отлетиш, така ли? И да ме оставиш с дразнещия спомен как ме чакаш на леглото?

— Райърдън, моля те! — с мъка преглътна Джил. Да си разменят думи помежду си, бе безполезно.

Трябваше да избяга, преди да са я оплели в собствените ѝ планове. В момента бе доста неподготвена да се справи с Райърдън или със собствените си непостоянни чувства към него.

Краката ѝ трепереха като листа на трепетлика. Тя се отправи към вратата. Изравни се с него, затаи дъх, но се сепна, когато ръката му се повдигна, без да се насочи към нея. Вместо това той загаси лампата и стаята потъна в мрак.

Спряна от изненадващото му действие и от моментната си слепота, тя остана неподвижна. Спалнята бе отдалечена от оживената част на къщата, чувствената атмосфера на стаята я заля на вълни.

— Щом уловиш пеперуда, трябва да я хванеш за крилето — тя чу niskия му глас близо до себе си, прозвуча като нежно оръжие, сподавен стон се изтръгна от нея, когато докосна раменете ѝ.

— Пусни ме! — изплаши се от ненадейното желание смирено да се отпусне върху гърдите му. Опита да се откъсне от прегръдката му, но Райърдън се възползва от това и я завъртя. Тялото ѝ, загубило равновесие, само намери неговото.

Главата му се наведе и той впи устни в чувствената ѝ кожа под дясното ухо. Джил не можа да овладее тръпката на удоволствие. Мъжкото му ухание я обгърна, земно и чисто. Тя се опита да избегне ласките му, но вместо това още повече оголи шията си за търсецата му уста.

— Не — опомни се тя и като тръсна златисторусите си коси, още по-силно опря ръце срещу гърдите му.

Райърдън леко се изсмя. Дълбокият и сладък звук премина по гърба ѝ. Устата му се насочи към извърнатата ѝ брадичка.

— Не го ли планира точно така, Джил? — присмя ѝ се той. Топлият му дъх погали пламналата ѝ буза.

— Нищо не съм планирала — отчаяно възропта тя. Очите ѝ бяха почнали да свикват с меката светлина на звездите, проникваща през прозореца.

— Не си планирала да ме накараш да те искам? — с насмешка каза Райърдън. Тя си пое дълбоко въздух. — И двамата знаем, че си. Идеята беше в главата ти още първия път, щом се видяхме. Всичко, което направи, бе, с цел да ме заслепиш от желание, така че да ме превърнеш в играчка, и щом вземеш това, което искаш, да отлетиш.

— Не — задъхано отвърна Джил.

Наведе глава назад, опитвайки се да избегне тревожната близост на устните му. Силните пръсти се плъзнаха по тесния ѝ гръб и притиснаха нежното ѝ тяло още по-плътено до мъжката му мощ. Шеметна слабост се разля по краката ѝ. Клепките ѝ трепнаха, отвориха се и тя насочи поглед към отсечените му черти. Той изучаваше лицето ѝ, сребристият огън в погледа му спираше дъха ѝ.

— Приличаш на някоя езическа богиня — страстно прошепна Райърдън, — с тази чувствена уста и с тези бляскави очи като звезди!

— Моля те! — молеше се да я освободи.

Пръстите му се заровиха в копrienената ѝ коса. Джил знаеше, че устата му няма дълго да се задържи върху устните ѝ, и започна да се бори срещу неизбежното. Но ръката около шията не ѝ позволи да избегне целувките му. Свитите ѝ юмруци безрезултатно се блъскаха в гърдите и раменете му.

Най-накрая властните му целувки накараха пръстите ѝ да се заровят в ризата му и тя смирено се притисна към него. Но тази капитулация не бе достатъчна за Райърдън. Той страстно разтвори устните ѝ, като отпиваше от тях, докато и Джил не започна да отговаря жадно на целувките му.

Нежните му ласки напълно заличиха здравия разум. Остана само главозамайващият безразсъден екстаз от прегръдката му, който я тласкаше към нови висоти на чувствената ѝ природа. Болезнено осъзнаваше нуждата си от физическо удовлетворение и това желание още повече се засилваше от възбудата на Райърдън.

Всеобхватният огън на устните му обхвана и очите, и бузите, и гърлото ѝ, сякаш я белязаха като негова собственост. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тя заплете пръсти в гъстата му коса. Устата му отново се върна към нейната, пламъците и на двамата се обединиха в една бушуваща клада от страст, която зазвуча в ушите ѝ.

Джил направи последен опит да се спаси.

— Не мога...

Мислите ѝ бяха хаотични. Какво не можеше да направи? Не можеше да мисли. Не можеше да диша. Не можеше да живее без дивия огън от докосванията му.

— Сигурно съм се побъркала... — предаде се тя със сподавен стон.

Главата му за миг се повдигна, пръстите се плъзнаха по гърлото ѝ.

— Така искам да се чувстваш — дрезгаво прошепна Райърдън. — Докарана до лудост, докато не можеш да мислиш за нищо друго, освен за мен — говореше до устните ѝ, нежно ги докосваше и я караше да тръпне за целувката му. — Искам да опърля крилете ти, така че да не можеш да отлетиш до изгрев-слънце.

Джил тежко пое въздух, знаеше, че изобщо не ѝ се иска да отлети, и в същото време ясно си даваше сметка колко опасно би било напълно да се отдаде на чувствата си.

— Кери... Тод — каза тя в знак на протест.

Устата на Райърдън прекъсна думите ѝ и тя постепенно спря да се интересува от Кери и Тод. Едва тогава той отговори:

— Ще се наслаждават на уединението, което ти толкова запалено им уреждаше. Няма да им липсваш. Съмнявам се, че и Тод ме очаква преди полунощ.

Джил поклати глава, но нямаше сили да отрече истината, която бе казал. Тя усети устните му да се заплитат в копринените ѝ златисти къдрици.

— Райърдън, аз...

Силното му тяло изведнъж се отдръпна и тя се олюля към него. Една ръка се плъзна бързо под коленете и я вдигна във въздуха, Райърдън я притисна към гърдите си, тя инстинктивно обви ръце около врата му.

Мъжът се обърна към тясното легло, сноп звездна светлина озари лицето му. Нищо не можеше да го спре. Същият първичен инстинкт държеше и нея в плен. Не искаше да предотврати това, което изглеждаше толкова неизбежно и в същото време толкова естествено.

Като седна на ръба на леглото, Райърдън я прегърна в скута си. Лицето му бе в сянка, но тя знаеше, че я изучава. Това бе последният ѝ шанс да се възпротиви. Но вместо това пръстите ѝ се плъзнаха по грубите очертания на лицето му, леко и нежно, тя го галеше.

Изглежда, че Райърдън не бързаше, а удължаваше любовната игра, за да направи обладаването по-сладко. Чувствайки се необуздано дръзка, Джил се наклони напред и притисна устни в неговите.

— Леглото не е направено за двама — дрезгаво измърмори Райърдън, — но тази вечер едва ли някой от нас ще протестира.

Едва доловим стон на пълно отдаване се откъсна от гърлото ѝ. Райърдън я положи на леглото. Ръката му страстно се плъзна по бедрото, нагоре към извивката на гърдите ѝ. Тежината на мъжкото му тяло я притисна надолу, устата му безпогрешно и властно откри нейната. Джил се изгуби в еротичния свят на мечтите, от който не искаше да излиза. Тя се отдаваше с възторжено удоволствие на всяко ново докосване.

— Джил? — един познат глас се опитваше да влезе в мечтите ѝ. Джил вдигна глава в знак на протест. — Джил? Къде си, Джил?

— Не! — сподавено извика тя, сякаш да предотврати нахлуването.

— Шшт! — силните пръсти на Райърдън леко покриха устата ѝ. Той разпозна гласа, който я викаше, светът на мечтите започна да избледнява и се превърна в реалност.

— Джил? — сега тя успя да разпознае гласа на Кери, който постепенно се приближаваше. — Къде може да е?

— Каза, че отива в кухнята, нали? — Тод бе с Кери.

— Да, но я няма там — дочу се глухият отговор. Разумът и съзнанието се върнаха със светкавична бързина и Джил се опита да се измъкне изпод тежината на Райърдън. Той бързо предотврати това.

— Не — заповяда ѝ с нисък глас. — Знаеш, че изобщо не ти се тръгва.

— Да... Не... — тези противоречиви отговори бяха самата истина, колкото и невероятна да беше тя. Джил чувстваше, че се

разкъсва между чувствата си.

— Може би е отишла да се поразходи — предположи Тод.

— Не е в стила ѝ да не ми казва. О, Тод, хайде да проверим — Кери се втурна, чуха се стъпки надолу по коридора, те подминаха стаята на Райърдън и се насочиха към задната врата на къщата.

Ръцете ѝ нервно заудряха мускулестите му гърди.

— Ще ни намерят — отчаяно прошепна тя.

Топлият му дъх погали бузите ѝ, той тихо се засмя.

— Няма да те потърсят тук — подигравателно каза той, устата му се плъзна надолу към гърлото ѝ и се насочи към чувствената вдлъбнатина на гърдите ѝ.

— Н-не... — протестът ѝ бе разтърсен от прилива на желание, предизвикан от страстните му ласки.

— Може да е отишла в стаята си — каза Тод и се чу как стъпките им минават край спалнята.

— Нека първо проверим навън — тревожно отвърна Кери.

— Тя е голяма жена. Може да се грижи за... — „себе си“ се изгуби от шума на затварящата се врата.

— Казах ти, че няма да ни намерят — прошепна Райърдън, докосвайки кожата ѝ.

— Но... те ще продължат да ме търсят — тихо проплака Джил, ръцете ѝ все още бяха опрени в гърдите му. — Моля те, пусни ме!

— Не — хвана брадичката ѝ, задържа я неподвижна, докато докосваше устните ѝ. Последва дълга целувка, която почти я понесе обратно към света на мечтите ѝ.

Изщракването на бравата я разтреса. Трепването на мускулите на Райърдън ѝ подсказа, че и той бе чул, но не повдигна устата си, нито пък позволи на треперещите ѝ устни да му се изплъзнат.

— Райърдън, търсят я — Мери Ривърс бе на вратата.

Прегръдката му леко се отпусна и той вдигна глава, бляскавият му поглед се съсредоточи в молещите очи на Джил. Горещи вълни на срам пропълзяха във вените ѝ.

— Махай се, Мери — спокойно заповяда Райърдън.

Като откъсна очи от лицето му, Джил извърна глава към икономката, високата ѝ фигура се открояваше на светлината, идваща откъм коридора. Гърлото на Джил потрепна, но протест не се чу. Част от нея не искаше да бъде спасявана.

— Не можеш да направиш това, Райърдън! — с твърд глас прошепна Мери.

— Не мога ли? — високомерно се изсмя той. — Дамата сама пожела — саркастично добави той.

— Пусни я!

Той хладно се усмихна на Джил:

— Тя сама може да си тръгне — премести се от нея, само ръката му остана върху корема ѝ, бляскавият сив поглед я държеше като в плен. — Ако изобщо иска да си тръгне.

Може би ако не бе толкова убеден, тя можеше и да остане или поне ако я бе помолил да не си тръгва, Джил щеше да остане. Но вместо това тя бързо се изправи.

Две несигурни крачки бяха всичко, което успя да направи. Мъжът я дръпна към гърдите си, главата ѝ се отпусна на рамото му, тя не успя да скрие вълнението, което докосването му предизвика.

— Райърдън — бързо предупреди Мери.

— Не, тя може да си тръгне — прекъсна я той, в ниския му глас имаше нотка на презрение. — И двамата знаем, че не я прелъстих. Тя ми позволи да я прелъстя. Още в деня, когато дойде, ме подканяше да правим любов и съзнателно се въздържаше, за да си поиграе с мен. Знаеше, че и аз като всеки мъж я намирам за физически красива, и възнамеряваше да използва красотата си, за да получи това, което искаше. Така ли е, Джил? — ожесточено попита той.

Нямаше сили да отрече, дори и ако не беше прав, но в случая беше.

— Да, да. Така е — задъхано призна.

— Но не си поигра с мен — подигравателният му смях болезнено удари гордостта ѝ. — Ще взема каквото искам и когато свърша, ще те захвърля — той я пусна и леко я бутна към вратата. — Сега можеш да си вървиш, но още не съм свършил с теб.

С несигурни крачки Джил тръгна напред. Думите му, звучащи като полузаплаха, полуобещание, кънтяха във въздуха. Мери я прегърна през раменете и я изведе от стаята. Лишена от усещания, с изключение на ужаса, който чувстваше, Джил почти не забеляза присъствието на икономката.

— Ще те заведа в стаята ти — каза Мери.

Изведнъж Джил се зачуди колко ли разрошена изглеждаше. Дрехите ѝ бяха раздърпани, а устните — подпухнали от страстните му целувки. Знаеше, че изглежда като жена, с която са правили любов. Ридание задави гърлото ѝ — почти бяха правили любов с нея.

Тя крадешком погледна икономката, чудеше се какво ли си мисли за нея. От обвинението на Райърдън единствената лъжа бе твърдението му, че е възнамерявала да го накара да я съблазни. Джил никога не се бе и замисляла да стигне дотук, но наистина мислеше да си поиграе с него. Идеята ѝ бе да накара Райърдън толкова силно да я желае, че да е готов на всичко.

Като стигнаха до стаята, Джил видя състрадателния поглед на Мери. Засрамена и унижена, тя осъзна, че не заслужава женското ѝ разбиране.

— Добре съм — насила каза Джил и извърна лице от тревожния поглед на икономката. Краката ѝ вече бяха достатъчно силни, за да не се нуждае от подкрепа, и тя пристъпи напред. — Би ли казала на Кери... че съм имала ужасно главоболие и съм отишла в стаята си.

— Ще гледам да не си притеснявана от когото и да било — разбиращо поклати глава Мери.

„От когото и да било“, Джил знаеше, че в това число влиза и Райърдън. Не се и съмняваше, че тази жена би стояла дори пред вратата, за да я пази. Когато Мери тръгна, Джил зарови лице в ръцете си, но не плачеше.

Истеричен смях задави гърлото ѝ. Едва го заглуши с ръце. Иронията на цялото положение я порази. През цялото време бе мислила, че Райърдън я преследва. А вместо това тя го преследваше. И той я хвана. Тя бе тази, която падна на колене.

Случката тази вечер не бе в резултат нито на ненадейна физическа нужда, нито на нарастваща необходимост от опитен любовник. Вярно бе, че всичко това можеше да бъде обяснение за държането ѝ тази вечер, но причината да загуби контрол над себе си бе другаде. Причината бе в любовта, без значение колко глупаво и болезнено чувство можеше да бъде.

Никога, в нито един от плановете си, не бе предвиждала възможността, че може да се влюби в Райърдън. В действителност точно това се бе случило. Знаеше го със сигурност — така, както знаеше собственото си име.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джил се взря в изгряващия златен глобус на хоризонта. В очите ѝ пареше болка. Но не от сълзи. Не бе плакала.

Червенината бе от изтощение. Не бе спала. Все още в същите дрехи, тя безброй пъти прекосяваше стаята и се взираше неவிждащо в прозореца. Понякога не мислеше за нищо друго, освен за това как се бе чувствала в ръцете на Райърдън. После лудо започваше да мисли как да го накара да се влюби в нея. Но всичко, което ѝ хрумваше впоследствие, бе отхвърляно. Той щеше да прозре всичко така, както бе прозрял предишните ѝ планове.

Изведнъж някой почука на вратата и тя се извърна от прозореца. Не можеше да бъде Кери. Би използвала вътрешната врата. За Тод и дума не можеше да става. Мери?

— К-кой е? — разтреперено попита тя.

— Райърдън — с нисък глас отвърна той.

Прилив на радост проникна в сърцето ѝ. Искаше да се втурне към вратата и да се хвърли в обятията му. Тя запуши устата си с ръка.

— Върви си! — напрегнато каза, като гризеше кокалчетата на пръстите си.

Дръжката на вратата помръдна, но без да знае защо, Джил се бе заключила.

— Затворената врата няма да ме спре, Джил. Отвори я!

Това не бе празна заплаха. И все пак тя се поколеба, преди да отиде до вратата и да завърти ключа. Трябваше да остане спокойна и хладнокръвна. Не биваше да позволява на емоциите, още по-малко на любовта си, да излизат наяве.

Спря пред прозореца. Той беше в стаята, вратата се затвори след него.

— Какво искаш? — настоятелно попита тя.

— Ако си имала проблеми със спането миналата нощ, защо не дойде долу?

Джил остро го погледна през рамо, Райърдън извърна поглед от леглото, което бе непокътнато. Очите му уловиха погледа ѝ и го задържаха, цинична усмивка се появи на лицето му.

— Остави ме, Райърдън — дрезгаво отсече тя. Пое дълбоко въздух, за да възвърне увереността си, от която имаше отчаяна нужда. Ядът оставаше единственият начин, по който можеше да скрие любовта си.

— Не още — с хладна насмешка отвърна той. — Дойдох да ти кажа, че тази сутрин можеш да си преместиш нещата в стаята ми. Имам по-голямо легло и още един шкаф с чекмеджета.

Джил бавно се обърна към него, главата ѝ невярващо се наклони встрани.

— Какво? — изумено прошепна тя.

Той вдигна вежди.

— Мисля, че го казах ясно. Не съм от тия, които се прокрадват и си устройват среднощни срещи.

— Значи само ми уреждаш спането с теб? — тя предизвикателно сложи ръце на кръста.

— Спести ми престореното си възмущение — устата му се изви подигравателно. — Смятам, че приятелката ти Кери е наясно с нещата от живота. Без съмнение ще счита всичко това за романтично, вълнуващо и малко неприлично. Ако предпочиташ, аз ще им обясня.

— И какво ще им обясниш? Че съм ти новата партньорка в кревата, че съм ти любовница или държанка? — студено попита Джил. — Много ще съм любопитна да узная каква длъжност ми предлагаш.

Той надменно вдигна глава, сивите му очи бяха ясни и проницателни като на орел.

— Каквото ти приляга — отвърна Райърдън.

— И за колко време ме назначаваш? — студен сарказъм изпълни сърцето ѝ и за миг облекчи болката. — Докато свършиш с мен?

— Не поставям никакви ограничения във времето, пеперудке — имаше нотка на презрение в гласа му. — Който от нас се умори от другия, може да си тръгне.

— Аха, разбирам — напрегнато каза. — И очакваш с радост да приема предложението ти?

Райърдън бавно се приближи и застана пред нея. Единственото, което Джил успя да направи, бе да остане на място.

Протегна ръка и докосна меката ѝ буза. Нещо вътре в нея се разтопи от ласката му, но за да скрие реакцията си, остана неподвижна.

— Миналата нощ имаше огромно желание да спиш с мен — напомни ѝ той.

Странният блясък в очите му накара сърцето ѝ да подскочи. Нерешителността, сковала я предишната нощ, сега я бе напуснала. При тези обстоятелства имаше само едно нещо, което можеше да направи.

— Да — тихо си призна. — Исках да спиш с мен миналата нощ.

— Да изпратя ли Мери да ти помогне с багажа? — предложи мъжът.

Джил отмести ръката, която все още стоеше на бузата ѝ, и се насочи към центъра на стаята.

— Да, моля те, изпрати Мери — ледено спокойствие прозвуча в гласа ѝ. — Искам да си оправя багажа и да се махна колкото е възможно по-скоро от тая къща.

Стаята изведнъж се изпълни с поразяваща тишина.

— Отлиташ ли вече, пеперудке? — той безразлично се усмихна. — Дори и това е прекалено обвързване за теб, а?

Равнодушният му коментар я ужили. Ако бе показал, по какъвто и да е начин, че не му е все едно, Джил доброволно би отдала и живота си. Тя усети сълзите ѝ да напират.

— И едно последно нещо — с мъка произнасяше думите, — преди да помоля да напуснеш стаята ми. Искам да дадеш съгласието си за сватбата на Тод и Кери.

Той отново застана пред нея, но този път, без да я докосва. Погледът му спря върху кристалната сълза, която заплашваше да падне от тъмнозлатистите ѝ мигли.

— Сълзи — подсмихна се Райърдън. — Това е най-старият женски номер в историята. Сигурно торбата с номерата ти съвсем се е изпразнила, за да опреш чак до този.

Джил се взря в ръцете си.

— Не се съмнявам, че ги намираш за забавни. Не смятам, че можеш да почувстваш каквото и да било, освен собствените си примитивни нужди — пое дълбоко въздух, без да вдига очи. — А също така не познаваш добре брат си, защото, ако го познаваше, щеше да знаеш, че е способен на дълбоки чувства. Той те обича, но няма да

позволи дълго да стоиш на пътя към щастието му. Можеш да го заплашваш с пари или с каквото си искаш, но най-накрая той ще се ожени за Кери и ще те намрази. Вероятно не ти пука. Сигурно семейството не означава нищо за теб. И ако това е така, какво значение има какво ще прави Тод с живота си?

— Свърши ли да се месиш? — отсече Райърдън.

— Да — Джил се обърна, раменете ѝ леко се повдигнаха, усети ужасен студ в сърцето си. — А сега би ли си тръгнал? И... и бих предпочела да не те виждам, докато си тръгна.

— Ставаме двама — подигравателно се съгласи той.

Вратата на спалнята се тресна, още една сълза се отрони от миглите ѝ. Джил решително я избърса. Нямаше да плаче, не и когато знаеше, че прави единственото възможно нещо. Тя отиде до гардероба и започна да изважда нещата си. След няколко минути дойде Мери и мълчаливо ѝ помогна, без да са ѝ необходими обяснения за заминаването на Джил.

Когато и последният куфар бе затворен, на вратата се почука. Джил не помръдна, ужасена, че може да е Райърдън. Можеше да се разколебае, ако бе близо до нея. В коридора стоеше Тод.

— Райърдън каза да те отведе у дома веднага щом се приготвиш — тихо съобщи той. — Каза, че сте се скарали — кафявите му очи го издаваха, че знае колко по-сложни бяха нещата.

— Да... добре — с трепереща ръка тя докосна челото си. — Готова съм — колебливо погледна към стаята на Кери.

— Ще обясня на Кери, ако държиш да тръгнеш веднага.

Тя му отправи поглед, пълен с благодарност.

— Благодаря ти, Тод. И на теб, Мери — тя бързо прегърна икономката и като взе един от по-малките куфари, се насочи към вратата.

Тод я последва с останалата част от багажа под ръка и като хвърли поглед към Мери, каза:

— Когато Кери се събуди...

Икономката мило се усмихна:

— Ще ѝ кажа, че като се върнеш, ще ѝ обясниш всичко.

Пеперудите отлитат и никога не се връщат назад. Джил не се чувстваше много като пеперуда. Съмняваше се дали отново би се чувствала като такава.

Като отмести крак от газта, тя леко натисна спирачките, за да намали скоростта и да завие по заснежения път. Коледните подаръци на седалката се разместиха и тя ги подкрепи с ръка. Не се чувстваше празнично настроена. Надяваше се, че щом стигне у дома при родителите си, братята и сестрите си, ще придобие някакво празнично настроение.

След като се бе прибрала от фермата и бе страдала цяло лято, родителите ѝ очакваха да се е излекувала. Те я разбираха, макар да им бе трудно да повярват, че има мъж, който да не харесва дъщеря им. Разбира се, Джил не им разказа цялата история. Кери бе единствената, която знаеше всичко за случилото се.

Годежът на Кери и Тод бе все още в сила, макар че Тод се бе преместил в Харвард, а Кери бе останала в Хелена. Бяха решили да не се женят до завършването на Кери. Независимо че това означаваше раздяла. Джил така и не събра смелост да попита дали идеята бе отново на Райърдън, но се досещаше, че е така. Името му не се споменаваше от никого друг, освен от Джил.

Тод бе излетял от Харвард, за да прекара Коледа с Кери. Джил ги бе поканила у дома, но Тод бе отказал. Искаше да бъде сигурен, че ще хване обратния полет. Зимните бури бяха непредсказуеми, но той предпочиташе да бъде задържан от снега на летището, отколкото да бъде отдалечен на 320 км. Естествено Кери предпочете да остане в Хелена с Тод, особено след като той ѝ бе дал годежния пръстен на майка си.

Джил докосна пясъчната камея, което висеше на нежна златна верижка около шията ѝ, подарък от Тод за Коледа. То също бе принадлежало на майка му. Спомни си колко учудена бе, като разбра. Дълго го бе държала в ръце, сякаш не искаше да го сложи на шията си.

— Райърдън знае ли, че ми го подаряваш? — попита тя най-накрая. Със студена ръка хвана гърлото си, за да спре тупкането.

Малко след като Тод се бе прибрал в Хелена, бе отишъл да види брат си във фермата. Искаше да вземе годежния пръстен за Кери от бижутата на майка си.

— Да, знае — тихо бе отвърнал той. Очите му се бяха вгледали в замръзналото ѝ изражение. — След като взех пръстена на Кери от кутията, споменах, че искам да ти купя подарък, и Райърдън ми каза да взема нещо от бижутата на мама, което мисля, че ще ти хареса.

Върху опънатите устни на Джил се бе появила насилствена усмивка.

— Много е хубаво, наистина го харесвам — каза тя, докато закопчаваше верижката. — Ще ходите ли с Кери до фермата за Коледа?

— Не, Джил, Кери и аз искаме спокойна Коледа — бе казал той с подчертана решителност.

— Сигурна съм, че Шийна ще му прави компания — Джил бе повдигнала рамене, но ревността дълбоко я проряза.

— Отишла е в Палм Спрингс за празниците. Дойде да види Райърдън, докато бях там — бе обяснил Тод.

По-късно Джил бе събрала целия си кураж, за да попита дали Райърдън бе дал съгласието си за годежа им. Изглежда, да, след като бе разрешил на Тод да подари на Кери годежния пръстен на майка им.

— Да кажем, че просто се примири с факта, че не може да промени решението ми — бе въздъхнал Тод.

Дали Райърдън само временно бе прекратил атаките си срещу годежа? Може и да не бе дал чистосърдечно одобрението си, но поне не бе така упорито против него.

Ами верижката, която носеше, имаше ли тя някакво определено значение? Беше ли косвено и лично извинение? Който бе казал, че надеждата е вечна, определено бе прав — горчиво си помисли Джил. Тя например се надяваше на чудо. Разбира се, Коледа бе времето на чудесата, напомни си тя, така че бе съвсем нормално.

Коледа. Време на семейните събирания и обилните вечери. Джил си представи собствения си дом с гирлянди от елхови клонки навсякъде из всекидневната, столовата и хотела. Баща ѝ окачаше хмел на всеки праг и полилей. А майка ѝ украсяваше камината с чорапи.

Коледното дърво бе винаги огромно, покрито с лъскави гирлянди, памук и играчки. Бяха като стари приятели през годините. Чинии с коледни вкусоти и купи с разноцветни пуканки се поставяха навсякъде из къщата. Те сякаш обещаваха поне 3 кг отгоре на всеки, осмелил се да ги докосне. Главните щяха да бъдат готови в камината, но огънят щеше да пламне едва в коледната утрин.

Това бе Коледа за Джил.

Какво бе Коледа за Райърдън? Колко ли самотни Коледи бе прекарвал в тази голяма къща? Без семейство, само с Мери Ривърс за компания?

На една отбивка Джил спря и обърна колата в посоката, от която бе дошла. На няколко километра по-назад бе пътят, който щеше да я отведе до фермата. В една от кутиите имаше пуловер за баща ѝ. С малко повече късмет можеше да стане на Райърдън. В друга от кутиите имаше ръчно плетен шал, който можеше да подари на Мери.

Тя тъжно се усмихна. Повече от вероятно бе, че Райърдън няма да сметне това посещение за поредната игра. Искаше ѝ се да го види!

Пътят, който водеше от магистралата до фермата, не бе почистен. Следи от камиони водеха към сградите от другата страна на ливадата. Джил мълчаливо се молеше да не заседне с колата в заснежения път.

В северните райони зимното слънце залязваше бързо. Още бе ранен следобед, а заснежените върхове на планините бяха облени в пурпурен цвят. Джил не искаше да мисли за пътуването си обратно към дома в тъмното.

Къщата се гушеше в защитната прегръдка на заснежените борове и сега изглеждаше още по-голяма и по-празна, отколкото я помнеше. Отдели подаръците от останалите и излезе от колата. Обхвана я напрегнато вълнение.

Събра целия си кураж, преди да отвори вратата. Подсъзнателното ѝ желание да завари Райърдън неподготвен я накара да влезе, без да почука. А може би бе свикнала да влиза направо в къщата, както по време на онези съдбовни седмици през лятото.

Домът бе потънал в тишина. Дори камината не бе запалена. Като събу обувките си, Джил внимателно се послуша за някакви признаци на живот.

Изведнъж ѝ хрумна, че Райърдън дори можеше да не е тук. Значи Мери Ривърс щеше да е сама. Без съмнение бе в кухнята. Джил бавно изпусна въздуха, който несъзнателно бе задържала. Може би по-добре щеше да е, ако не вижда Райърдън.

Тишината я накара да върви на пръсти. Като приближи кухнята, долови аромата на готвено и се усмихна.

Ръката ѝ бе на дръжката на вратата, готова да я натисне, когато чу гласа на Райърдън.

— Не ми пука какво готвиш, казах ти, че не съм гладен — отсече той.

— Тогава пийни малко кафе и престани да се зъбиш като мечка — равно отвърна Мери.

— Не се зъбя — напрегнато каза Райърдън.

— Троскаш се всяка минута и това не е зъбене? — сухо се осведоми икономката. — Или се затваряш в кабинета си, или мислиш за онова момиче. Кое точно от двете неща е?

Джил притаи дъх. Тонът прозвуча преднамерено безразлично.

— Какво момиче?

— Джил, разбира се, сякаш не знаеш!

— Не мислех за нея — отвърна Райърдън.

— Така ли? — засече го Мери. — Кога ще престанеш и ще предложиш брак на момичето?

Сърцето на Джил щеше да се пръсне в гърдите ѝ, толкова силно туптеше, че изглеждаше невъзможно да не го чуват.

Шум от дърпане на стол я стресна.

— Това ще е върхът на абсурда — подигравателно се засмя той. Биенето на сърцето ѝ спря почти ненадейно.

— Защо?

— Знаеш защо, Мери — ядосано каза Райърдън. Загадъчното му изказване бе посрещнато от дълго мълчание, сякаш той очакваше коментара на икономката. Горчивина и презрение се доловиха в думите, които последваха. — Спомням си един августовски ден, когато майка ненадейно си тръгна. Бях на 13 или 14. Татко се прибра у дома, след като се бяха сбогували, изглеждаше празен и смазан. Настоях да тръгне след нея, да я върне и да я накара да остане с нас, но той каза, че не може да я задържи насила, нито да я помоли, нито да я застави да остане. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да я обича.

— И беше прав, Райърдън — тихо се съгласи Мери.

— Прав — той се извърна с презрителен смях. — През цялото време, когато тя го напускаше, никога не видях татко да плаче — само когато умря. Тогава стана половин човек. Когато бе жива, ти сама знаеш колко зимни вечери бе прекарвал пред портрета ѝ, а когато почина, невъзможно бе да го накараш да излезе от стаята. Никоя жена няма право да докарва мъжа до такова състояние. Той беше силен и умен и тя нямаше право да го превръща в глупак.

— Тя го обичаше — каза Мери.

— Тя го използваше — напусна я поправи Райърдън. — Ако го обичаше, щеше да остане, където ѝ е мястото.

— Но мястото ѝ никога не е било тук. Изглежда, това е нещо, което така и не успя да разбереш. Без значение колко обичаше баща ти майка ти никога не е била щастлива във фермата. Това не бе нейната среда. А и щом като баща ти толкова я е обичал, не си ли се зачудил защо той не е отишъл в града да живее с нея? — Мери сама отговори на въпроса си: — Щеше да е нещастен, защото мястото му не бе там. Любовта им бе мост между два свята — здрав мост.

— Мама долиташе през моста всяка пролет като пеперуда и отлиташе всяка есен — гласът му бе гневен и дрезгав. — Няма да живея в мрак девет месеца всяка година, както правеше татко. Може да съм наследил проклятието му да се влюбвам в пеперуди, но никога няма да се оженя за такава.

Слабата надежда, която се надигна у Джил, започна да се руши. Бе точно така, както си мислеше и през лятото. Макар че Райърдън я харесваше, той в същото време я и презираше.

— Пеперуди — промърмори Мери, нотка на насмешка се усети в тона ѝ. — Мислиш, че Джил е пеперуда?

— Само си я представи, Мери — горчиво въздъхна той. — Косата ѝ е златна като слънцето, очите ѝ са големи и сини като небето. Толкова е крехка, мога да я скърша на две само с една ръка. Мъжете се захласват по нея, точно както са се захласвали по майка ми.

— Райърдън, ти си сляп!

— О, не — заяви той. — Държах очите си отворени през цялото време и успях да видя всеки капан, който тя постави.

— И откога пеперудите поставят капани? — Джил трябваше да се напегне, за да чуе тихия глас на икономката. — Джил е много красива, но не е пеперуда. Виж само как се бори за приятелката си. Като върба е, нежна и гъвкава, но не е крехка.

Последва тишина, в която Джил се опитваше да асимилира думите на Мери. Най-накрая и тя стигна до същия извод. Не бе пеперуда.

Тя обичаше не само Райърдън, но и дома, и живота му. Никога не бе имала нужда да се храни от вниманието на другите, както майка му. Заля я дива възбуда.

Тишината бе нарушена от изрѣмжаването на Райърдън.

— Не знаеш какви ги приказваш.

С широки крачки той отиде до вратата, зад която се спотайваше Джил. Изведнѣж ѝ се прииска той да не разбира, че бе подслушвала. Отдрѣпна се с намерение да излезе отвън, но вече бе твърде късно. Вратата широко се отвори.

Райърдън рязко се спря.

Дръзкия гняв, изписал се по лицето му, бързо се промени в поразяващо учудване. Чертите му останаха заплашителни. Джил несигурно премигна. Невъзможно бе това да е мъжът, чийто глас бе чула да казва, че я обича. Нямаше дори искрица радост в студените му сиви очи поради това, че я вижда.

— Какво правиш тук? — студено попита той.

Пръстите ѝ неволно стиснаха пакетите.

— Коледа е... — колебливо започна тя.

Погледът му се насочи към веселите опаковки на подаръците.

— Махай се, Джил — каза той със същото смразяващо спокойствие. — Не искам нищо от теб.

Смразена от студената му заповед, Джил се олюля, готова да я изпълни. В същия миг някакъв глас я предупреди, че това бе последният ѝ шанс. Ако го изпуснеше сега, друг нямаше да има.

— Наистина... — тя спря, за да прогони треперенето в гласа си. — Наистина ли го мислиш, когато каза, че ме обичаш?

— Подслушваше ли? — той вдигна дръзко вежди. Джил мълчаливо поклати глава. — Да, наистина — призна Райърдън. — Но това не променя нещата.

— А трябва — трескаво пое въздух, направи крачка към него, после още една, като през цялото време напрегнато търсеше по лицето му някакъв белег за любовта му. — Наистина се опитвах да те изиграя и да те подлъжа, наистина правех всички тези неща, в които ме обвиняваш, но никога не съм възнамерявала да намесвам чувствата си. Райърдън, трябва да ми вярваш. Все пак кой е чувал пеперуда да се връща, и то през най-голямата зима — тя направи слаб опит да се пошегува, но шегата ѝ увисна, след като той остана непреклонен. — Никога не съм си помисляла, че ще се влюбя в теб. Просто се случи. Обичам те.

Той се протегна, взе пакетите от ръцете ѝ, хвърли ги на масата в хола, после я взе в прегръдките си и остави пламтящите си очи да говорят. Като покри устните ѝ с жадна целувка, той я повдигна и я отнесе във всекидневната.

Измина доста време, преди да си кажат нещо различно от неясните любовни думи. Джил се бе сгушила на гърдите му, а той бе полулегнал на канапето. Биенето на сърцето под главата ѝ бе най-божествената мелодия, която някога бе чувала.

— Мислиш ли, че наистина го е обичала? — промълви Райърдън.

Джил забеляза, че наблюдаваше портрета.

— Да. Дала му е цялата любов, на която е била способна.

Ръцете му се обвиха около нея.

— А ти, скъпа, обещавах ли да ми дадеш цялата любов, на която си способна?

— Да — страстно прошепна тя. Пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му и милваха грубите черти, които тя толкова много обичаше. — О, Райърдън, това ще е най-лесното обещание в света, което ще мога да спазя.

— Аз сигурно ще съм много ревнив и властен и ти ще започнеш да ме мразиш — язвително се усмихна той.

— Едва ли ще си по-ревнив от мен — тя прокара пръст по лицето му. — Искане ми се да не се налага да тръгвам. Скъпи, моля те, ела у дома! Ще пътуваме заедно и ще видиш семейството ми.

Той отмести ръката ѝ, хвана брадичката и повдигна главата ѝ, за да я целуне страстно по устните.

— Не възнамерявам да те изпускам от погледа си — гласът му потрепери от възбуда, блажена тръпка премина по кожата на Джил. — Ще се оженим, когато сме при родителите ти, и ще бъдем съпруг и съпруга, преди да е дошла Нова година.

Джил светна:

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

— Сигурен? — сивите му очи, топли и трептящи от живот, погалиха лицето ѝ. — Нима смяташ, че ще ти направя още едно евтино предложение като предишното? Трябва да си призная, че предложението ми онази сутрин бе евтино, но когато влязох в стаята ти, знаех, че трябва да те имам. Това, което не осъзнавах, бе колко

много те искам... завинаги. Разбрах го през следващите шест месеца. Освен това трябва да се ожения за теб, за да прогоня духа ти от къщата. И представа нямаш какво е да те чувствам всяка вечер в спалнята си.

— Мисля, че имам представа — промълви тя и се сгуши още по-дълбоко в прегръдката му. — Нямам търпение да кажа на Кери, че ще се женим.

— Не съм и очаквал, че ще изпреваря Тод пред олтара — засмя се Райърдън.

Очите ѝ бяха полузатворени, с наслада отпиваше от мечтания блян да бъде в прегръдките му. Обичана. Внезапно клепките ѝ потрепнаха напрегнато:

— Райърдън, ами колежът? Имам още половин година до получаването на дипломата си.

За миг той стана сериозен, отдръпна я от себе си и като се изправи, отиде до камината.

— Не искаш да се връщам, нали? — попита тя, като седна и тъжно се загледа в широките му рамене.

— Не, не искам да се връщаш! — гневно отсече Райърдън. — Току-що те намерих. Нима е възможно да искам да те пусна?

Джил напрегнато преглътна. Знаеше каква болка преживява Райърдън в момента.

— Добре де — тя наведе глава, тъмнозлатистата ѝ коса се разпиля и скри егоистичното разочарование, изписало се на лицето ѝ. — Ще напусна! Наистина, няма да имам нищо против.

— Не, по дяволите! — той остро се обърна към нея. — Ще завършиш колежа. Няма да ти позволя да напуснеш.

— Не знаеш какви ги приказваш — главата ѝ се вдигна и тя невярващо се вгледа в неумолимия му поглед.

— Това са само няколко месеца. Аз... ще се преместя в града.

— Ще го намразиш — поклати глава Джил.

— Ще изтърпя — той се върна до канапето, хвана я за раменете и я изправи на крака. — Но не мога да изтърпя и ден без теб.

— Нито пък аз — тя сложи ръце на лицето му. — Но няма да те оставя да напуснеш фермата. Твърде много те обичам, за да те моля за такива неща, Райърдън — тя рязко си пое въздух, неочаквано компромисът сам дойде. — Знам какво ще направя. Ще прехвърля

документите си в университета в Дилън и ще се прибирам всеки ден във фермата.

Устата му тъжно се сви:

— И ще се побърквам от притеснения за теб, че ще шофираш сама.

Джил обви с ръка шията му и подканящо повдигна лице към неговото.

— Но ще си бъда у дома всяка нощ, скъпи!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.